Žiť ako kráľ

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Peter Štec	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Druhé (2022)	Peter Štec

O knihe

Kniha je nevšednou sondou do života Mitju Jovanovića, nádejného mladého hokejistu, sklamaného a mierne zatrpknutého z predošlej nevydarenej lásky, žijúceho so svojim večne optimistickým a veselým, ale nevidiacim bratom Damjanom. Cestu mu skríži (doslova) jeho známa, ktorú dlho nevidel a zamiluje sa do nej. Zvládne Mitja svoj vnútorný boj samého so sebou alebo radšej utečie pred Zorou na miesto, kde bude pred ňou v bezpečí?

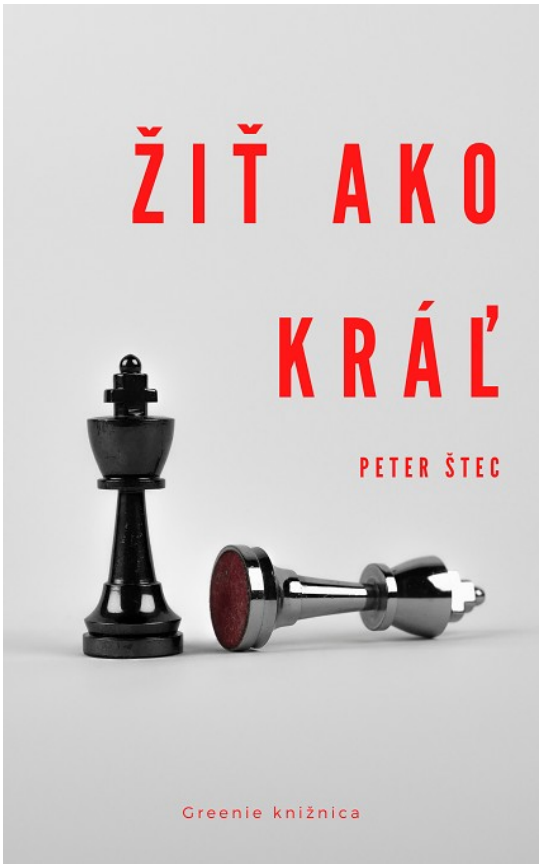

Obsah

Žiť ako kráľ.....1
O knihe.....2
Pred tromi rokmi.....4
1.kapitola.....4
2.kapitola.....6
3.kapitola.....9
4.kapitola.....12
5.kapitola.....18
6.kapitola.....20
7.kapitola.....22
8.kapitola.....26
9.kapitola.....31
10.kapitola.....34
11.kapitola.....37
12.kapitola.....41
13.kapitola.....46
14.kapitola.....49
Súčasnosť.....54
15.kapitola.....54
16.kapitola.....57
17.kapitola.....61
18.kapitola.....63
19.kapitola.....66
20.kapitola.....70
21.kapitola.....74
22.kapitola.....78
23.kapitola.....80
24.kapitola.....84
25.kapitola.....88
26.kapitola.....89
27.kapitola.....92
28.kapitola.....96
29.kapitola.....98
30.kapitola.....100

Pred tromi rokmi

1.kapitola

Mitja pomaličky míňal pomerne urbanizovanú štvrť Stariće, až kým neodbočil pri trafike smerom do Parku Milana Jovetića s vyše stodvadsaťročnými bukmi. Ale parkom len prechádza. Po dvoch kilometroch v zelenčí zabočil po vybetónovanom Chodníčku Slávy, ako on ho nazýval, k sídlisku Završie, minul nízke panelové domy a už sa hnal po pre niekoho smrtiacom stúpaní po ceste tretej triedy k periférii mesta. Tu už konečne zeleň panuje a nie je človekom určené, ako a kde má rásť. Kedysi tejto štvrti kraľovali menšie rodinné domy. No dnes už sa zvykne označovať ako Vilová štvrť. Popri tejto ceste rástli a ešte rastú mohutné rodinné domy a vily, dokonca tu býval i sám veľký Zajcev, vlastniaci v posmešne nazývanom meste Oldstown vyše dvadsať pozemkov.

Náhlil sa po ceste Nat Završim, nevnímajúc si dnešný deň. Na oblohe ani jediný mráčik, znak slnečného májového počasia. Nedojali ho ani spevavce, šibrinkujúce zo stromu na strom vábiac partnerky na spoločné dlhé chvíle. O tom Mitja nemal už dlhšiu dobu ani potuchy. Nejde ani tak o všímanie či nevšímanie si vtákov, ale i o hľadaní si partnerky. Mitju síce neodradila prvá láska, ktorá ho opustila, avšak len sprvoti si myslel, že z toho vyviazne nezlomený. Dal by jej i modré z neba, ale zrejme i to nestačilo. Odvtedy je mierne skeptický v ohľadoch lásky, no vôbec nie nesmelý pri ženách. Mitja nie je vychýrený fešák, no nedá sa povedať, že nie je pohľadný. Je to chlapec nižšieho vzrastu, športovej postavy, ktorú si neustále zlepšuje a pestuje. Ale na seba snáď nikdy Mitja nehľadel. Iba ak ráno pred zrkadlom nadávajúc, že znova má viac a viac akné.

Jeho pohľad na svet sa radikálnejšie začal meniť asi pred tromi rokmi. Nehľadiac sa zvláštnu rodinnú situáciu, bez rodičov a s nevidomým bratom, i tak si vypestoval klasický moderný pohľad na svet, obchádzajúc ale bohémske radovánky – ak sa vám nepáčim, aha, tam sú dvere.

Mitja nie je výnimkou. Obchádza i aspekty zábavy. Sám totiž tvrdí, že zabaviť sa dá i inak a nie pri fľaške alkoholu alebo s cigaretou v ústach. I keď často i sám seba vidí ako suchára (a často sa ním i sám nazýva). Ani si nehľadá partnerku. Keď to má prísť, príde to, nebude to urýchľovať, lebo netúži po vzťahu. Zdá sa byť iný. On je iný. A je na to hrdý. I na posmech ostatných. Zmieril sa s tým. Vyhrá. On vyhrá. Je predsa športovec.

Človek sa musí prichystať na novú sezónu. Tá je tu čo nevidieť. No teraz dobehnem a zistím, ako som na tom s kondičkou. Dnes sa mi bežalo celkom fajn, i čas vcelku ujde, rozmýšľal Mitja. A i keďže ho čakajú ešte náročné prijímačky na Vysokej stavebnej v Zadare, i napriek tomu s tréningom neprestane. Na to sa pozná až príliš dobre. Hoci by sa mohlo zdať, že Mitja a škola dokopy nejdú, myslieť si to je omyl. Mitja sa pozná až príliš dobre. A pozná si svoj perfekcionizmus. I keď chce a verí, že bude hokejový útočník, školu nezanedbáva. Čo keď to nevyjde? Je potrebné byť pripravený na všetko. Nie je zaslepený. Je to realista. Vie, ako je na tom Chorvátsko a hokej.

Takmer vycibreným šprintom dostal sa Mitja poľahky až takmer k otvoreným dverám domu, ohradeného nízkym plotom. V tomto maličkom bielom dome so šikmou červenou strechou a záhradkou býva. Spolu s bratom Damjanom. O tom, čo bratov rozdeľuje a spája, by mohla byť nová knižka. Damjan je o tri roky starší, ale gény to zariadili tak, že sa narodil akoby bez očí. Veď načo dostal do vienka také priezračné živozelené oči, keď nimi nemôže pozorovať svet? Mitja, hoc mladší, ale musel sa o brata postarať. Nemal to jednoduché, ale Damjanovi sa ešte ušla i duša, schopná vnímať tak čisto a tak ľúbezne, že z neho vyrástol i pod Mitjovým vplyvom jeden veľmi inteligentný, mladý človek. A ktosi tam hore pri nadeľovaní inteligencie Damjana nešetril. Hoc obraný o zrak, ale o to jeho duša a myseľ boli o to dokonalejšie a neraz Mitja, keď sa pristihol, že Damjana ľutuje, zistil, že Dam je neuveriteľne pokorný a vyrovnaný človek. A napokon Mitja musel obdivovať vlastného brata pre jeho tvrdohlavosť. Ak nechytil pohár na prvý raz, skúšal to až do vyčerpania. Veď prečo je dnes Damjan tak pohotový vo vlastnom dome? Pozná ho ako vlastnú dlaň. A to len vďaka svojej schopnosti zapáliť sa pre vec, ktorú chce dosiahnuť. Veď predsa mohol nechať Mitju, aby mu takpovediac „slúžil“ ale Dam to nedovolil, ale nie pre svoju hrdosť, išlo mu hlavne o Mitju. Predsa mu nebude Mitja navždy pomáhať!

„Zdravo, Dam!“ pobavene, s trochou dávkou námahy sa pozdravil Mitja bratovi, sediacemu na priedomí. Rukami sa oprel o kolená a snažil sa spomaliť vlastné dýchanie.

„Zdravo, Mitja, tak čo, ako išiel tvoj šprint dneska? Vliekol si sa dnes.“ Typická irónia s dávkou pobavenia v hlase, tak typická pre Damjana Jovanovića.

„Ako to, kurník, vieš?“

„Dnes si bol o desať sekúnd pomalší.“

Pozrel na hodinky. Stále dychčal. „Dam, o štyri.“

„No, pár sekúnd hore-dole.“

„Ty môžeš ísť za stopky.“

Dam za zasmial.

„Myslíš, že by ma zobrali? Pomýlil som sa o šesť sekúnd.“

„Však si chceš nejakú prácu zohnať. Neviem, čo si si to zase zaumienil, ale je to tvoja vec.“

„Chcem robotu, nech je akákoľvek, chcem robiť.“

„Svet je taký, aký je. A ešte i ja isto skončím bez práce.“

Dam sa usmial a bez žiadnej irónie skonštatoval: „Tomu neverím. Z teba bude hokejový útočník.“

Damjan nie je ako jeho spolužiaci. Tí, len čo začuli, že Mitja tak trénuje a trávi voľný čas v posilňovni, aby sa stal hokejistom, lapali sa za bruchá. Pre Mitju to bol šok. Ale neskôr si musel priznať, že to trocha i očakával. Joe Sakic s tým určite rátal tiež a ktovie, ako ho prijali. Ale dnes je mu to jedno.

„No hokejista zo mňa bude, to si píš Dam.“ odpovedal bratovi.

Ten ozaj bez dávky pohŕdania sa usmial a vstal. „Musíš byť mokrý ako myš. Poď dnu osprchovať sa. Zatiaľ ti urobím kávu. Pravi Hrvat pije kavu uvijek i svugdje!“ patrioticky si siahol rukou k srdcu.

Mitja neostal v pomykove, ako prv, keď mu pred dvomi rokmi Damjan povedal, že mu urobí kávu. Dnes je to veta, ako každá iná. Damjan sa totiž naučil perfektne orientovať v dome a tak už nikde nezakopol, i keď i to sa občas stávalo. Vtedy väčšinou Damjan žartovne provokoval brata, že je neporiadny bordelár. Orientáciu v dome Damjan teraz už ovláda na sto percent.

Mitja sa pobral svižne do kúpeľne. Čerta, ale je tu horúco, zašomral a vyzliekal sa z úplne prepoteného trička. Liplo na ňom ako etiketa a ani za nič nemalo chuť visieť na šnúre s prádlom. Zašmaril ho len pred kúpeľňové dvere a ani okom naň viac nemihol. Podíval sa na svoj vlastný obraz v zrkadle. Tento spotený človek sa na neho škerí, pot mu steká po líci, ale vôbec nechladne. „No, kukni na seba, ako si dopadol!“ prvá myšlienka, zasahujúca Mitju nepripraveného. Nebola to myšlienka rázna. Bola skôr posmešná. Však vie, ako dopadne po každom tréningu. Vyzliekajúc si mokré šortky zahľadel sa na ubolené nohy. Isto vám už idem na nervy, pomyslel si. Prešiel si po nich rukami, pocítil jemné šteklenie i malú jazvu po operácii. Šortky nechal šortkami a vošiel do sprchy.

2.kapitola

„Frane, toto si nechaj na Drugara!“ zakričal Jožа na Franeho, ktorý mu zase nechal v skrini odporne zapáchajúcu handru. Jožа ju vzal a hodil ju Franemu.

„To je smrad, doriti!“ zapchal si prstami nos a strekol tam kúsok spreju proti poteniu. V tom momente sa v šatni objavil Mitja s hokejkou v ruke a helmou, nešikovne nasadenou na hlave.

Frane nehľadel už na Jožu, nechal handru handrou, zočil Mitju a pozdravil sa: „Zdravo Mitja, zdá sa, že niekto mal ťažkú noc!“

„Zdravo Frane, ale nie, len sa cítim trochu nesvoj.“

„No čo, uleteli ti včely?“

„Už od rána cítim, že niečo po mne prejde.“ zašomral a posadil sa na lavičku.

„Keď má, tak to bude Jožа!“ neprestal Frane. V tom obtiahnutom žltom značkovom tričku nevyzeral dvakrát príťažlivo, ale dal si ho dole.

„Bol si v posilke?“

„Hej, dačo sa stalo?“

„To sa skôr pýtam ja teba.“ ironicky poznamenal Mitja so smiechom v reči.

„Však sme hokejisti, preboha!“ perlil ďalej.

Jožа práve dokončil s vybaľovaním z vaku a otočil sa na Mitju s otázkou: „Mitja, kedy dneska?“

Mitja sa zamyslel. Sedel na lavičke, ani sa nehol, ani nevybalil. Proste tam sedel s výrazom, akoby mu fakt tie včely uleteli. Odkedy je situácia v tíme taká napätá, ako futbalové zápasy s Anglickom, nevie nájsť tú správnu motiváciu vôbec hrať za tento upadajúci tím. Berie mu to niť a už ani nevie, s čím novým prekvapiť spoluhráčov. A nemal ani dneska náladu hrať hokej. Jeho obľúbený šport.

„Čo ja viem, kedy ti vyhovuje?“

Jožа zašmaril náhradné trenírky medzi ostatné do skrinky, zamkol ju a hovorí: „Mne je to v podstate jedno, len sa treba spýtať Stepana, však vieš.“

„Jasné, ten stále u otca robí na stavbe. Ale večer už isto robiť nebudú.“

„S tým by som si nebol taký istý,“ zamiešal sa do rozhovoru Frane, „lebo minule som išiel okolo a oni stále robili a to bolo päť preč desať.“

Spoluhráči Janko, Lopar, ani Igi, hoci prechádzali okolo, či už zo sprchy, alebo posilňovne, sa vôbec pri nich nezastavili. Len sem-tam sa čosi spýtali Franeho. Ten si získal rešpekt a každý sa s ním chce priateliť. Ale po určitej mierne trápnej nehode, kvôli ktorej si ho doberalo celé mesto takmer mesiac sa zmenil. A prestal sa kamošiť s Vanjom, ktorý ho do tej šlamastiky namočil. Ten už isto oblbuje iných.

Mitja predsa pozbieral zo svojho vnútri zopár kryštálikov chcenia a postavil sa. Otočil sa a šmátra vo vrecku po kľúčoch.

„Doriti, zabudol som kľúč na chodbe.“

„A čo, prosím ťa, tam robí?“ usmial sa Jožа.

„Zakecal som sa s Dadom, sadli sme si do kresiel a ja vytasil ten kľúč na stôl, aby ma nešimral vo vrecku.“ i s dávkou pohoršenia, ale i s úsmeškom poznamenal.

Jožа sa zasmial.

„Dobre, ale švihaj Mit, lebo o pätnásť minút tréning na ľade.“

„Jasné Jožа, budem tam za desať minút. A ty kde máš výstroj?“

„V posilke.“

„Čo tam máte stretko s Franem, či čo?“ zasmial sa Mitja a vyšiel von po kľúč.

Vyšiel z kabíny, jeden pohľad mihol do priestranného vestibulu a našiel kľúč presne tam, kde predpokladal.

„A ja už reku, kto si tu zabudol kľúče!“ usmial sa Dado, vrátnik, takisto čerstvý maturant.

„Ty ma raz zblbneš.“

Vzal si kľúče a vrátil sa späť. V šatni našiel ďalších, práve prichodiacich spoluhráčov.

„Zdar Mit, koľko gólov dnes nasádzame?“ to sa ozval Timko, po Mitjovi najlepší útočník. Vždycky hrali proti sebe, lebo keby mali hrať spolu v jednom útoku proti ostatným, málo hráčov by im stačilo s kondičkou.

„Milión a pol.“

„A čože si ešte nevybalený? Tuto Rezák je už hotový, len čo prišiel.“

„A ja za to môžem, že nosí všetko pod tričkom?“

Tim sa váľal od smiechu.

„Však bude frajerčiť, kukajte baby, jaký nabúchaný som a všetky chrániče dá dole a štolvertka z neho!“

„Ja to nenosím pod tričkom!“ ozval sa Rezák, typickým, hlbokým hlasom, ktorým by vyplašil i divé vrabce.

Takto si ešte chvíľu reptali, kým Mitja dal dole tričko a vybalil všetky možné chrániče a pásky. Kým to všetko na seba naukladal, už došiel tréner a pomaly sa i chystal, zaväzujúc si šnúrky na korčuliach. Celá výstroj bola nesmierne drahá, keď začínal, nebyť peňazí starého otca, asi by viac hokej nehrával. Ešte vzal fľašku s iontovým nápojom a vyrazil. Bol akýsi horúci, zrejme ďalší z Damjanových kanadských žartíkov.

Stánok Bielych Orlov nebol akiste veľmi moderný, ale bol to jeden z najlepších stánkov v Chorvátsku. Až sa súperi čudujú, lebo takú iróniu osudu ešte jakživ nevideli. Hokejový stánok by mohol konkurovať reprezentačnému a oni sa zachraňujú z tretej spoločnej

balkánskej ligy. Sila kádra teda hovorí o čomsi inom ako tento krásny hokejový stánok. Len prednedávnom menili plexisklá, vynovili chladiaci systém a opravili sektor B. Stoličky sú tam ako jediné vo farbách bielo-modrých. Ostatné sú šedé. Toto jediné tu špatí. Nevadí im ani dvadsaťročná kocka nad ľadovou plochou, ani nepohodlné lavičky, ktoré by mali nasledovať v procese obnovy „Ljadnice“ majú ich vymeniť do konca roka.

Ivica Modrić ako tréner tímu takmer vždycky moderne meškal. Je to človek, ktorý síce podržal chorvátsky hokej, aby nezostúpil do potupnej súťaže medzi Mexiko alebo Severnú Kóreu, ale starnúci tréner má s modernou dobou spoločné len to meškanie. Už nemá čo hráčom predať. A naviac, nemá už vôbec rešpekt, ktorý zaiste stratil možno svojim až ležérnym prístupom, ktorý potvrdil svojim častým dôrazným opakovaním frázy: „Ste hokejisti, tak hrajte!“ Koľko ráz sa už s Mitjom pohádal práve kvôli jeho prístupu k tímu. Viacerí hráči si ale po týchto excesoch, ktoré neraz Mitja vytasil priamo na tréningu (nech to každý vidí) začali myslieť, že Mitja je proste len slávuchtivý trotel, ťažiaci z toho, že sa mu nič nemôže stať. Modrić predsa nemôže vyhodiť najlepšieho hráča! Až kým prezident klubu Damjan Savić, popretkávaný množstvom legiend (údajne ho nikto nikdy nevidel), vždycky po týchto sporoch celému tímu odkazoval, že sám bude vybavovať Mitjov prestup do zámoria. Mitja sa samozrejme nechal počuť, že mu stačí len farma, ale to prezident Modrićovými ústami vždycky poprel a hlásil, že je stvorený pre NHL.

3.kapitola

Je v sprche. Životodarné dve molekuly vodíka a jedna kyslíka dodáva rozhorúčenému telu pocit blaha. Keby tá voda tiekla stále, možno by Mitja celkom stratil pojem o čase a priestore. Len by si užíval prúd teplej vody, narážajúcej na povrch jeho tela. Ozaj škoda, že voda tečie len niečo vyše pol minúty. Potom musí znovu zatlačiť tlačidlo a tým vypadáva z rytmu počúvania tečúcej vody. Áno, on tú vodu počúval a nechal sa uniesť Vodnou symfóniou d mol.

Ešte zo tri razy stlačil tlačidlo pre prísun teplej vody a potom hneď ufrnkol, len čo sa poutieral do ručníka. Je mu hneď ale jasné, že toto nebude znamenať celkový koniec. Teda ten fakt, že sa zababuší do uteráka tohto dňa naposledy. Ešte si musí dať svoju každodennú dávku behu. Akoby mu tréning nestačil. Ale Mitja si o sebe myslí (a zatiaľ úspešne), že je profesionál a tréning naviac ho už neprekvapí. Preto len čo príde domov, nechá si veci preprať, prezlečie sa do športového a dá si výklus. Je to šialenec, vravia bežne na jeho adresu i jeho najbližší. Mitja je ale tvrdohlavý ani mulica. Čo si zmyslí, to musí byť.

Mitja vzal kľúče, ktoré takmer zabudol zase, teraz zahrabané kdesi pod všetkými chráničmi v taške a vyrazil, rýchlo si na seba naťahujúc svoje už vyťahané futbalové reprezentačné tričko a šortky. Necíti sa ani nejak extra unavený. Ale je, trénoval na vyššom leveli ako pomaly všetci hráči dokopy. Ale keď sa podíva na spoluhráčov, neodpustí si jemný úškrn. Leje sa z nich, niektorí nadávajú, niektorí by to radšej zabalili. Mitja si to už nevšíma. Nikdy sa nesnažil byť sebec, ale teraz sa mu to priam núka. Mám tu ešte hrať? Títo paholci predsa nie sú hokejistami! Len sa na nich hrajú. Ale zase prestúpiť a odísť sa nedá. Jednako ešte musí minimálne zmaturovať. A opustiť priateľov? Možno si nájde iný tím, ale čo ak ten je niekde v Splite alebo Záhrebe? I keď najpravdepodobnejšie to bude zahraničie. A bude musieť vycestovať i s bratom. Ten sa ale štíti cestovať. Domov už veľmi dlho neopustil a niet sa čomu čudovať. Doma síce všetky predmety pozná podľa hmatu, hoci ich nikdy nevidel a orientuje sa lepšie ako Mitja. Pokúšať sa prehovoriť brata nie je nemožné, ale je to beh na dlhé trate. Ale veď bežať viem!

Pozdravil sa všetkým v šatni a pomaly odkráčal do priestrannej chodby. Podobá sa mu na veľký suterén, aký poznal z plavárne. I tu stáli dve hoci už staré, ale pohodlné kreslá. Pred nimi laciný stolík v orieškovej farbe a okolo sa vynímali gerbery a bromélie v kvetináčoch. Prešiel cez chodbu krížom k dverám a pomaly ich otvoril. Teplo, sálajúce zo žeravého slnka mu hneď zohrialo kožu, až mal pocit, že zhorí. Je to sila, také teplo, až mi to strelilo cez ústa. Na chvíľu zatvoril oči a stál tam asi desať sekúnd, aby si to užil. Vyjde z priestoru evidentne chladnejšieho vonku, kde je príjemných dvadsaťpäť stupňov a cíti priam až jemné vibrácie na koži a na končekoch prstov. Vybral som si takého povolanie, tak si to užijem, kým sa dostanem do Národnej hokejovej ligy do zámoria. Tam je to možné asi jedine na Floride alebo v tímoch v Kalifornii.

Stihol ešte autobus, vošiel doň, zaplatil, sadol si ku oknu a začal uvažovať. Tak a teraz domov, prezliecť sa a znova behať. Robieva to dosť často po tréningu. Človek po takomto dvojfázovom tréningu býva úplne uťahaný a nevládny. Po vyše hodine a pol strávenej striedavo na ľade a v posilňovni trénujúc, je človek hodný akurát tak poriadnej sprchy a pokojného, ničím nerušeného spánku. Lenže Mitja je akoby z iného sveta. Musí veriť, že pri jeho neúprosnej taktike, hraničiacou takmer až s askézou, sa nič vážne nestane. I jeho priatelia ho už neraz upozorňovali, že to niekedy naozaj preháňa, stráca dych a niekedy po tréningu musí na zemi ležať asi dvadsať minút, kým príde späť k sebe. Jeho priam spaľujúcu túžbu a obrovskú chuť, spojenú s naplnením túžob mu ale nechcú brať. Človek bez túžob a záľub snáď ani nejestvuje. To vedia i jeho priatelia i Mitja sám. Možno sa mi to nepodarí, človek nikdy nevie, čo ho postretne, ale ak sa to stane, chcem byť pripravený, to sú časté Mitjove slová. Býva i často zahĺbený do seba a premýšľa. O sebe, svojej a bratovej budúcnosti, ale keď sa do toho naozaj položí, príde na rad globálne otepľovanie a zlá spoločnosť.

Pomaly sa blíži jeho zastávka. Pokojne by som domov mohol aj dobehnúť, však to je len sedem kilometrov do Stariće. Ale nechce sa mi bežať s tým nepraktickým ruksakom. To

by som sa ešte niekde skydol a zbytočne sa dolámal. Tak radšej prídem domov, vybalím sa, prezlečiem a znova v športovom bežím naproti svojmu cieľu. Vystúpil. Dvere sa zavreli, počkal si, kým autobus odfrčí a prešiel na druhú stranu. Ešte pár minút chôdze a už som doma.

Dam už určite bude po obede, ktovie, čo ukuchtil dnes. Minule to boli špagety, ktoré Mitja ešte dokončoval, pridal mortadellu a pustili sa do toho. Dam si zvyká už i variť. Netrúfne si ale na nič veľké. Väčšinou je to jednoduchá polievka. Pre Dama je úplne normálne postaviť hrniec na sporák, naliať doň vodu a zapnúť plyn. To je základ a robí to rád. Väčšinou to ale Mitja dokončieva. Keď je potreba pokrájať zeleninu, nebodaj naporciovať mäso a dať do chladničky. Ale i tak väčšinou jedia studenú kuchyňu, to čo Mitja kúpi v sobotu na celý týždeň.

Otvoril si bránku a hneď zamieril doprostred malej záhradky, kde okrem tulipánov i tak nič nepestovali, bola to len jednoduchá trávnatá plocha, ktorú raz za čas Mitja musí pokosiť. Kdesi v rohu stoja dve žrde, medzi ktorými sa vinie šnúra na prádlo. Sám to zhotovil. Odkedy majú bratia len sami seba, ostalo to na tom mladšom. Zvládať školu, domácnosť i nevidomého brata, to dá zabrať. Často sa však ujmú oprát ich starí rodičia. Každú sobotu alebo niekedy i v nedeľu k nim chodia a nielen že ich zásobujú, ale im i štedro pomáhajú. Starý otec Tomislav je totiž podnikateľ, majiteľ istej firmy v Zadare, kde i bývajú. Často prízvukujú, že keď o pár rokov pôjdu obaja do dôchodku, ostanú v Zadare a bratov si vezmú k sebe. Často sa ospravedlňujú, že nemôžu byť s nimi, majú stále veľa práce.

V koši na prádlo si bežne Mitja necháva komplet na behanie. Keďže dnes mal tréning, dnes si dá len dvanásť kilometrov na takzvaný „doklus“. Už nie naplno, ale aby ho nohy neboleli. Takto fungovali v juniorskej reprezentácii a on si tento zvyk preniesol i do profesionálnej kariéry. Veru, hral v tíme len mesiac a už dostal pozvánku do reprezentácie! Pravda, najprv do juniorky a neskôr do výberu hráčov do 18 rokov (je však pravda, že hľadači talentov veľmi na výber nemajú) a tohto roku v júli mu bude 19 a ak vyhrajú v Bosne, tak je pomerne veľká šanca, že sa stane reprezentačným útočníkom v repre do dvadsať rokov! Preto Mitja tak trénuje. Nechýbal na žiadnych šampionátov mládeže, kde ale Chorváti bežne horievali ako fakle. A to neboli ani kvalitné puncované zápasy, to skôr turnaje družstiev kanadských družstiev, vonku pred domami na provizórnom klzisku.

Mitja sa chytro prezliekol a nelenil znova vyjsť von na ulicu a pokračovať v tréningu. Rozbehol sa znova smerom k Parku Milana Jovetića. Pri dokluse sa Mitja ženie po ceste Nat Završim, okolo bytoviek, cez park a od mesta. Prejde pozdĺž bočnej uličky, ústiacej k Hlavnej ulici, na konci nej je tridsaťročná škôlka, tam sa dotkne najväčšieho dubu a vracia sa k nemu späť, len čo si dá obchádzku okolo lesa mimo mesto.

Dnes sa rozbehol akosi rýchlo. Chce to mať zase čím skôr za sebou. Ale zase skôr sa unaví. Veď už teraz lapá po vzduchu a to je ešte ani nie v parku. Pomalšie, ty vydriduch, sám si ponadával a hnedky i spomalil. Však nechcem tu odpadnúť! Tak radšej spomalil a snažil sa zaistiť si rytmus svojich krokov. Lýtka ho už vystríhajú. Nedbá. Musí ísť najlepšie, ako sa dá, ale nie extra rýchlo. A nijak ináč. Podvedome sa z úst vydranká špička jazyka, znak jeho vnútorného snaženia a úsilia, akoby ho mal ten jazyk spasiť. Akoby mal prišikrtiť čas. Rozbité dlažobné kocky v starej uličke neodpúšťajú chyby. Ťažko sa po nich chodí, nieto ešte beží. Tu sa asi nového chodníka nedočkajú! Mitja preto radšej z neho skĺzne na cestu a púšťa sa povedľa neho. Autá tu veľmi nechodia, zriedka sa tu ale nejaké ukáže. Voľná cesta zatiaľ, nič mu nehrozí. Ale vlastne hrozí. Lýtka ho prestrašne bolia, snáď nezlyhajú. Teraz by si to najmenej prial, práve pred zápasom v Bosne. V Sarajeve totiž chystá celú plejádu svojej kompilácie trikov, chce ukázať, že na to má. Žltomodrí budú nahraní!

Mitja sa pomaličky blíži k svojmu záchytnému bodu. Je to dub, vysoký ani kostolná veža a asi päťdesiat rokov starý, mohutný. Len letmo sa ho dotkne a potom priamou cestou do lesa. Ešte pár metrov. Tri. Dva. Jeden...

Trúbenie, pohľad, vodič sa púšťa volantu, panikári, spolujazdec sa snaží zabrzdiť i očami. Čo tu robí, preboha?! To je chodník! Preč! Preč! Mestom sa šíria zvuky tlmeného pádu, škrípanie pneumatík o asfalt, a kovový cveng rozbitého stretávacieho svetla na aute. Len sekundu je ticho. Pribehne zo desať okoloidúcich, otvárajú sa oboje dverí na aute, vyjde spolujazdec, vysoký chlapík vo voľnej kockovanej košeli a z miesta vodiča vykročí akási mladá slečna. Mitja leží v bezvedomí, chlapík v kockovanej košeli začne kričať na vodičku a vyčíta jej, ako toto bude vysvetľovať. Zo zadného sedadla vybehne policajt a pokarhá spolujazdca, že zrážke nezabránil. Slečna sa len na neho pozrie a nevinne nadhodí: „Asi som neurobila, že je tak?“

4.kapitola

Poobzeral sa vôkol seba. Napravo veľké plastové okno, naľavo dvere, celá nemocničná izba bola v slabomodrej farbe, ale bola presvetlená zapadajúcim slnkom, žiariacom na jadranské pobrežie, vedľa neho ešte tri prázdne postele, dotvárajúce pocit osamelosti Mitju v tomto okamihu. Ale keď si Mitja uvedomil, že je v bezpečí v nemocnici, hoci i so zranením a nie je na ulici prejdený autom, tak si pomyslel, že má šťastie. Zápas v Bosne je pre mňa už prehratý. Jemne si prezrel ledabolo obviazanú nohu. Len zopár škrabancov, ale zato bolestivých. Hm, čo som ja zo železa? Taký náraz a ja v poriadku? Hm, keď tak rozmýšľam,

mohol som dopadnúť i horšie, ak by auto išlo rýchlejšie a ak by ma nabralo priamo do dubu. To by ho rovno mohli zoškrabovať z kôry stromu.

Nestačil sa ani poriadne zorientovať v guláši myšlienok a už sa spoločne s dverami otvárala i brána do sveta myšlienok, vôní a príchutí, ktorá mala byť zamknutá. Pomaly vŕzgajúc sa začali otvárať nemocničné dvere a dnu vošla akási neznáma slečna. Mala na sebe čierne tričko na ramienka, na holé plecia jej padajú neskrotené, dlhé, rovné, tmavé vlasy, keď sa do nich slnko oprie z okna, zdajú sa orieškovo hnedé s nádychom teplého, letného, zapadajúceho slnka. Bola to krásna, mladá čiernovláska s modrými očami, dlhším, úzkym nosom. Nahodila jemný úsmev. Mitja na nej oči nechal. Zrazu pocítil čosi, čo ho obmedzovalo natoľko, že ani nevedel, sám ako sa volá. Na túto čudesnú situáciu, zranenie, nemocnicu, neznámu dievčinu, ktorú hltá očami, ani nevedel reagovať. Len nevedomky otvoril ústa. Dievčina sa na neho zahľadela svojimi pozornými modrými očkami ako studničkami a hneď jej bolo jasné, že pacient ide po nej a že je akosi mimo. Vlasy jej padli do tváre a rukou si ich nemo a s dávkou nežnosti upravila. Mitja bol namäkko.

„Ahoj.“ nesmelo prehovorila.

Mitja stále bol akoby v agónii. Počul hudbu vyšších sfér.

„Ahoj.“ odpovedal.

Až teraz, keď sa mu z hrdla konečne vydrali nejaké tie hlásky, trocha spozornel, zavrel ústa a premeriaval si zvodné telo dievčiny. A konečne sa dostalo k slovu i jeho rácio. Dobre, teraz musí urobiť dojem.

„Som ťa dlho nevidela.“ začala, akoby sa nechumelilo.

„Kto si?“ preboha, čo to je s Mitjom? Zaľúbil sa nám?

„Však celých deväť rokov som za tebou sedela.“

„To nemyslíš vážne, Zora, si to ty?“ Mitjovi sa rozjasnila tvár, ale nie natoľko, ako sám očakával.

„Správne.“ usmiala sa. Keď nahodí svoj povestný úsmev Mony Lízy, tak sa jej líčka zafarbia mierne doružova. Bol slepý, že si to už vtedy nevšimol?

„Vedz, že po tých troch či štyroch rokoch, som ťa takto vidieť nechcela. Tu v nemocnici.“

Mitja bol spočiatku celkom mimo, nevládal ani len ústa otvoriť. Napokon sa premohol a povedal: „Zora, ty si nesmierne opeknela.“

Akoby ju vôbec nepočúval. Zora sa na neho milo pozrela, tušila, že Mitja sa na ňu díva asi ako nikdy predtým, vôbec netuší, čo sa v ňom zmenilo. Celých deväť rokov to bol ten istý Mitja, nesmierne zahĺbený do svojej práce, málokedy všímajúc si okolie. Áno, bol i milý a

pozorný, ak sa rozprával s hocikým a najmä s dievčatami, no takú iskru v jeho očiach ešte nevidela. Nuž ale čo, musí ho teraz schladiť.

„Je mi to tak nepríjemné."

„Pokojne si sadni." Mitja odrazu ožil a naznačil jej, aby si sadla na posteľ vedľa neho. Zora sa len nesmelo poobzerala, podišla bližšie a sadla si. Ale na vedľajšiu posteľ.

„Vieš, to... to ja som ťa zrazila."

„To vôbec nevadí! Všetko je úplne v poriadku." kývol rukou, len chvíľu pozrel pobavene mimo svojho cieľa, potom znova na neho namieril svoje okále. Mitja sa mení ako chameleón.

„No, tak to asi nie je celkom v poriadku, keď tu ležíš."

„Mohlo byť i horšie."

„Mitja, ty ma desíš." povedala Zora starostlivo a s miernym karhaním v hlase.

„Keď sa nad tým tak zamyslím, táto zrážka mi ťa vlastne priniesla." sladko sa usmial. Úplne ignoroval starostlivú a ustarostenú Zoru, zdalo sa, že všetko ide bokom, keď hľadí na jej bezchybné telo. Zora bola v pomykove. Mitja sa za ňou otočil jedine vtedy, keď potreboval poradiť z matematiky a teraz pôsobil akoby sa už nechcel nikdy v živote odvrátiť.

„Hej, keď ty si sa mi na auto nalepil... " hanblivo povedala a odvrátila zrak inam.

Mitja sa usmial.

Zamyslel sa a potom vravel: „No, takže kvôli mne ešte budeš mať problémy a asi ani vodičák nedostaneš."

„Rozbila som svetlo a ešte k tomu tie peniaze, ktoré sa do vodičského naliali, mi asi otec neodpustí."

„Tak to prepáč! To som tam nemal ani čo robiť. Fakt som tam nemal čo robiť!"

„Čože? Však ja... "

„Vyzdraviem, však mi ani nič vážne nie je. Možno i ten zápas odohrám."

„Aký zápas?"

„Proti Bosne... Bosne a Hercegovine. O týždeň cestujem do Sarajeva."

„Futbal?"

„Možno sa budeš smiať, ale hokej."

Usmiala sa.

„No, tak to neviem, či ťa tréner pustí takto."

„Mám len zopár škrabancov. Kľúčový hráč si nemôže dovoliť len tak chýbať."

Chvíľu si takto ešte hrkútali. Zhovárali sa i svojich školách, na ktoré sa hlásili hneď po skončení základnej a pomaly sa dostávali na rovnakú vlnovú frekvenciu. Zora sa cítila i tak trocha neisto. Mitja ju úplne svojou otvorenosťou dostal do slepej uličky. To väčšinou Mitja bol ten, čo toho málo narozprával. Áno, bolo to i teraz vidieť. Červenal sa, niekedy koktal a niekedy táral od veci. Stretli sa dvaja introverti, ale Mitja sa snažil z toho tieňa vystúpiť. Snaha sa cení. Mitja sa rozplýval, len čo si spomenul na momentky z tohto stretnutia, svoj niekedy otravný rečový prejav neriešil. Zora, dnes si ma prekvapila, hovoril si. Nie tým, že si ma zvalcovala tým Fordom, ale tým, ako si opeknela. Stále si ju pamätal ako nesmelé, blonďavé dievča s pehavou tvárou, krátkym účesom a dvomi vrkočmi. Dnes vyzerala úžasne. Dievča dospelo. Prefarbila sa, nechala si narásť dlhšie vlasy, zmenila i štýl účesu a skrásnela i v tvári. Kde si celý ten čas bola? Moja múza...

Čo to trepem? Mitja sa zrazu akoby z akéhosi sna prebral. Z krásneho sna. Kde som celý ten čas bol? Asi vysoko v oblakoch a nehľadel som, že čosi také ako Zora, mnou vždy podceňovaná, ma tak zaskočí. Musím sa teraz trocha prebrať z tohto sna. Dobre, ak ma teda Zora zrazila, tak s tým nič nenarobím, nezabudnem na to, ale verím, že ju už nestretnem. Teraz si odporuješ, Mitja! A čo si jej vravel pri odchode? No áno, ale to som vravel, lebo sa to sluší. Na Zoru si spomeniem už len okrajovo. Vidíš sa, Mitja? Ten tvoj podivný úsmev je čo zač? Budem na to spomínať s úsmevom, lebo som si nemyslel, že sa čosi také stane... Mitja, netáraj! Videl som ťa, ako priam slintáš! Nechci mi povedať, že to bolo všetko! Ale chcem! Ty mňa vôbec nepoznáš. Dobre, stalo sa, teraz sa dostávam späť do reality. Ani kus nechceš vybočiť zo svojej rutiny? Nedovolíš si to urobiť? A prečo? Lebo som športovec. A musím myslieť neustále na nové a nové méty a ísť vyššie a vyššie. Musím urobiť všetko, aby som sa dostal na vrchol svojich síl a možno i trochu ďalej. A to ani nespomalíš? Nemáš snáď čas? Na všetko sa čas nájde, ak budem chcieť. I tak sa mi zdá teraz vzťah so Zorou príliš uponáhľaný, skorý a zbytočný a i tak je vzdialený. Vzdialený? Prečo vzdialený? Však si športovec. Chceš dosiahnuť vzdialené méty. Prečo nie je Zora tvojou prioritou? To je pravda, ale uvedom si, že teraz mi ukázala nový svet. A ja sa v ňom neviem pohybovať. To chce tréning! Namiesto zbytočného doklusu by si mohol venovať zopár spoločných chvíľ. Jednoducho, nech by som robil čokoľvek, mám pocit, že je to príliš krehké a nech by som akokoľvek Zoru chcel, srdce nateraz musí ustúpiť! Že nový svet! Ani ho nepoznáš!

Do izby vkročil doktor.

„Tak ako sa máme, pán Nezničiteľný?“ asi päťdesiatročný menší muž v bielom sa ho pobavene opýtal.

„Fajn, výborne, ďakujem.“

„Sám som sa divil, ako výborne ste dopadli. Do bezvedomia ste upadli zo šoku, z ničoho iného. A okrem týchto zranení na nohe ste prakticky fit. Ako to robíte?“

„No viete, veľa trénujem a v klube sa učíme i spôsobu, ako predísť väčším zraneniam a sme odolnejší.“

„Hm, tak to ma zoberiete do klubu?“ široko sa usmial.

Ponúkol Mitjovi ľahkú chôdzu. Mitja sa postavil a urobil krok, potom ďalší.

„Nejaké problémy?“

„Vôbec nie. Cítim mierne škrabanie, ale to je všetko.“

„Dobre, ešte raz vám to vyčistím a obviažem. To je všetko. Pokúste sa menej namáhať, aspoň dva dni, ale myslím, že tréning obmedziť nemusíte.“ Spravil, čo povedal a poslal Mitju domov. Mitja sa teda pobral pomaly a opatrne späť domov. Nuž, tak ľahké to zase nebude. Pri rýchlejšej chôdzi mám už problémy. Zápas budem sledovať z hľadiska. No nič, Zora, všetko má svoje plusy, i mínusy. Objavil som ťa, malú nenápadnú myšku a stratil som možnosť nastúpiť na zápas v Bosne. Pôjdem s chalanmi do Sarajeva ako morálna podpora. Prídem povzbudiť.

Nastúpil na autobus a o necelých desať minút bol už Nat Završim. Dam ho už čakal. Typicky sediac na záhradnej prútenej stoličke, pri ňom umelohmotný stôl a na ňom fľaša domáceho vína.

„Servus, Dam!“

„No Mitja, kde si bol? Opíjaš sa bezo mňa?“

„Však vieš, že by som si to nedovolil, bratu.“

„Sadaj.“

Mitja si mlčky sadol. Chvíľu bolo ticho.

„Mit?“

„Yes, sir?“

„Niečo sa stalo?“

„Inštinkty?“

„Si ticho a počujem, ako si točíš s chodidlom. Nervózny si, lebo ti čosi skrížilo cestu, zato ideš tak neskoro.“

„Si horší než KGB, ti poviem.“

„Poznám ťa už dosť dlho, brat môj. Tak, čo sa stalo?“

Nadýchol sa.

„Vravel si, že som nervózny zato, že mi niečo skrížilo cestu?“

„Hej.“

„Tak to si vystihol úplne správne.“

„Zrazilo ťa auto?“

„Jop.“

„A ako ťa doriadil?“

„Nič extra, mám len obviazanú nohu, prišiel som po svojich.“

„Takže barly nič? Všetko okej? I hlava?“

„Nerob si starosti. Sú to len škrabance.“

„Takže ťa pustili.“

„Jop.“

„Tak to skôr ty si auto zrazil potom.“

„Nie, iba sa šuchlo o mňa. Nejako som mu rozbil svetlomet. Zrazil som čosi iné.“

„Čo?“

Zase sa nadýchol a teraz i cítil, ako sa pýri: „Zrazil som pláne Zore.“

„Kavuličke?“

„Hej, nevolaj ju tak. Strašne opeknela za tie štyri roky, čo som ju nevidel.“

„A aké plány si jej zrazil?“

„Vodičák.“

Chvíľu bolo ticho a potom sa Dam rozosmial.

„Čo je?“

„Takže kvôli tebe neurobila vodičák?“

„Ako kvôli mne? Mala dávať pozor.“ Mitja si pomyslel, že i obyčajnou oznamovacou vetou jej ublíži.

„A ty asi nemáš v hlave usporiadané.“

„Prečo?“

„Zase si behal, kde si nemal, čo? Pri dokluse, že?“

„Prestaň ma sledovať!“ žartovne nadhodil Mit.

„Vtipálek.“ Dam si z jeho žartu ťažkú hlavu nerobil. „Zas si k tej škole šiel.“

„Pri dube ma zrazila.“

„Tam autá nechodia, pokiaľ viem.“

„Tak už hej.“ Mitja sa trpko zasmial.

Dam si sadol poriadnejšie, lebo doteraz sedel uvalený ako vrece zemiakov. Jemne päsťou pohladil stôl a Mit mu nalial do pohára víno. Červené. Také Dam výlučne pije.

„I sám si vieš doliať.“

„Ale nechcem povylievať. Škoda dobrého vínka.“ ukázal na menšiu červenú machuľku na stole.

„Vedľa.“

„Tak tu niekde... No vidíš, už som mokrý.“

„Však oblíž.“

Chvíľu ešte takto sedeli, Dam hľadel do slnka.

„Bude večer. Slnko už zapadá.“

„Poďme spať.“ navrhol Mit a vstal.

„Dobre, ako povieš.“

„Bude osem. Akurát si dáme večeru a končíme.“

„Dojazd.“

„Neštvi ma!“

„Dobre, závodník.“

5.kapitola

„Dúfam, že si nepustíš slučku kvôli vysvedčku.“ zapáral Damjan do Mitju. Dam sedel v kuchyni so svojimi typickými slnečnými okuliarmi na nose a uštipačnou poznámkach v ústach. Pomaly chlípal z čaju z hrnčeka pred sebou. „Veľa cukru si mi dal.“

„Ty sa o mňa neboj. Nechcem ťa tu predsa nechať samého.“

„Však ma poznáš, rád do teba zapáram, za tie roky by si si mohol zvyknúť.“

„Však a to na tebe nemám rád.“ usmial sa Mitja. Naprával si bledomodrú kravatu a sako. „Ako vyzerám?“ posmešne si doberal brata.

„V obleku vyzerá každý ako James Bond. Takže i ty.“

„Ani si sa na mňa nepozrel.“ neodpustil si uštipačnú poznámku Mitja.

„Akú máš kravatu?“

„Tú modrú.“

„Tú partizánsku?“

„Čože?“

„Tú mal snáď na krku ešte Tito. Daj si nejakú novšiu.“

„Mám len dve.“

„Tak tú druhú. Babina ti ju kúpila v Zadare a ty ju nenosíš.“

„Lebo je krikľavá. Taká odporne zelená.“

„Aspoň ti bude ladiť s tvárou, akú budeš mať, keď ti dajú vysvedčenie.“

Mitja vedel, že len tak neufrnkne. Hoci je Dam nevidiaci, má sluch ako nikto na zemi. Hneď brata lokalizuje a hodí po ňom najbližšiu vec.

„OK, ty kameň úrazu.“

„Bež, ty kameň mudrcov.“

Nerád, ale predsa len vzal z poličky ešte stále zabalenú kravatu zo Zadaru. Ako otrava na myši, pomyslel si Mit, keď ju vyberal z obalu. Zelenú farbu neznáša. Pripomína mu totiž jeho bývalú. Rada menila outfit, no v jej šatníku dominovali len dve farby: zelená a biela. To je nadelenie, pomyslel si, prešiel do kúpeľne, kde si ju zaviazal a hodil na krk. Nadšený príliš nebol. Napokon si ju dal poriadnejšie a išiel sa ukázať Damjanovi. Dam sa ani nepohol. Stále sedel na stoličke v kuchyni so šálkou v ruke.

„Nič tejto domácnosti neprinášam. Musím čosi urobiť, hoc len si urobiť posteľ.“

„Kašli na to. Máš mať oddych pred tou operáciou.“

„Už to nevydržím.“

„Musíš, bratu.“ podišiel k nemu a objal ho. Dam sa ho nesmelo chytil.

„Nevymením ťa za nič na svete, Dam.“

„Neviem si predstaviť nebyť pri tebe.“

Absolvovali intímnu chvíľku, až kým sa ho Dam nepustil a nezačal ohmatávať.

„Čo robíš, to šteklí!“

„Tu si daj tú košeľu poriadne.“

„Tu?“

„Hej. No, cítim, že si si vymenil kravatu. Táto je nová, pekná a ešte smrdí novotou a tvojou skriňou zvnútra.“

Mit už neprotestoval, ani nenamietal.

„Už choď, rob mi radosť.“

„Áno, ocko.“ Rozlúčili sa, Mit ešte stihol vziať zo svojho písacieho stolíka svoju diplomatku a už i šiel do školy naposledy.

6.kapitola

Bol si vybaviť študentský účet v banke. Spokojný, že všetko krásne vyšlo, že poslal peniaze škole na vystavenie preukazu, sa s formulármi vracal domov priamo cez Park. A kohože tam nevidel? Dvoch rovesníkov, isto nejakí kanóni, s o číslo väčšími rifľami, značkovými teniskami, farebnými urban tričkami a skejterskými šiltovkami. Jeden sedel na lavičke vedľa Zory a jeden len tak postával, fajčiac rozhorenú cigaretu. Pretrel si oči. Zora mala na sebe presne ten istý komplet, čo pri Mitovi v nemocnici. To isté čierne letné tričko, rifľové nohavice a tie isté topánky. Jemne sa usmievala. Vlasy sa jej vlnili vo vetre. Vôbec tam nezapadáš, hovoril si Mitja a krútil hlavou. Oni dvaja skejteri a ty ako bábika z porcelánu. Zorina tvár žiarila pre Mitju omnoho krajšie ako vysadené lúčne kvety v Parku. Dal pozor, aby si ho Zora nevšimla a schoval sa za strom a tak nevedomky ju začal špehovať. Nepočul, o čom sa bavia. Iste preto, lebo bol krásny deň, ani teplo ani zima. A to je lákadlo pre kopec ľudí. Bežne je v Parku okolo dvadsať ľudí, polovica starších ako šesťdesiat rokov. Nečudo, je tu krásne, vysoké stromy sú nepravidelne umiestené po celom Parku, kde inde sa skryť nedá, tak Park je najlepšie miesto. Tieň pred páľavým slnkom tu vyhľadávajú všetci.

Niečo im vysvetľuje. Úsmev z jej tváre nemizne, no nie je prilepený. Je nežný, priateľský a rozosieva radosť všade navôkol. Ladné pohyby rúk, prechádzajúcich si po vlasoch, Mita nenechávajú chladným. Mitja necháva oči na krivkách jej tela a chce ju celú. Teraz je jasné, že Zoru nezískam. Aspoň keby ma neprovokovala tými nežnými, dievčenskými gestami. Zrazu sa to v ňom zlomilo. Bipól citov. Presne ten, ktorému na hodinách náuky o spoločnosti toľko nerozumel. Však ako môže jeden človek v jednu chvíľu zažívať naraz lásku a nenávisť? Priateľstvo a nepriateľstvo? Nezmysel, nonsens, bláznovstvo. Nie, Mit nemá čas na pretvárku. Stretal ju na každom rohu. Možno ho Zora videla, možno nie. Ale Mit zakaždým. A tak, ako on ľúbi jej zovňajšok, tak ho pomaly i nenávidí, lebo si začne namýšľať, že on ju nikdy nebude mať a že tieto gestá, úsmev z duše, tváričku a ladné krivky ešte akoby ukazovala niekomu inému, len Mitjovi nie. Mitja, ty si strašne povrchný a zrelý na psychiatriu, to ti poviem! To si vyprosím! No, možno povrchný som, ale nie som psycho! Ale si, Mit, priznaj to! Zora ti ukázala iný svet a ty teraz zažívaš búrku pocitov. Nech! Nech si tam ich Zora balí, nech! Mne je to jedno! Ja vzťah nepotrebujem. Ale chceš. Nech by som akokoľvek chcel, musím myslieť predovšetkým na kariéru a na brata. Dobre, som zvedavý, ako dlho ti to vydrží. Zatnem zuby a vydržím. Keď vydržím celých desať kilometrov bežať, tak toto by mala byť malina. Budem veriť, že náhoda je sviňa, že ju znova aspoň rok neuvidím. Zíde z očí, zíde z mysle. Ale i tak mal pocit, že sa jej už nezbaví.

Deň šiel za dňom, chvíle za chvíľami, na nikoho a nič nečakajúc, neklamúc slnko a prvý týždeň Mitových najdlhších prázdnin uplynul ako voda. Nebol taký, aký si ho Mit naplánoval. Áno, vykonal všetko, ale nie s takou vervou, chuťou a iniciatívou ako vždycky. Niečo sa zmenilo. Niečo prevratné. Niečo, čo Mitju prinútilo premýšľať i o iných veciach.

Vlastne k jednej jedinej: k Zore. Snažil sa i zdvojnásobiť intenzitu tréningu, snažiac sa na ňu zabudnúť, aby sa sústredil len na jeden cieľ: príprava na Bosnu. Nevychádzalo mu to. Ale čo mal robiť, keď ešte len vystrčil päty z domu a raz ju stretol pri novinovom stánku, potom pri pošte a zase i v Parku? Hoci si Mitja naivne predstavoval, že tí chalani, ktorí tam s ňou sedia, s ňou flirtujú, neupokojilo ho to. Skôr naopak. Ešte viac v ňom vyvolali pocit, že sa mu Zora vzďaľuje, že je pre neho nedosiahnuteľná, že ju nikdy nezíska.

Deň pred reprezentačným zápasom nastúpil na autobus do Záhrebu. Konal sa tu míting a sústredenie. Konečne budem môcť ukázať žlto-modrým, kto tu je pán! Tím sa dlho v Záhrebe nezdržal, hneď naskočili do tímového lietadla smer Sarajevo. Mit ešte zažartoval, že si mohol rovno stopnúť prvé vznášadlo do Sarajeva. Cestou vôbec o Zore nepremýšľal, lebo v lietadle panovala úžasná nálada. Celým lietadlom sa ozýval chorvátsky folk. Nie zriedka začal práve Mitja. Ten nechal zabudnúť to zrazenie a potom následné zranenie, cítil sa a bol fit.

Nálada sa upokojila, len čo prekročili hranice, hráči sa zahĺbili do seba a začali sa sústrediť na zápas. Mitja to využil a do slúchadiel si preniesol chorvátsky folk v digitálnej podobe. Myslel na príjemné chvíle, keď ten zápas vyhrajú a jeho menujú za hráča zápasu. To by bolo! Ten zápas bol pre neho významnejší hlave preto, že prídu i nejakí hľadači talentov, hlavne zo Švédska a Dánska. Isto budú radi, ak sa im Mit predstaví v plnej hokejovej kráse. A to sa do týchto končín prídu hľadači možno len raz za dva roky, tak im musím teraz ukázať všetko, čo vie. Chvíľu si ešte užíval hudbu v slúchadlách, kým do neho nestrčil prísediaci: „Už sme tu.“

Vyšli pomaly von.

„Panečku, ako dobre, že hokejisti nemajú takých fanúšikov ako futbalisti v Mostare.“ nadhodil Mario.

„Prečo?“

„A čo mám dostávať epilepsiu, keby ma stále fotiť mali?“

„Tak to si nebol na futbale v Splite... By ťa tam zmrzačili možno.“

„Možno domáci ani nevedia, že sa hrá nejaký hokej.“

Mitja si potom spoluhráčov už nevšímal, kráčal v ústrety zápasu. Rozhodným, smelým krokom sa vybral k hokejovému stánku v Sarajeve. Do mesta sa mu vôbec nechcelo, niektorí išli splynúť s davom, Mit nie. Potrebuje sa dostať do hotela a tam čerpať sily na zápas. Dá do toho všetko. Áno dá. A potom možno, ak sa podarí, bude Mitja Jovanović hrať v cudzine! Možno by tu bol i nejaký problém s bratom. Ten totiž by nerád odchádzal z domu, ktorý už pozná ako vlastné ponožky. Nejako ho prehovorí. Operácia vyjde a jeho brat bude vidieť! Prvé dni budú najkrajšie! Dam bude ako nadšené malé dieťa. Bude hľadieť na farby, na kvety, rozoznávať tváre, ku ktorým poznal hlasy, bude vidieť predmety. Dôverne známe predmety.

Používal ich každodenne. Mitja sa už teraz na to teší. Konečne sa nám karta obracia. Áno, teraz je to ono! Nikto nás už nerozdelí.

7.kapitola

Päťsto fanúšikov žlto-modrých a asi tristo našich. I tak slušná návšteva, hovoril si Mit, keď sa díval do tribún a potom na kocku. Pred úvodným buly ešte čosi vyhlasovali, zdalo sa, akoby to boli výsledky nejakej okresnej súťaže v krasokorčuľovaní. Zasmial sa. Ljadnica je v porovnaní s týmto Madison Square Garden. Sedí si tam na lavičke, obozretne sa díva, ako bude hrať prvá chorvátska formácia. Mit sa spoločne so štvoricou spoluhráčov sústredí na úvodný puk zápasu a čaká na svoju príležitosť. Druhá formácia je pripravená. Rozhodca vhodil puk a Chorváti ho vybojovali. Skvelý pressing našich na modrej čiare by nám mal pomôcť, pomyslel si Mit. Puk smeruje na ľavého obrancu. Ten chvíľu zakorčuľoval dozadu, obzrel si situáciu a hneď nahráva dopredu. Tam sa to troška kĺže, Marko by si mal dať pozor na toho obrancu, je od neho asi o hlavu vyšší, musí ho čímsi prekvapiť, aby nenarušil hru chorvátskeho mančaftu. Spočiatku to bolo vyrovnané, ani jedna strana nechcela urobiť chybu, preto bol ten puk zaseknutý niekde v strede a nahadzovali si ho do rohu. Tam bol vždycky brankár a obranca, tí pokojne rozohrali. Prvá strela od domácich smerovala až na ochrannú sieť. Prerušenie hry. Mit sa okamžite pozrel na trénera v obleku. Ten sa zamyslene prechádzal nad hráčskou lavicou. Mit sa zatiaľ znamenia nedočkal. Trpezlivo čakal.

Rozohranie. Skerlić opäť vyhral buly, Lovar pekne na Hotara a píska sa ofsajd. Teraz už sa stretli pohľady trénera Prevolčića a Jovanovića. Mitja vstal a preliezol ponad mantinel. To bol automaticky signál pre ostatných z formácie. Mit sa hneď zaradil na pravé krídlo. Puk je znova v hre. Mitja sa snaží korčuľovať čo najrýchlejšie a uvoľňovať sa spoza brániacich hráčov domácich. Nechce riskovať stratu pozície a rýchly brejk Bosny. Sleduje, ako sa domáci dostávajú do prečíslenia. Okamžite smeruje k svojmu útočníkovi, na ktorého si vzal osobnú obranu. Práve na neho smeruje puk. Mit ho vystihol a získal pre Chorvátsko dôležitý puk. Ak by ho henten spracoval a prihral medzi kruhy, kde už stál jeden Bosniak, bolo by zle-nedobre. Mit vzal puk a prešiel s ním svižne poza bránu a naľavo od nej k mantinelu. Teraz má puk a prehľad v hre. Nikto ho neatakuje. Díva sa na spoluhráčov. Uvoľňuj sa, Klaus, zakričal Mitja, možno ho aj bolo počuť, lebo domáci fanúšikovia nevedia fandiť. Obranca s číslom 31 sa rúti na Mitju. Kopec času, povedal si a ukázal mu sťahovačku ako z učebnice, predkopol si puk a nahral na mantinel pripravenému Klausovi, naturalizovanému Chorvátovi z Rakúska. V aréne len tak zahučalo, bubny bubnovali a pokrik hostí zosilnel. Pripadám si, akoby sme hrali doma, pomyslel si Mitja a v duchu sa radoval. Klaus vypálil...

„Mal si počkať. Alebo dopredu a prihrať!“ zakričal na neho jeho center v útoku.

„Pardon, som sa ponáhľal.“

„Pohoda.“ Mitja ho poklopal po ramene. „Častejšie strieľať musíme.“

Znova vhadzovanie. Bosniaci vyhrali puk a snažia sa dostať dopredu. Mitja korčuľuje dopredu a až teraz si všimol, že práve svoju rýchlosť môže platiť na tých Bosniakov. Korčuľuje svižne ako Jagudin v najlepších rokoch a pekne s prehľadom znova berie puk svojmu hráčovi. S prehľadom našiel spoluhráča, ani nevedel ktorého, prihral naslepo a úžasne. Zatiaľ si zápas užíva. V momente korčuľuje hneď naspäť a už sú tam traja Chorváti proti dvom žlto-modrým.

„Nahraj!“ Mit si pýtal prihrávku, no nedostal ju. Bol by sám v predbránkovom priestore. A tam sa teda Mit vyzná. Klaus znova vystrelil. Brankár lapil puk do lapačky. Mit tresol hokejkou na ľad. „Dokelu, ty snáď nikdy nenahráš!“ nemecky sa na spoluhráča oboril.

„A kde si bol?“

„Napravo, kde inde? Videl si ma už niekedy inde?“

Mit si sadol na lavičku. Ide tretia formácia. Trvalo dlhých šesť hracích minút, kým sa znova dostal do hry. Vhodený puk. Chorváti ho majú. Mitja opäť na obvyklom poste. Čaká na prihrávku. Dostáva ju od obrancu. Prešiel cez stredovú čiaru. Naďabil tam na dvoch Bosniakov, ale krásne sa pomedzi nich preštrikoval, odolal i postrčeniu od jedného z nich, puk si krásne postrážil a už sa ocitol pred bránkou. V ceste mu stojí ešte jeden obranca. Určite si ľahne do strely. Mitove tipy sú poväčšine správne. I tentoraz. Obranca sa hodil na ľad, natiahol hokejku čo to dalo. Ale Mit vedel presne, čo treba. V úžasnej rýchlosti predviedol ďalšiu sťahovačku a mohol pokojne strieľať, lenže on znova naslepo nahral naľavo, kde čakal spoluhráča. Ten by tam bol, ale nebol taký rýchly. Chýbalo mu možno desať centimetrov, aby dorážal.

V druhej tretine sa už nič poriadneho nestalo. Keď hráči nastúpili na tretiu časť, začali sa diať veci! Mit si ešte ani nestihol poriadne zorientovať v hre, keď tu zrazu sa rozozvučala siréna a domáci kričali: „Góóóól!“

„Dočerta, čo sa tam udialo?“

„Vanja urobil chybu.“

„Dočerta.“

„Mirova formácia, idete.“

Miro je center druhej formácie. Jasný znak i pre Mita. Miro zastavil Mita a vravel mu, že je niečo potrebné spraviť, inak sa z tejto šlamastiky nedostanú.

„Niečo treba vymyslieť, obrana je OK, ale hráme príliš staticky, potrebujeme rýchleho útočníka, tak im daj gól. Najlepšie dva.“

„Jasné, kapitán.“ Zápas znovu dostal grády. Mitja si stále strážil svoju pozíciu. Miro mu zrazu zakričal: „Mit, teraz si ber modrú čiaru!“

Ber si modrú čiaru? Na tento dohodnutý signál čakal celý zápas. Ak toto zaznie, všetci budú nahrávať práve jemu a budú ho vysúvať dopredu, ak bude, samozrejme, voľný. Dostáva pokyn, že môže páliť na bránu, robiť kľučky a nemusí nezištne nahrávať. Takýto pokyn bežne dostával ešte údajne i Sakic, keď začínal s hokejom. Teraz je tu šanca na gól.

Mit si teda začal strážiť novú pozíciu. Lavíroval, korčuľoval zo strany na stranu, už si nebral na seba žiadneho obrancu. Skôr mohol očakávať, že sa oni budú nabaľovať na neho. Pekne! Chorváti získali puk v strednom pásme. A hneď prvá nahrávka smerovala na Mita. Ten si rýchlo zvykol, že sa začína celá chorvátska hokejová verejnosť obracať len a len na neho. Prvý pas síce nezachytil, ale hneď vybojoval puk späť a rúti sa oproti brankárovi a obrancovi. Priblížil sa k bráne, obranca sa snažil na neho nalepiť, ale Mit sa mu šikovne vyhol a stihol posunúť puk svojim smerom a napodiv prešiel obrancovi pomedzi nohy a už je posledná inštancia len gólman. Ale ešte i ten mu situáciu uľahčil, lebo šiel po puku dole, myslel si, že toto bude malina, lenže Mit je majster v zakončovaní z takmer nemožných pozícií. Pri menšom kontakte s obrancom sa nahol príliš dozadu a vedel, že o sekundu už bude ležať na ľade. Štuchol do puku, ten sa vymrštil do vzduchu a na centimeter presne triafa pravý roh bránky! Pavučina!!! Ani dvaja obrancovia, ktorí stihli dostúpiť k Mitovi, už nemali nárok.

„Góóól!“ ozývalo sa štadiónom. Mitja ešte trochu nechcene vyzametal ľad a už vstáva, korčuľujú k nemu spoluhráči a oslavujú vyrovnanie!

„Mitja, si borec!“

„Thanks, chlapi. Toto je presne to, čo mi vyhovuje!“ Pomaly korčuľuje na hráčsku lavicu. Zamával smerom k svojim fanúšikom. Tí ho za to odmenili veľkým potleskom, dokonca si stihol prečítať i plagát: „#39 Mitja Jovanović naša star.“ Absolvoval i distingvovanú oslavu s hráčmi na striedačke a o polminúty tam už sedel.

„Dobre, Mit, sme v zápase.“ pochválil do tréner.

Chvíľu sa hralo, kým znova Bosniaci takmer znovu neudreli.

Tréner dokráčal k Mitovi, sklonil sa k nemu a vraví: „Zvládol by si i jednotku? Pravé krídlo musím vymeniť. Bore dostal ranu a teraz hrá cez zranenie. Skús to ty.“

„Neviem, s nimi som ešte nehral.“

„Nevadí, je to prípravný duel.“

„Ale keď to skazím... “

„Nič neskazíš.“

Napokon bolo, ako vravel tréner. Mit sa znova dostal do krásnych šancí. Pri jednej sa puk odrazil od tyče preč, druhá delovka po už tretej sťahovačke smerovala kdesi až do neba a tretiu šancu si vypracoval sám, prienikom cez všetkých od polovice klziska až k bráne, no brankár vyrazil hranou lapačky.

„Dieťa šťasteny ten gólman."

A potom to prišlo. Štyri minúty do konca. Prvá formácia sa chystá prestriedať a o dve minúty majú znova nastúpiť. Bosniaci začali hru kúskovať, čo im i tak nepomohlo, veľa síl neušetrili. Mit smeruje na lavičku a zrazu sa mu pohľad zastaví na dvoch rovesníkoch, isto nejakí kanóni, s o číslo väčšími rifľami, farebnými urban tričkami a skejterskými šiltovkami. A medzi nimi Zora!!! Na seba mala modré nohavice a svetlozelenú jarnú vetrovku. A zrazu sa ich pohľady stretli. Zora veselo kývala ako Robinson na prilietajúci vrtuľník. Mit zakýval tiež, ale aby si to všimla len a len Zora. Letmo sa usmial. Čo tu hentá robí? A zase s tými dvomi? I hentí mi kývajú. Tak im rozpačito zakýval. Zora vzrušene začala debatovať s tými dvomi a sadli si, lebo sa začalo znova hrať. Kruci fix. Celý čas na mňa pozerala. Dúfam, že ten gól videla. Azda som sa predviedol. Usmial sa. Je čas niečo tej Zore ukázať. Zistím, či o mňa stojí.

Dve minúty ubehli ako nič. Mit dokonca premýšľal viac o Zore ako o zápase, snažil sa, aby sa tak často nepozeral na tribúnu.

„Mit, čo je? Ideme!" vravel tréner.

„Sorry, tréner." zamyslený vyštartoval na ľad. Dve záverečné minúty. Dočerta, musím sa sústrediť. Joj, keby som vôbec tam nepozrel! Keď som vedel, že tu nie je, bol som sám sebou. Teraz je tu i ona. A teraz chcem čosi ukázať. Ale neviem... dočerta!

Puk vybojovali Bosniaci. Mit ho ale znova efektne vzal a chce ísť s ním dopredu, ale nedá sa. Veľa ľudí. Traja Bosniaci ho zaviali späť do obranného pásma. Mit ale hneď potrebuje nahrať, celkom zabudol, ako hral doteraz. Bežne by si dovolil nejaký trik. Teraz zbytočne nahrával krížom cez obranné pásmo. A to sa nerobí. Také chyby sa robia len v prípravke. A Mit ju práve urobil. Akýsi statný obranca takýto darovaný puk v momente vzal a...

„Góóóóól!"

Mit zahrešil.

Tréner sa čertil: „To čo bolo?"

„Domrvil som to."

„Ešte to dáme."

Ale nedali. Chorváti už boli rozhádzaní. Jeden obranca zabudol na svojho hráča, ten mu unikol, snažil sa ho zastúpiť Mitja, no bol ďaleko, hokejka vystrelila, hráč padol a Mitja inkasuje dve minúty na trestnej lavičke.

„Filmuje!“

No rozhodca bol neoblomný. Sedel tam len pätnásť sekúnd. Bosniaci vyhrali puk, vydelovali od modrej a...

„Je to góóóóól!“ kričali domáci.

„Už nech sa to trápenie skončí.“ poznamenal Mitja.

Prekorčuľoval klzisko. Nebolo počuť nič, len veľkú oslavu domáceho kádru. Ale i od Chorvátov bolo počuť potlesk, hoci len distingvovaný. Fanúšikovia si pamätali okrem týchto dvoch Mitových hrubiek i krásny gól a triky, na ktoré si nikto iný netrúfol. Mitja sa dostal na hráčsku lavičku, ale ani si nesadal, rovno šiel do šatne, preč od tohto ohlušujúceho kriku. Otvoril dvere na šatni. Celkom ticho. Prišiel k svojej skrinke. Stál pred ňou. Smutne a rozčarovane sa díval na ňu a stisol plechovú kľučku. Predklonil sa a zrazu do oboch rúk chytil dvierka na skrinky a asi zo štyri razy si ich celou silou tresol o hlavu až vyleteli z pántov.

8.kapitola

Chalani boli dobre naladení na zápas, verili sme si a nakoniec som im prehral zápas. Dočerta! Spoluhráči sa ho snažili utešiť, ale márne. Mit od chorvátskych hraníc nepovedal ani slovka. Bol zahĺbený v sebe, neustále premýšľal o tom, ako mu pohľad zastavil na Zore a tých dvoch. Prichytil sa, ako žiarli. Hoci sa snažil len rukou kývnuť, nedalo sa. Žiarlivec som! No, neviem, neviem či by som sa zachoval tak isto, keby som nevidel tých dvoch. Hm, ani nie. Asi stačila len prítomnosť Zory. Fakt, že prišla, ma nepotešil, skôr naopak. Chytil som nervy. Zora ma nahnevala! Prišla a začala ma rozptyľovať. Ešte mi kývala, aby sa mi ukázala. Dočerta, zase si namýšľam debiliny! Mitja sa cíti ako najhorší hráč sveta. Také debiliny, čo som na zápase porobil, ma budú hnevať ešte rok. Ale tá Zora! Kým som ju nevidel, všetko bolo v poriadku. Strelil som i gól. Ako náhle som ju zahliadol, všivavé štyri minúty pred koncom, začala sa Kalvária. Jedna idiotská chyba, ani v prípravke také nerobia, a potom zbytočné vylúčenie. Ach jaj, rád by som Zoru nejako potrestal, ale nemôžem. Či áno? Viem ublížiť? Viem s ňou po tom všetkom ešte konverzovať? Zmôžem sa na slovo po tom všetkom? Mitja kráčal s vakom a ruksakom ako so zhnitými zemiakmi.

„Servus Mit!“ pozdravil sa mu brat.

„Hvala.“

„Tak ako?“

„Na dve veci.“

„Prehrali ste?“

„Joj, a ako.“

„Sadaj.“

Mitja odhodil všetky veci na zem a šmaril sa na stoličku. Bežne tu takto večer sedávajú s Damom a popíjajú vínko. Ale začala byť už zima. Mit odzipsoval vak, vydržal chvíľkovú záľahu vlastného potu, našiel bundu a obliekol sa.

„Dal si gól?“

„Jop.“

„A oni?“

„Tri, ale dva po mojich chybách.“

„Aha, takže si strelil tri góly.“ uškrnul sa.

„Prestaň, nemám náladu na žartíky.“

„A čo si tak vybuchol?“

„Lebo!“

„Sa mi nezdáš.“

Mit sa len tak nevrlo pozrel na brata a pozoroval slnko ďalej. Bežne tak nevybuchuje, nekričí.

„Ťa trápi dačo horšie. Zápas máš u riti.“

„Už mám. Je mi jedno. Zase tu budem tvrdnúť ďalšie tri roky.“

Damovi nevadila predstava, že by možno niekedy Mitju vzali do zahraničia. Vedel, že sa pozajtrajšia operácia vydarí a on bude cestovať s ním.

„Dačo sa ti stalo.“

„Joj, prestaň, Dam!“

„Vieš, že predo mnou nič neutajíš.“ Mit to vedel a to ho štartovalo na Damovi najviac. Ublížiť vlastnému bratovi by nedokázal. On mu nikdy neublížil. Nech si je Dam nevidiaci, ale je veľmi vnímavý. I z hlasového registra si je schopný presne dať dva a dva a zistiť i to, čo by nedokázal ani vidiaci. A keď to Dam vie, neustále zapára, až mu to nakoniec Mit vyklopí. Ale Mit dneska má na háku, pokojne mu to povie.

„Predstav si, koho som tam videl.“

„Kde, v Sarajeve?“

„Jop, na tribúne.“

„Koho?“

„Zoru.“

Uškrnul sa.

„Čo sa smeješ?“

„To dievča ťa v poslednom čase pekne vytáča.“

„No však. A ja už neviem, čo mám robiť. V jednom momente by som jej modré z neba zniesol a potom hneď hodil do pekla!“

„Snáď si neskazil kvôli nej ten zápas.“

„Jop, kým som o nej nevedel, všetko bolo v pohode.“

„Náhoda?“

„Nemyslím si. Dovtedy sa mi darilo, joj, a vieš ako?“

„Tak sa nevieš koncentrovať.“

„Neviem, keď ju vidím.“

„Miluješ ju?“

„Hej, ale i nenávidím. Zničila mi zápas! A ešte tam boli i hľadači talentov! Tak tí si ma istotne nevyberú! A to je sviatok, keď prídu na môj zápas!“

„Pozri sa,“ uviedol späť do rozhovoru Mitju, „nie som bohvieaký odborník na medziľudské vzťahy, ale podľa mňa by si mal konať.“

Mitja takmer vyprskol: „Ja neviem, ako mám konať! A nechcem sa nechať pocitmi ovplyvniť!“ Dam mal vždy renomé pokojného chlapa, nerozhádzal by s ním nik. Ani táto správa s ním ani nepohla.

„Mitja, konať pudovo sa neoplatí, to máš pravdu.“ Damjan stále hľadel do slnka, nechcel sa natočiť smerom na Mitju, pripadalo by mu to teraz trochu čudné. Priamo do očí by mu nehľadel a to ho možno hnevalo. Ak by to šlo, možno by Mitja konečne sklapol a počúval.

„Pochop ma, že ti chcem pomôcť. A ak takto budeš vybuchovať, vieš, čo vyriešime? Holú riť.“

„Dobre,“ pochopil Mitja a obomi rukami zovrel pevnejšie pohár s vínom a odpil si.

„Mal by si ju bližšie spoznať, a nie sa dívať na ňu z diaľky. Vieš, pokecať, niekam ju pozvať a tak.“

„Po tom všetkom?“

„Mit, maj rozum! Čo si ešte stále trojročný?“

„Nedá sa inak. Tebe fajne, nikoho nevidíš.“

„No tak to nie je. Vieš, ako sa teším, keď budem vidieť? Svet poznám len zo zvukov. Svet musí byť úžasný. Nádherný.“

„Ale ťažký.“

„A nebol doteraz? Pozri sem, niekam ju pozvi, ukáž, že o ňu máš záujem.“

„Práveže toho sa obávam.“

„Čoho sa bojíš?“

„Že to zmrvím.“

Dam sa usmial: „Taký kanec, jak ty?“

Mit ho mal plné zuby.

„Pozri sa, však vieš, že človek je iný z blízka, ako z diaľky, či nie?“

„No však... “

„Neprerušuj ma, uletí mi cverna.“ neodpustil si Damjan uštipačnú poznámku, „lebo to, čo mi tu hovoríš je, prisámbohu, čudné. Neviem, prečo máš také protichodné myšlienky.“

„Však to by som rád vedel, bratu.“

„Ono to opadne, keď ju spoznáš. Určite, na sto percent. Stačí si priznať, že ju miluješ.“

Mitja sa zase takmer zadusil s vínom: „Možno, svojim spôsobom. Ale si v pohode? Ja som rebel, ja vzťah nepotrebujem.“

„Nuž, nepotrebuješ, ale teraz prišiel. Chceš ho odkopnúť?“

Zamyslel sa.

„No vidíš, kto mlčí ten svedčí.“ sucho za zasmial Damjan a ľavou rukou jemne päsťou pohladil dosku stola. Mitja pohotovo vzal fľašu a dolial vína do bratovho hrnčeka a podal mu priamo do ruky. Dam si vzal pohár a schuti si užil zo dva glgy. Prečo ju zároveň miluje a nenávidí?! Nechápem toto. V istom okamihu som ňou unesený a v tom druhom by som ju sotil z útesu. Som chorý človek? Nie, toto si nesmiem pripúšťať! Takto premýšľal, v duchu si predstavoval oba prípady, až mu bolo do smiechu. A potom do plaču. Čo s človekom vedia urobiť pocity! Človek nemôže byť silný, nemôže odolať svojim citom. Musí im ale odolať ak nechce urobiť hlúposť. A Mitja je vo zvláštnom citovom opojení. Má jej čosi povedať? Nevyznie to hlúpo? Nevie, čo si počať. Veď už som ju toľko ráz vídal! A nič mi to nerobilo!

Damjan zrazu vstal a popamäti vyšiel z verandy. Mitja už mu nemusel toľko pomáhať, ako prv. Keď Damjan získal pevnú pôdu pod nohami a presne si pamätá, kde všade sú veci okolo neho, už sa ani nemusí postaviť zo stoličky a kráčať s ním.

Damjan sa vrátil tak chytro, ako odišiel.

„Kde si bol Danny?“ spýtal sa ho Mitja, so zvláštnym tónom v hlase. Bežne sa zhovárali s bratom o vážnych veciach, ale dnes sa to týkalo najmä Mitju. Triasol sa mu hlas. Dobre, že ma nevidí, jak som očervenel! Hm, zamyslel sa Mitja.

„Je mi už zima.“ povedal Damjan a obliekal si sveter. „Čo už, večer je, zahaliť sa treba.“ poznamenal pobavene. Prešiel si po vlasoch, akoby si ešte stále nezvykol na to, že nič nevidí. Bol to jeho zvyk. Mitja hľadel na brata zvláštnym pohľadom. Prejde si raz rukou po vlasoch a je stále tak úžasný. A ja môžem dať na tú moju šišku snáď i hektoliter gélu na vlasy a čo z

toho? Namiesto toho, aby stáli, tie moje škuty, radšej navlhnú a spľasnú jak balón. A vyzerám ako zmoknuté kura.

Damjan sa znova posadil. Takmer sa ale netrafil na stoličku, čo Mitju zdvihlo a bol okamžite pripravený zachrániť ho od pádu. Ale Damjan len s úsmevom zaujúkal a sadol si. Mitja už tiež. Chvíľu znova len tak sedeli a dlho sa nič nedialo. Mitja dopil víno a nechal hrnček hrnčekom. Už viac nebude piť. Aspoň pre dnešok. Dnes spolu s bratom stiahli takmer celú fľašu. Hodí na ňu okom a pomyslí si, že ju dokončí sám, ale až pred spánkom. Víno pred spaním je síce somarina, ale mne najviac chutí, pomyslel si Mitja a usmial sa. Snažil sa, aby sa ani len neuškrnul, to by bola voda na mlyn pre brata. Fľaška moja! Hehe, teraz som frajer keď som už vo svete osemnásťročných! Už som legálny pijak. A prisám, budem sa utápať v alkohole a zabúdať na Zoru.

„Kde sme to prestali?“ opýtal sa Damjan a hmatal po hrnčeku.

„Zmeňme tému.“ podráždene sa ozval Mitja. Ja si tu básnim o fľaške a ty tu zase otváraš Pandorinu skrinku.

„To si celý ty!“ uškrnul sa Damjan a nahmatal konečne uško hrnčeka. Uchlipol si a vraví Mitjovi: „Ty si fakt zúfalec.“

„O čom točíš zase?“ znova sa ukázala Mitjova výbušnosť. Ale dnes bol Mit až príliš eruptívny. Ako vodík a vzduch. Brat nikdy taký nebol a asi ani nebude. Akoby niekedy ani neboli súrodencami.

„O Zore.“ tajuplne povedal Damjan a jemne sa usmial. Potom sa usalašil v príjemnom prútenom kresle a oprel hlavu o operadlo. Zatvoril oči.

„Damjan, už nezapáraj, prosím.“

„Zapáram? Nemám ani lopatu!“ ironicky a úsmevom poznamenal. „Však Zora... “

„Zora, Zora a stále len Zora! Všade, kde pozrieš, Zora! Daj mi pokoj.“

„Ak ti leziem na nervy, prečo neodídeš?“

Mitja sa zamyslel a potom mlčky, berúc fľašku so sebou, vstal a odišiel.

Pripadal si ako debil. A to všetko Zora! Pre ňu ešte i začne kričať na brata! Ešte že odišiel skôr, než by to učinil. Nie, to sa už nesmie stávať! Nie, nesmie. Nedopustím to. Ak je pravda, že mi Zora ukázala nový svet, tak do neho nevstúpim. Ďakujem za ukázanie, nechcem viac! Len sa to zhoršilo. To som tak precitlivel? Fuj, aký studený pot ma oblial. Hehe, vidím Mit, že sa riadne trápiš. Preboha, čím som si toto zaslúžil? Doterajší život bol harmonický, nič tomu nechýbalo. Možno akurát skutočnosť, že brat nič nevidí. Ale potom prišla Zora, akoby tušila, že ti chýba niekto blízky, nemyslím teraz na brata. Nič a nikdy nič netušila. Proste sa objavila a zmizne! A hotovo! Sviňa náhoda! Vypijem si pár deci vína, zabudnem na všetky

veci, ten celý cirkus okolo Zory, zíde z očí, zíde z mysle. Víno bude mojim najlepším kamarátom dovtedy, kým sa to neskončí. Možno prejdem na biele, aby mi ju červené nepripomínalo. Mit, Mit! Ver tomu, že ťa teraz Zora neopustí už! Keď sa na teba prišla pozrieť až do Sarajeva, na tom predsa niečo musí byť! Prestaň ma i ty vytáčať! Si ako môj brat! Všade, kde vidím ženu, mám k nej prísť a pozvať ju na drink, alebo čo? Nemusíš všetky, stačí Zoru. Zora, Zora, stále len Zora! Nepomáhaš mi na ňu zabudnúť! Skúsim si zvýšiť intenzitu tréningu. Ja viem, stokrát som si ju zvyšoval, ale teraz poriadne.

Mitja sa zavrel do svojej izby, ľahol si na posteľ, pustil si chorvátsky folk a premýšľal. Nech rozmýšľa o tisícich veciach, len nie o Zore! Trochu sa nechal uniesť svojimi predstavami o budúcnosti. „Gól, tím New York Rangers, číslo 39, Mitja Jovanović... " nádherne splýval Mišo Kovač a tieto myšlienky do jednej cesty časom. On tam je, zdraví Madison Square Garden, v tvári má zapísaný výraz nadšenia a užíva si hlasný krik fanúšikov a zvuk padajúcich šiltoviek na ľad. Vidí spoluhráčov, mihajú sa mu obrazy Jaromíra Jágra, Gretzkého, Šťastného, dokonca i Steva Yzermana, hoci nikdy nehral za Rangers. V budúcnosti budem medzi tieto hviezdy patriť. Začal snívať. Vidí šatňu. Takú, akú kedysi videl len v obrázkoch v časopisoch. Závidel hokejistom Rangers. Nádherná, veľká hala. Tu by sa titul oslavoval jedna radosť! Krása hoci len pomyslieť. Legendy hokejového sveta v jednej šatni. Zlatými písmenami vypísané mená na každej jednej skrinke a úhľadne visiace dresy. Tretjak, ako za mlada, prišiel k nemu, potľapkal uznanlivo po pleci a usmial sa. Mitja mu úsmev opätoval. Kráčal smerom dovnútra. Aha, tamto je Eric Desjardins! Aj on sa díva na Mita ako na olympijského víťaza. Nádhera. Tamto stojí Joe Sakic a v ruke má korčule. Ukazuje na Stanleyho pohár v rohu šatne. Tam stojí, bájny, strieborný pohár na mohutnom stole s bielym obrusom so zlatým lemom. Je trocha menší, ako som si myslel. Kráča k nemu. Má ho takmer na dosah.

„Hej, Mitja!" ktosi sa ozval zozadu. Mit sa obzrel. To sa mu prihovoril veľký a statný Chris Chelios, „ktosi ťa prišiel pozrieť." Mit sa ešte raz otočil za pohárom, no potom sa predsa len zahľadel k dverám a vošla tam... Zora!!! Mitja otvoril oči. Dokelu, to čo má byť? Sen je v nedohľadne. Spakruky si pretrel čelo a chcel si vybrať slúchadlá z uší. Hneď mu došlo, prečo sa tam objavila, keď znela známa pesnička Ljubilo sam anđela... znechutene vypol mp3 prehrávač, položil si ho k posteli, chlipol si z vína a zakrátko zaspal nadobro.

9.kapitola

Mit sa obliekol. Na seba si natiahol nejakú slušnú košeľu. Má rád také voľné košele. Kockované, pásikavé, to je jedno. Vzal si svoje jediné rifle, do školy mu úplne jedny stačili. Dnes sa vybral do nemocnice. Za takú hodinku budú operovať Damjana. Nech to stojí, čo to stojí, budem sedieť na chodbe a čakať. Vraj dlho to nepotrvá, asi tak hodinu, dve. Potom ho preberú. Ale nebude vidieť hneď. Najskôr budú ešte jeho oči zalepené a obviazané obväzom,

ale o taký týždeň mu obväzy dajú dole. A môj brat bude vidieť! Veľmi sa teší, pospevuje si svoju známu Živio bi kao krajl a cíti, že tá chvíľa, keď si budú žiť ako králi, sa nezadržateľne blíži. Už sa nevie dočkať.

Vyrazil pešky k nemocnici. Znova tá známa, už notoricky známa cesta, dole k Parku a do mesta. Počasie vyšlo. Nádherne zalialo svetlom a teplom celý Jadran, rozihralo ho farbami, vyhnalo ľudí von. Užíva si slniečko, počúva spevavce a kráča s letmým úsmevom na perách. Dnes ho nič nerozčúli, nepochová jeho náladu. Teda aspoň dúfa. Zoru nevidel už druhým dňom. Snáď sa to splnilo! Zora bude patriť minulosti. Odteraz už navždy. Prešiel cez Park, sal príjemný letný vzduch a užíval si deň. K nemocnici by sa rýchlejšie dostal cez inkriminované miesto, kde ho zrazila Zora, ale dnes sa vybral opačným smerom. Zašiel k bytovkám, prudko zahol doprava k najväčšiemu obchodu. Tu je kino nejakého súkromníka a rodinné domčeky. Ulica bola dlhá. Prešiel popri nej a obzeral si domčeky. Aký pekný plot majú! Tie difenbachie až toľko svetla nepotrebujú! Takého maltézáka by som i ja chcel... A takéto maličkosti si všímal. Bežne touto ulicou len preletel, s hlavou zapichnutou buď na chodníku alebo presne pred seba ako koník. Dnes sa rozhľadúval. Objavil kdesi v strede ulice jeden domček, ktorý až na tú strechu bol takmer taký istý ako ich. Len náš je trošku belší. Oči mal stále otvorené. Ak by ho niekto stretol, pomyslel by si, že je čo toto za vysmiateho idiota?

Ulica bola prázdna. Na jej konci objavil trafiku. Tu ulica začala klesať a prudko stáčať až k námestiu. Námestie bolo široké, len nedávno dokončili jeho prestavbu. Vyše desať rokov fontána v strede len chátrala a nefungovala, no teraz už strieka vodu naplno do výšky necelých piatich metrov. Vynovili i autobusovú zastávku. Doteraz tam stála taká chajda, ktorá každému špatila. No teraz je z nej fešanda s novou oranžovou farbou a presklenými stenami. I okolie mestského úradu vynovili. Okrášlili ho fialkami a jednoročnými letničkami, pridali i lavičky. Prešiel cez námestie, urazil ešte vyše sto metrov cez Hlavnú ulicu, plnú panelových domov, až kým nezatočil do bočnej uličky. Je to mesto, ktoré nemá ten typický chorvátsky prímorský ráz, Starić je mestom niekdajšej priemyselnej činnosti.

Predoperačné. Otvoril dvere. Našiel brata, ako sedí na posteli, nohy sa mu hompáľali voľne vo vzduchu a tváril sa, že číta noviny.

„Niečo zaujímavé?“ pokúsil sa o malý žartík Mitja.

Brat položil noviny na kolená.

„Mit, ahoj, som rád, že tu si.“

„Ty jeden! Stále ma spoznávaš.“ Mit podišiel k nemu a objal ho.

„Jasné že.“

Sadol si vedľa.

„Tak kedy ideš na to?“

„Asi tak polhodinka a už o sebe nebudem nič vedieť.“

Usmial sa.

„Mit, aký som rád, že tu si. Už som si myslel, že osiviem.“

„Nerob žarty, poznám ťa. Už si tu isto zabávač a strieľaš si zo sestričiek. “

„Ani nepochybuj.“

„A čo tie noviny?“

„Tie?“ rukou hmatol po nich, „ale to len tak. Žartík. Pred chvíľou tu bol jeden starší doktor a ja som akože z nich čítal a myslel si, že blufujem.“

„Tak radšej nerob, lebo ťa ani nebudú operovať.“

„Čítal som somariny. Totálne.“

Usmiali sa.

„A čo, ako Zora? Odhodlal si sa?“ Mit si odfúkol. Vedel, že sa to Dam opýta, ale i tak sa nedokázal pripraviť na odpoveď. Skúsil nahodiť nesmelý úsmev, nevybuchol a odísť nechcel. Prijal to ako obyčajnú otázku.

„Nič. Všetko v poriadku. Pokračujem v ignorovaní.“

Dam sa usmial. „Áno. Čakám ďalšie inštrukcie.“

Mit nechápal.

„Akoby si mal tú odpoveď naprogramovanú. Si sa na mňa pripravil. Nebuď robot.“

„Dam, podívaj sa,“ chcel dať konečne veci na pravú mieru Mitja, „pozri sa, si môj brat, že?“

„Dúfam, že som. Ak nám niekto niečo nezamlčal… “

„No, aj keby nie, ale sme ako bratia.“

„No však sme.“

„Joj, nevymýšľaj.“

Dam sa diskrétne usmial.

„Musíme si pomáhať.“

„To je jasné.“

„A chceš mi pomôcť?“

„Hej, chcem.“

Mit sa nadýchol: „Tak sa nebudeme rozprávať o Zore. Tak mi pomôžeš na ňu zabudnúť.“

Dam sa zaškeril ako nahnevaný kocúr.

„No dobre, akože ja ti budem tým pomáhať a ty sa budeš vnútorne zožierať. A bude ťa to štvať a… “

„Nebude ma to štvať," zdôraznil Mit, „už som o nej asi druhý deň nič nepočul ani nevidel a bolo mi fajn."

„Len aby ti to vydržalo... "

„Vydrží. Doteraz sme vydržali všetko, že je tak? Teraz to nechaj na mňa. Všetko bude v pohode. A budeme žiť ako králi."

Dam sa usmial: „Kiežby si mal pravdu, Mit."

„Dam, teraz sa konečne karta obracia. Ty budeš vidieť a ak sa mi podarí ešte niekedy zaujať hľadačov talentov, ukážem ti svet."

S týmito svetobornými slovami to Mit u Damjana vyhral. „No vedz Mitja, že i napriek tomu, že už sa o Zore nebudeme rozprávať, si budem myslieť svoje."

„To je dobre," lišiacky sa uškrnul Mit, „lebo ja ti neviem myšlienky čítať."

Chvíľu sa ešte bavili. Ani nevedeli ako rýchlo ten čas uletel, už na dvere zaklopal doktor a hneď i vošiel. Bol to mladý doktor, Mit mu odhadol tak možno štyridsať, bol vysoký, štíhly, ten biely plášť ho ešte viac zoštíhľoval, až mal Mit pocit, že sa zlomí v páse. Ale v tvári celkom sympatický, určite je i príjemný. Prehodili ešte zopár slov.

Brat mi bude vidieť! Ani si nemal prečo robiť starosti. Brat nemal nikdy nejaké zdravotné problémy, ktoré by túto operáciu skomplikovali. Zdravý ako rybička bol predsa vždycky. Týmto sa nám obom otvoria nekonečné možnosti. Ak sa to podarí, vycestujeme spolu. Dam bude vždycky taký úhľadný ako je a bude mať i neporovnateľne väčšiu chuť žiť, dýchať, vnímať svet okolo seba a vidieť ho! To je predsa niečo neuveriteľné! Pre Mitju taký obyčajný svet sa pre brata stane svet plný objavov, krás, zážitkov a farieb. Mit sa na toto obdobie nesmierne teší. Inak, už som von zo školy, môžem s ním tráviť omnoho viac času, budem zabúdať na nepríjemné myšlienky, bude nám konečne sveta žiť! Len pre nich teraz vykvitol celý záhon lúčnych kvetov, stačí sa za nimi natiahnuť a už ich majú. Konečne budú tam, kde chcú byť, postavia sa proti vetru a budú si ho užívať na koži.

10.kapitola

Mitovi sa príliš nechcelo sedieť v budove, hoci má takto brata bližšie. Na chodbe bolo príliš dusno, klíma nebola zapnutá. Vydýchaný vzduch dýchal čoraz nepokojnejšie, pľúca oťaželi. Mit si odfúkol. Varím sa tu, idem radšej na vzduch. Na brata si počkám, predsa tu nebudem v tej dusnej chodbe strašiť. Vysmiaty prešiel chodbou. Dnes je skvelý deň. Mám voľno, môžem teda zase trénovať na ďalší zápas u nás v Ljadnici. Čakajú nás v lige nejakí trpáci, okupujúci posledné miesto v tabuľke. Aspoň si napravím chuť po tej Bosne. Zajtra dám hetrik! Áno, bude tam. Nič zložité, už som im raz tri góly dal na začiatku sezóny. Takže nič nové, dáme si repete.

Masívne presklené dvere sa mu otvorili pred nosom a ocitol sa pred budovou nemocnice. Trošku sa rozfúkalo, aspoň nie je tak horúco. Obzrel sa navôkol, Zazrel príduvšiu sanitku a dvoch doktorov, stojacich pri ceste. Hneď, ako sanitka zastala, doktori sa rozbehli smerom k nej a otvárali zadné dvere. Ach, tých nešťastí asi nikdy nebude dosť! Práve teraz niekoho priviezli. Bol to mladík, cyklista, možno len o pár rokov starší ako Mitja, bol celý od krvi. Údajne do neho ktosi na aute búral. Vinník nehody ušiel, teda skôr odfrčal. Mitja nikdy nevidel niekoho tak doriadeného. Ten šialenec musel ísť veľmi rýchlo! Neverím, že by ho takto doriadil niekto slušne jazdiaci. Doktori sa ani veľmi neponáhľali, chlapík bol pri vedomí, komunikoval, nemal vážne zranenia, hoci dosť krvácal. Podľa jeho slov, ktoré Mitja nechcene vypočul, mal cyklista pred sebou len krátku trasu a ponáhľal sa tak, že si na hlavu nenasadil helmu. Hneď ho previezli dovnútra a dvere sa zavreli za nimi. Hm, dočerta, a to som mal dobrú náladu! Vždycky, keď sa cítim dobre, príde také ochladenie. Toho chlapíka mu bolo ľúto, hoci ho nepoznal. A trocha si za to môže sám. Možno s prilbou by to lepšie dopadlo. Možno mal chlapec nateraz šťastie, no radil by som mu, nikdy viac na cesty nevyjsť bez helmy. Náhoda je teda riadna sviňa. Ale niekedy ani helma nepomôže. Tí frajeri na autách si dnes z ciest robia závodné dráhy a valcujú všetko, čo im do cesty príde.

Prešiel len niečo vyše dvanásť metrov a natrafil na lavičku. Sadol si na ňu. Akosi sa rozfúkalo. Slnko síce svietilo, ale kvôli vetru veľmi nehrialo ako obvykle. To Mitjovi nevadí. Predsa má radšej chladnejšie počasie. Lepšie sa aj behá, aj trénuje, keď je chladnejšie. Aj v Ljadnici je zima. Hm, no teplo sa ešte len chystá. V júli sa teploty niekedy štverajú až k štyridsiatim stupňom a kazia sa nám chladiace mašiny. Keď sa pokazia, môžeme sa člnkovať a nie hrať hokej. Minulú sezónu museli mať trojtýždňovú nútenú prestávku, a to sa i tak časť sezóny odohrala v Slovinsku.

V nemocničnom parku nikto nebol. Len pár stromov, prírodný chodník, tri lavičky a Mitja. Nechcel už ani nad ničím premýšľať, chcel proste len sedieť a vychutnávať si dnešný deň. Vedel, že dnes si brata ešte nevezme domov, napriek tomu tam sedel. Čo budem sám doma robiť? Tak si počkám, kým ho dooperujú, a potom ešte trochu počkám, kým ho budem môcť navštíviť. Porozprávame sa a na druhý deň bude Dam doma. A o týždeň to nastane! Pri tejto myšlienke sa len uškrnul a ani nezaregistroval kroky za ním. Ktosi sa k nemu zozadu blíži.

„Ahoj.“ pozdravil sa neznámy. Mit sa trocha preľakol, lebo sám neznámeho nečakal. Bol v inej dimenzii, ako sa hovorí. Pozdrav len tak nevrlo vyštekol, ani dozadu nepozrúc.

Neznámy obišiel lavičku a spýtal sa:

„Máš voľno?“ Mitja hodil zrakom na toho opovážlivca, ktorý ho vymanil z príjemných myšlienok. Pot ho zaraz oblial, oťažel mu jazyk a neprítomne hneď radšej odvrátil zrak a cez zuby precedil: „Iste.“

Opovážlivec si sadol.

Chvíľu takto bez slova sedeli, Mitja sa cítil akoby ho mal každú chvíľu zjesť, ani na neho nepozrel a snažil sa príliš nečervenať.

„Ako sa máš? Snáď sa ti nepohoršilo, keď tu sedíš?“

Mitja hľadel chvíľu do zeme, ale v zlomku sekundy ho napadlo, že sa musí správať tak, ako obvykle, aby mu to neprišlo zvláštne. Tak sa nadýchol, pozbieral črepiny odvahy a pozrel na neho: „Nie, neboj, čakám, kým dooperujú môjho brata.“

„Aha. Dúfam, že bude vidieť.“ objekt sa usmial.

Mitja sa radšej nedíval.

„Vďaka.“

Zase trápna chvíľka.

„Škoda toho zápasu. Ale nehral si zle.“

„To nie.“

„Kedy máš ďalší?“

„Zajtra.“

„Vyhráte?“

„Musíme. Oni sú slabí.“

Usmial sa. „Tak veľa šťastia.“

„Vďaka. Ešte som sa ťa neopýtal: Ideš ďalej?“

„No iste, len na masmediálnu ma nevzali, tak som si radšej vybrala informatiku v Zadare.“

„Aspoň nemusíš o ubytovanie žiadať.“

„No to áno, možno vytiahnem bicykel. Veď to nie je ďaleko.“

„Hm, no možno jop, len dávaj pozor, že neskončíš ako ja.“

Mitja sa konečne trocha uvoľnil, hoci bol stále napnutý ako struna.

„Ako?“

„No akurát som videl, ako nejakého cyklistu teraz do nemocnice brali.“

„Hm, a je to vážne?“

„Nemal prilbu, ale myslím si, že ten šialenec i tak rýchlo šiel.“

„Aha, no tak to si mi pripomenul, že si musím jednu kúpiť. Aj tebe by som odporúčala.“ milo sa usmial.

„Neboj sa, ja si dám pozor. A ty tu vlastne čo robíš?“

„Ja? Len som sa bola objednať k zubárke.“

„Tu je aj zubárka?“

„No, tu.“

„Som nevedel.“

„Dlho čakáš?“

„A ešte budem dlho čakať. Asi.“

„Snáď sa to nezhoršilo!“

„Nie, zatiaľ nie, neverím tomu. Normálne tá operácia trvá dve hodinky, takže ešte hodinu má k dobru.“

Opovážlivec pozrel na svoje náramkové hodinky: „Joj, už som tu ani nemala byť! Musím preč, pozdrav odo mňa Damjana.“

„Pozdravím.“

„Ahoj, Mit.“

„Maj sa, Zora.“

Zora sa už len previnilo usmiala, vstala z lavičky a rezkým krokom vykročila smerom k mestu. I Mitja vstal. Hm, Zora je fajn. Myslel som, že to bude katastrofa. Aspoň som ju videl samu a nie s tými dvomi. Chvíľu ju sledoval. Vybral sa späť dovnútra, no stále sa sem-tam díval sa Zorino pozadie. V tej chvíli sa stalo čosi neslýchané. Ako vošiel dovnútra, čosi sa začalo diať. Nejako podozrivo veľa ľudí sa motalo von a dnu cez dvojkrídlové dvere na operačku, nech sa vypytoval kohokoľvek, nedostal žiadnu odpoveď.

11.kapitola

Nechcel sa zbytočne zaťažovať somarinami, aj tak mu ten včerajší deň v nemocnici prišiel akosi pridlhý a možno trochu čudný. Ako to všetko spolu súvisí? Nemocnica, sanitka, cyklista, Zora, komplikácie? Ani šajn nemal. Dlho čakal, nemal žiadne správy ani o komplikáciách, len čakal a nervozita stúpala. A Zora? Znenazdajky sa objaví, zmizne a tesne na to prídu komplikácie. Teraz pre zmenu súviseli s tým, že sa operácia nevidiacich Damjanových očí predĺžila z dvoch na rovných desať hodín.

Dá mu konečne Zora pokoj? Stále sa niekde objaví a niečo pokazí. Mitja, hej, čo to zase trepeš? Nechci mi povedať, že to všetko bola hnusná náhoda! I na zápase. Objavila sa a zápas sa mi skončil. Objavila sa znova a bratovi sa pohoršilo. Mitja, Mitja, Mitja! Ja viem, že to môže vyzerať podozrivo, ale povedz mi, ako môže Zora nejako ovplyvniť stav tvojho brata?

Nedaj sa vysmiať! No nie, uvidíš, že sa ešte niečo zomelie a potom dáš na moje slová. Zase sa niečo stane, keď ju zbadám. A nebude sa mi to páčiť. No nič, nechám ťa v tom. Nechaj! Dám si na Zoru pozor. Najradšej by som bol, keby zmizla. Niekam odcestovala, ušla, alebo niečo. Nechcem ju tu vidieť. Stále sa mi len pohorší, keď ju vidím. Práve ten okamih nastal, Mitja! Urob ten krok a obráť kartu! Teraz je ten správny čas zblížiť sa s ňou. Kedy inokedy? Nikdy! Ľúbiš ju, či nie? Nie! Klameš! Tak klamem! No dobre a čo? Ale ja momentálne nechcem lásku. Nežiada sa mi za ňou ísť, ani nikam pozvať, ani nič. Nechcem to. Ach, Mit, kedy dospeješ? Ja nechcem dospieť! Najradšej by som sa stále hral v pieskovisku, nič neriešil. Keď sme boli deti, najradšej sme chceli dospieť. A keď sme teraz dospelí, chceme sa vrátiť späť do detských nohavíc. Aj tak je to jedno, Zoru môžem mať neviem ako rád, ale ona mojou nikdy nebude! A ako to vieš? No však si omotala tých dvoch! A ty si myslíš, že ona chodí hneď s obomi? A aj keby niekoho mala, ty to vzdáš? Pozri sa, Zora nie je pre mňa. Nech ma za ňou ťahá čokoľvek, Zoru by chcelo možno i tisíc chalanov z okolia. Podceňuješ sa, Mit! Tak nech! Nech sa mi tu Zora stále pred očami premáva, kašlem na všetko, nechcem vzťah. Však ten mi naruší celý môj program! Plánujem vycestovať s bratom kamsi do Švajčiarska, alebo Nemecka, ak sa podarí, možno i do Štátov! A predsa nemôžem to isté chcieť i od Zory! Mať plány je síce fajn, ale vždy ti do nich niečo skočí. Tak tu nesmie nič skočiť! Povedal som a basta!

I napriek tomu, že šiel Mitja navštíviť svojho brata a možno odviesť ho domov, nemal bohvieakú náladu. Vsugeroval si, že za tie komplikácie môže Zora, lebo mu nesadla do „jeho koncepcie života“ a podľa toho už začal Zoru zatracovať. Musí byť obozretnejší, všímať si, kde sa Zora objaví a vyhýbať sa jej. V najlepšom prípade ju ani nepozdraviť, ani sa nesnažiť, aby si ho všimla. Áno, musí to urobiť. Bude ju ignorovať, dokedy bude chcieť. A dnes sa už vskutku nesmie nič pokaziť! Brat by mal byť v poriadku na pooperačnom, odvedie si ho domov. A o taký týždeň sa dozvieme, či bude Dam vidieť. A bude nám sveta žiť. Nesmierne sa na to teší! Tak aspoň trocha sa usmial, aby nešiel k bratovi s kamennou tvárou. Dam by stopercentne vycítil, že sa brat tvári ako kyslá uhorka. Lenže Dam je nesmierne cítiaci, nech Mit robí čo chce, brat ho identifikuje hneď. Navonok môže pôsobiť veselo, Dam rozlíši, kedy je Mitja naozaj šťastný.

Mitja si pozrel sitkom z domácej produkcie Navždy susedia, trocha pozabudol na Zoru a celý ten cirkus, ktorý si okolo nej narobil. Toto ho popohnalo do nemocnice, kým mu tá nálada neklesne pod bod mrazu. Rýchlo sa vychystal a už i šiel. Dnes sa ponáhľal, ale obozretne, ale niekedy veľmi zbytočne hľadel na všetky svetové strany, ako hľadaný zločinec. Akoby za každým rohom mala stáť. Raz sa pozabudol, že je na križovatke a takmer do neho búral niekto na Nissane. Chlapík zabrzdil, výhražne sa podíval na Mita. Mit si to ani nejako nevšimol. Pre seba si zamrmlal: „Nebolo by to prvý raz, mudrlant!“ Ale nehľadel na to, že šiel po prechode ako neriadená strela.

Brata našiel hneď. Poznal to tam, prechádzal sa tu vyše štvrť dňa. Dnes ale nečakal ani minútu, doktor ho s úsmevom privítal a hneď mu vravel, kde Dam leží. Mit mu opätoval úsmev, poďakoval sa a šiel. Brata našiel prikrytého sedieť na posteli, na sebe mal nemocničné pyžamo a oči obviazané mäkkým obväzom. Vyzeral tak, ako ho Mit ešte nevidel. Zdalo by sa, že brat istotne nemá náladu na nič, keď sa operácia tak predĺžila. Nepredávkovali ho tými liekmi? Odpoveď mal Mit hnedky predostretú ako na striebornej tácke: „Ahoj, Mitja, pekné od teba, že si prišiel."

„Dam, ty fiškus. Stále ma spoznáš."

„Tak nefuní ani ježko."

Usmial sa. Brat je v nálade.

„Neprehnali to s tými liekmi, ktorými ťa nadávkovali?"

„Myslíš ten rajský plyn?"

„Nie, chloroform."

„Ejha, dakto má zmysel pre humor."

„Výnimočný deň."

„Vezmeš na domov? Hoci sa mi tu zapáčilo, ale doma to poznám oveľa lepšie."

„Som myslel, že chceš rozhovor."

„A po ceste snáď nemôžeme?"

„A pustia nás tak skoro?"

„Nemaj boja, keď dôjdeme dole, už budem mať vypísanú správu a ideme."

„Dobre, ale sa ani neprezliekaš?"

Dam ohmatal svoje pyžamo. „Dokelu, a ja mal pocit, že som už oblečený."

„Veď si, ale nie v svojom civilnom."

„Také hebké tričko som mal, keď som sem prišiel."

„Vypral som ho v Perwolle, to zato."

Dam sa schuti zasmial.

Rýchlo sa obliekol, Mit mu len nohavice obrátil, aby ich neobliekol opačne, inak si Dam vystačil sám. A Mit to bral ako samozrejmosť. Dam si vzal už len šál, lebo sa dopočul, že von poriadne fúka. Mit pre istotu i tak istil brata, až kým spolu nevyšli z budovy s prepúšťacou správou v ruke.

„Nejdeme autobusom?"

„Nechcem, aby ma ľudia tak videli."

„Však v autobuse si viac na očiach, ty nemehlo. Keď pôjdeme po bočných uličkách, tak nás nikto nezočí.“

„Hej, a doma budeme o polhodinu. Vieš, že ja nerád po meste chodím.“

„O týždeň mi potom pôjdeš na nervy, lebo budeš do neho v kuse chodiť.“

„Týždeň ďaleko.“

„Váž slová, za chvíľu je tu.“

Pomaly sa krivkali mestom. Dam ešte nadával, ale väčšinou to všetko bolo zo zábavy. Mit ho čičíkal, že už za chvíľku sú doma. A vskutku, cesta im netrvala ani desať minút a boli už doma.

„Ty máš kedy sústredenie?“

„Bolo včera.“

„Aha. Ale tipujem, že si na tréningu nebol.“

„To tipuješ správne, ale vedz, že tréner so mnou ráta.“

„Daj si pozor, nech ťa zase niečo nerozptýli.“

Brat takto nevedomky narušil Mitove kruhy. Mitja si takmer okamžite spomenul na ten trapas v Bosne, až mu prišlo smutno. Zdá sa mu, že jeho život zrazu závisí na prítomnosti Zory. Nech to znie všelijako hlúpo, akosi to tak vychádza. Mitja by tento boj najradšej ani nebol býval viedol, ak by... vlastne, ako sa to začalo? Jednou nehodou. Ale bola to nehoda? Alebo to bol asi v tom okamihu Zorin najlepší nápad ako Mitjovi popliesť hlavu? A prečo by to snáď robila? Toľké peniaze na vodičský dala, aby ho pre neho neurobila? A tí chalani? Očakávala Zora snáď, že ju Mitja bude sledovať a žiarliť? Je to možné, Zora sa za tie štyri roky mohla zmeniť na nepoznanie. Mohla sa snáď až tak zmeniť? Nebol i ten vodičský kurz len nejaký krycí manéver, nebolo to celé fingované? Mitja zase príliš premýšľa. A niekedy rozmýšľanie je nanič. Len človeku skazí náladu.

„Čo si tak zmĺkol?“

Mit sa prebral z agónie. „Sorry, trocha som sa zamyslel.“

„Presne viem, kde si mysľou bol.“

„Ale nepovedz.“

„Bol si zase tam, kde by nechcel, ale stále sa k tomu vraciaš.“

Mita oblial studený pot. Ale predsa sa zachoval profesionálne: „Choď za mentalistu.“

Dam si sadol na svoju obľúbenú stoličku v kuchyni. Pohodlne sa usadil a poznamenal: „Rozmýšľal som.“

„Ale ja to myslel zo zábavy.“

„Tak ja nie.“

Mit sa zamyslel. „Počkáme týždeň a potom ešte jeden, kým vytriezvieš z nového začiatku a potom uvidíme možnosti.“ Podišiel k svojmu bratovi, kľakol si k nemu a chytil ho za ruku: „Keď sa zbavíš tej veci, budeme žiť ako králi.“

„Páči sa mi, ako hovoríš.“

A objali sa.

Len na chvíľku.

„Nepreháňaj, prosím.“ žartovne povedal Dam.

„Čo preháňam?“

„Často sa objímame, ako takí teploši.“

„A čo ti mám podať ruku, ty mudrc?“

12.kapitola

Mitja sa už dlho necítil tak blažene ako dnes. Po výhre nad Izraelom 7:3, kde si Mit zapísal štyri body za hetrik a asistenciu, sa mu začalo i v lige dariť. Nad Drakmi z Nového Sadu vyhrali 3:1 a dnes nad Splitskými Buldogmi vysoko 8:1. Mit si v oboch zápasoch dokopy zapísal päť gólov. Sypalo mu to takmer s každou strelou. Bratovi dajú dnes dole obväzy a Zoru už dlhšie nevidel. Tri dôležité faktory šťastia. A život je o to krajší. Len musí vychystať brata do nemocnice. Sám sa len teraz vrátil zo zápasu.

„Ahoj, bratu,“ ešte len vo dverách sa nahlas pozdravil Mitja a už sa hneď i vyzúval.

„Servus, Mit, ideme?“

Mitja za ním zamrmlal: „Práve som prišiel zo zápasu.“

„Aha, tak ideš do sprchy, alebo ako?“

„Bol som v zimáku, len si dám niečo pod zub a ideme.“ Vošiel do kuchyne, vzal si proteínovú tyčinku, ledabolo ju zapil pomarančovým džúsom a vybral sa nájsť brata.

„Hej, ty sa mi odkiaľ ozývaš, že ťa nevidím?“

„Tu som, v obývačke, dívam sa na televíziu.“

„Ale dúfam, že si ju nezapínal.“

„To si píš.“

Brata našiel v obývačke. Sedel v tureckom sede akosi skleslo na gauči.

„Deje sa niečo?“

„Prečo?“

„Sedíš tam ako Turek, ktorému turban na oči padol.“

„Len som rozmýšľal.“

„Ty len nerozmýšľaj, ešte si ublížiš.“

„Mit, nechcel by si rybičky?“

„Čože?“ Mit sa zatváril, akoby to mali byť pstruhy.

„Vieš, keď už tak budem vidieť, kúpime si akvárium a rybičky. Budem ich kŕmiť, vodu meniť a tak ďalej.“

Mit si pripadal ako otec a Dam ako jeho syn.

„A ja ti ako mám dovoliť?“

„Nemusíš, keď nechceš, ale viacej by sa mi tu páčili rybičky. Pasovali by tam do rohu.“

„No však dobre, ja viem, že si vymyslíš ešte sto ďalších pre a nula proti, ale zatiaľ neuvažuj nad niečím, čo nemusí byť. A poď už.“ Mitja sa len prezul, lebo brat mu vynadal, že s takým smradom nemieni nikam ísť. Vzal si teda jediné značkové tenisky, ktoré mal. Ostatné boli lacné čínske tenisky, Mitjovi úplne stačili, sám hovoril, načo sú mi také, keď mi vydržia takmer takú istú dobu? Pravda však bola, že si peniažky sporil a niečo pekné radšej kúpil bratovi. Ani do školy tie značkové nemal ani raz. Nosí ich len výnimočne, keď nejde ani športovať, ani do školy. Tam už aj tak nemusí.

Vyšli z domu. „Ty si si mohol vodičský urobiť, žeby si ma viezol po Starići.“

„Nemáme auto.“

„Ale si predstav, žeby si ho mal.“

„Keď budeš vidieť, urobíš si ho i sám.“

„Ty ma fakt prekvapuješ.“

„Ja? Však to bude tvoja nová možnosť od dnes.“

„Bojím sa toho.“

„A prečo?“

„Neviem, že mi to dajú dole a prd uvidím.“

„Pozeráš veľa telenoviel.“

Usmial sa.

„Julio, neopúšťaj ma!“

„Nie, Esmeralda, teba nikdy!“

Zasmiali sa. „Keď nás niekto začuje, tak si pomyslí, že sme trúbky.“

„Tak nech si myslí. Čo mňa po nich. Ja ich... “ Mit nedokončil vetu. Zrazu videl čosi, čo ho ochromilo, až zrazu nevedel, čo má robiť, lež zastal. Brat zastavil tiež, držiac sa jeho pleca.

„Čo sa deje, niečo sme zabudli?“

„A.. ale niee... “

„Tak čo si ako prejdený valcom, povedz mi, prečo sme zastavili?“

Mitja ani brata veľmi nevnímal. Oči mal prilepené na zvodnej dievčine, nechcel veriť vlastným očiam. Zora!

„Hej, čo je, došiel benzín?“

Mitja nevládal odpovedať. Ústa mal otvorené, oči rozjasnené, prebral sa z tejto päťsekundovej agónie až vtedy, keď mu brat s prstom pichol pod rebro.

„Au, doriti, čo robíš?“

„Sa pýtam teba.“

Zora mala dnes červené čipkované šatky a lodičky, vo vlasoch sa jej trblietala červená mašľa, jednoducho vyzerala ako cukrík. Kam sa tak vychystala? Dnes zvolila kučeravé ohnivočervené vlasy, až Mitju rozpálilo tak, že by si na hrudi mohol opekať slaninu, tie šaty dali úplne iný rozmer jej ladným krivkám. Mit nemal ďaleko od slintania, až zabudol, že sa niekam s bratom vybral. Celkom zabudol na to, ako si sám sebe Zoru znechutil a celkom sa nechal oddávať svojmu zvieraciemu inštinktu.

Keď prst pod rebro nepomohol, pomohla vzduchom chladená strela kolenom do zadku.

„Boha, to bolí.“

Zora si ich všimla, usmiala sa a nasmerovala svoje kroky priamo k nim.

„Vidíš, kvôli tebe ide k nám.“

„Kto?“

„Zora.“

Dam sa usmial: „Tak prepáč, už ťa teraz plne chápem.“

To už bola Zora na dvadsať krokov pri nich.

„A neprovokuj.“ stihol ešte odseknúť Mitja.

„Ahojte.“

„Ahoj.“ pozdravili sa obaja takmer narovnako.

„Čo sa deje Damjan? Brat neposlúcha, že ho kopeš?“ usmiala sa Zora.

Mit nemohol. Pozeral radšej preč.

„No čo si o ňom pomyslíš, keď zrazu zastaví uprostred chodníka?“ Dam nemal zábrany, keby nemal tie obväzy na hlave a videl by, iste by mu tisíc žien do náručia padlo.

„Že nášho Mitju niečo vyrušilo.“ usmiala sa Zora na Mitju. Ten túto chvíľu preklínal, chcel to už mať za sebou. Dam hneď na to kontroval: „Myslím, že ty si ho vyrušila.“

Mit sa výhražne pozrel na Dama a na Zoru sa len nesmelo usmial. Nevládal sa teraz dívať do jej modrých očí. Asi by ju hneď teraz zvalil na chodník a začal by ju bozkávať.

„Ale nehovor!“

„Jasné, však je do teba totálne buchnutý.“

Zora zneistela, ale usmiala sa.

Mit sa tiež pokúsil o úsmev a prehovoril: „Brat rád preháňa a to si ani nič nevypil.“

„Ja nepreháňam.“

Mit sa predsa len pokúsil o konverzáciu i o očný kontakt. Snažil sa pri ňom, aby Zora nezistila, ako sa ju snaží vyzliecť očami.

„Kde ideš tak vyparádená?“

„Dnes hráme divadlo pod širym nebom.“

„Fíha, už dlho si herečka?“

„Nie, len začínam. Hráme skôr klasiky a tiež náš súbor tvorí vlastné operety. Ja nespievam, iba tancujem.“

„Naozaj skvelé!“ Keď Zora Mitjovi ešte ukázala šaty i seba v plnej kráse, takmer sa mu zatočila hlava. Mitjovi nedalo sa nepozerať do tváre dnešnej Zory. Večne usmiatej, no dnes priam rozkvitnutej tváre.

„Dnes si ako Carmen.“

„No keď myslíš.“

„Lebo takto som ťa ešte nevidel.“

„Dnes si samá lichôtka.“

„To nebola lichôtka, to bola pravda.“

Chvíľu sa ešte bavili, kým ich nezastavil Damjan.

„Mňa si nevšímajte, ani tu nie som.“

„Ó, prepáč, Damjan, my sme sa zarozprávali a ty tu len tak postávaš, prepáč.“ a vzala Damovu hlavu do dlaní a pobozkala ho na líce. Zora mala očividne skvelú náladu.

Dam sa zapotácal, ale len v rámci kultúrnej vložky.

„Nechcel som rušiť dve zaľúbené holúbky, ale rád by som dal ten humus dole.“ usmial sa Dam.

Zora sa usmiala. „Iste, nebudem už zdržovať.“

„Nech ťa i ja uvidím.“

„Bolo mi potešením, Zori.“ tajomne odvetil Dam.

Rozlúčili sa.

Vybrali sa do nemocnice.

„Mit, ty kanec!“

„Som ti vravel, neprovokuj.“

„Normálne si sa spotil.“

„No, keby si ju tak videl, potil by si sa i ty.“

„Ale nesmrdel by som tak, ako teraz ty.“

„Tsh,“ znechutene nadhodil Mitja, „si mi úplne skazil pocit z tej dračice.“

Dam najprv niečo chcel povedať, nadýchol sa, ale potom si dal dokopy, čo vravel brat a povedal: „Dračice?“

„Jop.“

„Tak zdá sa, že ťa konečne Zora presvedčila.“

„Juj a ako.“

„Si veľký mäkkýš, vieš o tom?“

„Hm?“

„Že si veľký mäkkýš.“

„No, ako ty povieš! Zajtra ju pozvem na rande!“

Dam takmer prestal dýchať: „Fakt?“

„No zaiste!“

„Som zvedavý!“

Mit bol v siedmom nebi. Mal pocit, že teraz môže všetko. Že teraz sa naozaj odhodlá na všetko, na čo si spomenie. A že mu všetko vyjde. Toto stretnutie ho v tom utvrdilo. Je na čase zahodiť starosti, kašľať na všetky tie bludy, čo som si o Zore navymýšľal a ísť do toho! Odháňať všetkých prípadných nápadníkov nebude hračka, ale ak by niečo, som predsa hokejista, tak sa rád pobijem, ak bude nutnosť.

„Zájdi do drogérie a kúp si nejaký sprej, lebo si sa spotil a cítiť na sto slepačích krokov.“

„To až tak?“

„Až tak. A vieš, že mi to práve nevonia.“

„Prepáč, bratu, nevedel som, že dôjde k čomusi podobnému.“

„Ja ťa chápem. Len sa, prosím ťa, na tom rande tak nepoť.“

„Dobre.“

Najbližšia drogéria bola za rohom. Zabočili tam. Pred vchodom sa Damjan spýtal Mitju: „Máš rád dominantné ženy?“

13.kapitola

Doktor ich už čakal. Privítal ich úctivým pozdravom a naznačil im rukou, že majú vstúpiť dovnútra. Poslúchli a ocitli sa v ordinácii, kde bolo masívne ležadlo, obalené do bielej plachtoviny a na ktorej ležalo biele posteľné prádlo, natiahnuté v strede, pripravené poňať Damjana. Mit pomohol bratovi sadnúť si. Lekár si sadol k písaciemu stolu, čosi ešte na ňom vyklepkával, ale po chvíli vstal a podišiel k pacientovi. Mitja nevedel skryť nervozitu. Teniskami jemne kopkal do nohy postele, hryzúc si spodnú peru a dívajúc sa na brata. Ten sa zdal byť v pohode. Ako vždy. Nič by s ním nepohlo. Možno ani pád vlády. Usmial sa.

Doktor prešiel poza posteľ a odzadu uvoľnil nožnicami náplasť vzadu na obväze. Koniec podal Damjanovi a stal si pred neho. Ešte ho upozornil, aby si zavrel oči, keď mu odmotá obväzy a odstráni i náplasti z viečok. Stále odmotával obväzy, stále sa Dam viac podobal na Dama, čím viac obväzov zmizlo z bratovej tváre, tým viac sa stupňovali očakávania a nervozita. Mit takmer nedýchal. Cítil, že sa tá vzácna chvíľa blíži, že konečne budú žiť ako králi. A už ich nikto a nič nerozdelí. Sú navždy spojení a i ostanú. Tých krásnych týždňov, čo ešte prežijú! Nespočetné množstvo spolu strávených chvíľ, len toto teraz má Mitja na mysli. Teraz nemyslí ani na hokej, ani na Zoru, ani na minulosť. To, čo je teraz je dôležité. To, čo bude, je dôležité. Nie, to čo bolo. A ak áno, vezmeme si len to pekné a ideme ďalej ruka v ruke s najkrajšími vidinami do života. Do života, ktorý si vysnívali. Nájdu si priateľky, založia si rodiny, prijmú na svet potomkov a bude sa im sveta žiť!

Obväzy sú už takmer dole. Okamih pravdy sa blíži. Mitja si začal čoraz nervóznejšie hrýzť spodnú peru. Dam sa zatiaľ ani neozval. Lekár odstraňuje vrstvy obväzu pomaly a jemne. Už len máličko. Lekár odmotal obväzy a už mu stačí len odstrániť tie náplasti. „Ako som povedal, ešte oči neotvárajte, mohli by prísť komplikácie. Do očí by sa naraz dostalo veľa svetla a nemuseli by ste vidieť.“

„To poznám. Najmä vtedy, keď brata zobudím v noci. Zapálim svetlo a díva sa na mňa ako čínsky zvárač. Nevidím to síce, ale musí to byť super smiešne.“

Mitja sa zľahka usmial. Poznal jeho nočné prepady, hlavne, keď ešte nezmapoval priestory v dome a potreboval Mitju viesť ho všade. Do Damovej tváre bola vpísaná otlačená kresba obväzov a v tvári bol červenší, než keď to preženie s vínom.

„Váš brat je pekný vtipkár."

„To je," povedal Mitja, „požičiam vám ho na týždeň."

Lekár odstránil náplasti a ešte raz ho znova upozornil, aby sa neponáhľal.

„Do koľko mám rátať?"

„Tak do sto. Ale pomaly. Potom pomaly otvárajte oči," povedal a potom si späť sadol k písaciemu stolu a čosi tam vyťukával na stroji, občas mrknúc pozorným okom na Damjana. Mitja mal nervy.

Kľakol si k bratovi a vzal mu ruku.

„A teraz budeme žiť ako králi."

„Ešte nepredbiehaj."

„Uvidíš, toto bude najlepší deň v našom živote."

Dam sa usmial. Bolo na ňom vidieť, že sa tak trocha bojí.

Chvíľu nechal brata v duchu rátať a keď Dam povedal, že už má sto, doktor dopísal, vstal a povedal: „Tak teraz pomaly otvárajte oči."

„Hodina pravdy," nadhodil Damjan. Mitju to ešte viac znervóznelo.

Doktor si radšej sadol vedľa neho. V ruke držal také malé svetielko, ktorým oční doktori pozerajú pacientom do očí. Díval sa na neho taktiež s nervozitou, ale v duchu tušil, že všetko vyjde podľa jeho predpokladov. Dam otvoril oči. Otvoril ich veľmi pomaly.

„Tak, ako?" Dam sa najskôr snažil pozerať do všetkých kútov miestnosti, akoby sa snažil naštartovať svoj zrak, nemihol pri tom ani brvou.

Mitja to už nevydržal: „Vidíš niečo, bráško?"

Dam chvíľu nereagoval. Len tupo pozhľadúval po všetkých kútoch miestnosti. Potom, zase ani brvou, ani tvárou nemyknúc, odvravel: „No, ja nič nevidím. Ako predtým."

Mitju až zamrazilo. Operácia nevyšla? To snáď nie! V kútiku duše mu predsa len napadlo, že brat rád žartuje, a to niekedy nie práve najvhodnejšie.

„To nie je možné!" čudoval sa doktor, vstal, prešiel k svojmu stolu a začal šmátrať v spisoch o operácii.

„Nerob žarty, Dam, vieš, že teraz nemáš robiť opičky," pokúsil sa o úsmev Mitja a nespúšťal s očí brata. Ten úsmev napokon zo seba vydal, no kŕčovito.

„Mitja, ja hovorím úplne vážne. Nič sa nezmenilo.“ Doktor podišiel k nemu, ukázal mu palec, opýtal sa, či ho vidí, na čo Damjan sucho odpovedal, že nie. Doktor potom vzal to svetielko a svieti si na jeho oči. Mitja sa snaží zadržať smútok a rozhorčenie, no už to pomaly nejde. Zrazu ho začína bolieť v bruchu. Pozná ten pocit. Máva ho v ťažkých prípadoch. Pomôže teraz len si niekde sadnúť a napiť sa. Vykladá si to miernym šokom. Zatriaslo s ním.

Doktor si to všimol: „Ste v poriadku?“

Mitju začínal oblievať studený pocit: „Myslím, že si potrebujem sadnúť a chcelo by to vodu.“ Ponúkol mu miesto na jeho stoličku a ponúkol ho minerálkou.

„Asi máte mierny šok.“

„Určite. Už poznám tento stav.“

Prikývol. Vzal do ruky telefón a začal hovoriť s kýmsi, kto by mu vedel presne odpovedať na jeho rozhorčenie a otázky.

„Poď ku mne, Mit.“ Mit poslušne prišiel a sadol si vedľa brata. Ten sa o neho oprel. Dam hneď začal: „Nič si z toho nerob. Však sa pozri, žijem.“

„Ja viem.“

„Nič sa nedeje.“

„Ja len, však vieš, stálo to kopu peňazí a ja som čakal, že ťa vyliečia. Že budeš vidieť. Po ničom inom ani netúžim.“

„Ale Mit,“ karhal ho Dam, „pozri sa, asi to tak malo byť.“

„Nie, bratu, tak to nemalo byť!“ povedal Mit výstražne. „Ak to tak malo byť, tak sme tú operáciu ani nemali podstúpiť. Také riziko… “

„Mitja, nech ťa toto ani za nič nezlomí. Možno sa nebudeme mať ako králi, ale sľubujem, že to takto nenechám. Zamestnám sa niekde, vieš, aby bol i zo mňa osoh.“

Mitja vedel, že sa ho snažil brat uchlácholiť, aby nestrácal hlavu, ale Mit tú hlavu asi teraz nepotreboval: „Damjan, ja ti sľubujem, že my sa BUDEME mať ako králi. Keď nie teraz, tak o týždeň!“

„Maj rozum, Mit.“

Doktor s akýmsi odovzdaním hodil telefón späť na vidlicu. Priložil si ruku k srdcu, asi kontroloval vlastný tep. Potom si zhlboka vydýchol. Mit sa na neho uprene díval ako zmoknutý pes a neveril vlastným ušiam, len čo doktor povedal takmer až zlomyseľnú vetu, hoci vedel, že to nehovorí preto, aby ich ešte viac nahneval: „Veľmi nerád to hovorím, ale bratova sietnica je v takmer tom istom, ak nie horšom stave. Skúsime ešte zopár ďalších vyšetrení…“

Mitju znova oblial studený pot a nemohol uveriť, čo to ten doktor vypustil z úst a ďalej už nepočúval. Vzdialenosť medzi nimi sa začala zväčšovať a doktorov obraz bol čoraz nejasnejší...

14.kapitola

Damjan sa obzrel vôkol seba. Aspoň to tak vyzeralo. Skôr zachytával zvuky z okolia a snažil sa zistiť, kde je jeho brat. Nič zvláštne však nepočul. Obvyklé zvuky vetra, narážajúceho do domov, zurčanie potoka, kikiríkanie kohúta od susedov a štekanie psa od naproti. Ale bratove kroky nepočul. Bežne prichádzal až nadránom zo zábavy. A v piatok to platilo dvojnásobne. Koľko ráz mu už dohováral, nič nepomohlo. Ale on pochopí. Raz určite. Prajem mu, aby raz hral v zahraničí. Tam budú iné pravidlá platiť. Tam si takéto výlety nebude môcť dovoliť. Bude sa musieť prispôsobiť.

Mitja stále nechodil. Hádam sa mu nič nestalo! Už len to by mi chýbalo! Nebolo by to prvý raz. Odkedy nevyšla tá operácia, je ako vymenený. Už vyše mesiaca nechodí na tréningy, na zápasy je nasadzovaný do štvrtého útoku, domov sa chodieva len vyspať, lebo chodieva do Zlatého kalichu zabúdať na... na čo vlastne? Na tú moju nevydarenú operáciu? No to snáď nie! A kto že mal také silácke reči? Hádam nie moja magnetka na chladničke! Pochybujem, že to len kvôli mne. Niečo ho žerie a on mi to stále nepovedal. Ja mu dám, dačo po ňom hodím! No aha ho, už sa vlečie! A to je to správne slovo. Počul jeho kroky na sto metrov a jeho hypotéza sa potvrdila, keď sa ozval na celé kolo: „Servus, Danny!“

„Mitja! Kde sa zase túlaš?“

„Bol som trošičku dlhšie v Zlatnom Bokali, a čo teraz?“

„Do siedmej ráno?“

„Jop, zvykaj si!“

„Doteraz som bol ohľaduplný, ale už ma to prestáva baviť. A cítiť z teba na sto krokov alkohol!“

„Pri tebe sa človek cíti ako vo väzení. Tam choď, toto urob, toto nerob, tam nechoď. Ani mňa to už nebaví.“

„Doteraz ti to nevadilo. Vieš, že sa musíš kontrolovať.“

„Stále sa musím kontrolovať. Čo som jadrová reakcia?“

„Vieš, ako je nám ťažko a neprospieva nám, keď sa hádame. Stačí, keď sa pokojne porozprávame a nájdeme riešenie.“

Mit kontroval, pridŕžajúc sa zábradlia, cítiac, že žalúdok už dlho nevydrží: „Ty snáď vidíš nejaké riešenie?“

„Ty snáď máš nejaký problém?“

„No jasné, že mám problém. Ty stále prd vidíš a ja teraz kvôli tebe nemôžem ani z mesta.“

„Snáď som ti na obtiaž?“

„Nie, to... “

Mitja sa predklonil cez zábradlie. Teraz prišla fáza, kedy bude všetko ľutovať. Mitja mal stále malé množstvo krvi v alkohole, hodil sa na zem a oprel o stenu domu. Nevládal stáť a žalúdok sa mu prevracal naruby a znova naspäť. Damjanovi sa podarilo sadnúť si k nemu. Opretí o stenu chvíľu mlčali, až kým sa neozval Mitja už takmer plačlivým hlasom: „Dam, však vieš, že ťa mám rád. A to nehovorím len preto, že som nacenganý ako vôl, ale ja to myslím vážne. Chápeš ma?“

„Hej, jasné.“ automaticky odpovedal Damjan, ale hlavu odvrátil, lebo nemohol cítiť jeho dych.

„A vieš, že keď sa takto nacengám, tak táram somariny.“

„No, to počujem.“

„No ale chápeš. Mám ťa rád. No ale, však vieš, ako brata. A vieš i to, že ťa neopustím. Nikdy. A na ostatné voloviny, čo som natáral, zabudni.“

„Dobre, tak ja si počkám, kým vytriezvieš, hodím ťa hore, vyspíš sa a hodíme ďalší rozhovor, dobre?“

Mitja sa usmial. Pomohol Damjanovi vstať, ale keď mu Dam podal ruku, že ho postaví na nohy, Mit povedal: „Chvíľku, len si niečo vybavím.“ Položil dlane na suchú zem, asi tri metre sa preplazil k cibuľkám tulipánov a obsahom žalúdka im pripravil pôdu na jar.

Spoločnými silami sa odtackali do domu. Mitja si išiel okamžite ľahnúť do obývačky. Dam mu zatiahol závesy, aby ho svetlo zvonku nerušilo a sám si šiel sadnúť do kuchyne a premýšľať. Ten Mit mi niečo tají. Ja si len počkám, kedy sa zobudí, síce bude mať nepríjemný bolehlav, ale snáď mi to vyklopí, lebo ak nie, budem klopať na dosku stola dovtedy, kým sa nezblázni. No povedzte, ako je možné, že taký abstinent (dajme tomu) ako Mitja proste po mojej operácii zamĺkne, odchádza večer z domu do Zlatého kalichu, omámi sa alkoholom a prichádza domov nadránom, alebo ako teraz, až ráno? Neverím, že ho položila len tá moja nevydarená operácia! To by som sa mal snáď ja opíjať, nie? Hej isto, poviem bratovi, žeby mi doniesol alkohol a budeme sa opíjať spolu. Holý prd! Alkoholom sa nič nevyrieši. Možno sa to utlmí, ale na deň, dva? Aj to možno preháňam. Jeho žerie určite ešte niečo. Niečo so Zorou? Zastrájal sa, že ju niekam pozve. Možno ju i pozval. Ale určite nie do Zlatého kalicha, to by si nádeje na ňu pochoval. Stopercentne. Alebo žeby aj to nevyšlo?

Dam vstal, jemne otvoril dvere, aby počul, či brat spí. Počul, ako dýcha, ako si jemne pochrapkáva. Dvere zavrel späť a vyšiel von celkom suverénne, akoby normálny vidiaci človek, vonku na priedomie. Trochu som im všetkým klamal, pomyslel si Damjan. Keď je tak teplo a na oblohe ani mráčika, tak doteraz čierny svet sa aspoň prechodne zmení na červený, až žltý. Lenže to nie je žiaden veľký úspech. Spomenúc si na ten inkriminovaný moment ho pochytila úzkosť. Večne usmiaty Damjan naozaj trocha musel pripustiť, že tá operácia pokazila obom náladu. Stál na chodníku, vykladanom dlaždicami. Pozdĺž neho mali záhon trvaliek. Prekročil ich, akoby ich naozaj videl a ocitol sa na trávniku. Sadol si tu. Lavička stála obďaleč, pri žrdiach, kde Mitja vešia prádlo, ale teraz sa tam neusadí, radšej spočne na tráve. Je vskutku skvelá. Príklad Mitjovej vynikajúcej starostlivosti o tento pomerne veľký kus trávy. Je mäkká, uložiť si hlavu na ňom by vôbec nebolo od veci. A to i urobil. Ľahol si na trávu, cítil jej jemné objatie. Ale to bolo tak všetko.

Kde sú tie časy, keď som takto vnímal všetky vibrácie, všetky zvuky? Teraz, keď viem, že som mal šancu vidieť a nedostal som ju, začínam túžiť po zraku. A asi práve toto zo mňa urobilo nešťastného človeka. Začínam túžiť. Nikdy sa nevenoval nejakej psychológii alebo náboženstvu, ale zisťuje, že túžba naozaj zabíja vnútro človeka. Dosiahnutie šťastia sa často vidí ako odstránenie túžby. Chcel by som to. Odstrániť túžbu sa dá meditáciou. Ale ako sa taká meditácia robí? Je to naozaj myslenie na jedinú vec po dobu troch minút? Čítal o jednom Indovi, ktorý videl bez očí. Údajne uprene hľadel do plameňa sviečky, myslel len na tvár svojho brata, a potom to prišlo, len čo zavrel oči, videl všetko, akoby mal tie oči otvorené. Škoda, že nedovidím na plameň sviečky, pomyslel si Damjan, skúsil by som to. Hoci je to vraj asi tridsaťročný tréning, možno by som to skúsil. Pri tejto myšlienke sa Damjan schuti zasmial. Som blázon, pomyslel si Damjan, rozjímam nad takými kravinami, no ale neviem si pomôcť. Damjan ešte dlho takto ležal na trávniku, sal príjemný vzduch a ticho počúval okolie. Počul zvuky prírody, ale taktiež i bicykel a zopár áut a autobus. No, neviem, čo si myslia ľudia, keď ma tu tak vidia, ale je mi to jedno.

Keď sa nasýtil teplých lúčov a cítil, ako ho hrejú na rukách a tvári, vstal. Trošku si postál, aby sa v mysli zorientoval, kde je. Po polminúte sa zobral a ako robot na krok presne zopakoval tú istú cestu do domu. Neuvedomil si to. Bol rád, že nikde nenarazil. A hlavne, že nenarazil na mláčku, ktorá ostala po Mitjovi. Veď i tak páchla dobreže nie až k susedom. Vošiel dovnútra. Mitja ešte spal. Nebude ho rušiť a vzal si knižku v Braillovom písme, ktorú mu Mitja kúpil na narodeniny a Dam za do nej začítal. Najprv sa ale podivil a pomyslel si, že je v nejakej cudzej reči, pretože čítal nezmysly. Vtedy si uvedomil, že ju drží naopak. Čítal, až kým sa Mitja nezobudil.

Mitja bol očividne veľmi unavený, aj keď sa vyspal a svet sa mu stále točil pred očami. Hlava ho bolela.

„Vitaj, spachtoš.“

„Čau, Dam.“

„Bolí hlava, bolí?“

„Juj a ako.“

„Sadni si, musíme sa pozhovárať.“

„Viem, pokakal som to.“

Damjan len kývol rukou. „O to nejde. Len mi ide o to, že si nikdy takto nepil. Prečo tak zrazu?“

„Dlhšie si s tým neviem rady a neviem, ako zareaguješ. Ale dobre, ak to chceš počuť: Poznáš Jožu Mejača?“

„Toho Slovinca?“

„Jop. A vieš, že on má poriadne bohatých rodičov?“

„Hej, vravel, že vlastnia nejaký podnik v Rijeke.“

„Hokejisti o tej spackanej operácii už dávno vedia. A ponúkli mi pomoc. Vlastne i tebe.“

„Hm?“

„No, on navrhol, že by nám kúpili letenku do Spojených štátov.“

Dam sa zatváril ako majiteľ kyslého mlieka. „No, počkaj, odkiaľ to vedia? Vyrozprával si mu u mne?“

„Čo si viac pijaný ako ja? Starić je veľmi malé mesto.“

„Určite si im aspoň naznačil.“

„Ani trochu.“

„A to ako prečo akurát do USA? Počkaj, spomaľ... To ako oni sa sami ponúkli, že finančne pomôžu? Nezdá sa mi to.“

„To bolo tak, že Jožа prišiel za mnou tak mesiac dozadu a spýtal sa ma, že mu zdám akýsi divný v poslednom čase. Len som odvrkol, že čo je ho do toho, ale on sa nedal odbiť. Tak mi vravel, že tá operácia je už známa vec. V Staričі sa nič neutají. A ja mu na to – vieš, Jožа, dosť ma to štve, ale čo s tým narobím – a on mi začal vykladať o tom, že mi finančne pomôže. Teda nám.“

Dam sa zarazil. „A to len tak?“

„Áno. Že nám zaplatí letenku do USA, nájdeme tam odborníka a on to dá do poriadku. Vraj vie o nejakom súrodencovi svojich rodičov, ktorý tam žije už päť rokov a že jedna z kliník v meste, kde býva, je jedna z najlepších.“

„Takže to plánoval už dlhšie, fiškus jeden.“

„Vyzerá to tak. Ja som mu kontroloval, tým, že čo za to, a on mi vravel, že nič, že som ho vytiahol ako gólmana, veď vieš, že teraz je po mne hviezdou tímu. A že sa mu hrnú ponuky zo Švédska. Videl som i nejaké dokumenty, čo mi dal pred nos.“

„Tebe ponuky nechodia už?“

„Už nie. Aj tak som všetky odmietal a to vieš, že nie kvôli peniazom. Ale tu nejde o to, že si mi na príťaž. Ale keby si videl i ty budeš spokojný a bude sa ti sveta žiť. Tých peňazí som sa zdráhal, ale nakoniec som ich prijal.“

Damjan ho pozorne počúval a keď Mit dorozprával, usmial sa a povedal: „Jožа je správny chlap. Má všetkých päť pokope.“

„Tak neviem, či som dobre urobil. Obaja dobre vieme, že cesta do Spojených štátov určite nebude pre nás jednoduchá.“

Dam sa usmial. „Tak ale svet nespoznám.“

Mitova tvár sa tiež rozžiarila: „Tak predsa len pôjdeme?“

Dam sa zamyslel: „Ale vedz, že mi budeš slepeckým psom.“

Mitja sa rozosmial. „Toto som si o tebe nemyslel, že na taký bláznivý nápad pristaneš.“

„Mitas, predsa nemôžeme tu len tak živoriť. Keď sa tá operácia podarí, tak vedz, že keď sa vrátime, zamestnám sa a bude super.“

„Jop, vrátime sa a konečne budeme žiť ako králi.“

Súčasnosť

15.kapitola

„Nikdy som Starić nevidel," ironicky poznamenal Damjan, „niekedy by sme tam mohli zájsť."

Mit sa najprv zatváril ako zhnitý pomaranč, ale potom sa mu tvár rozjasnila. „Ukážem ti, kde sme bývali. A ty povieš – toto bol náš dom? Skúsime. – a zavrieš oči."

Dam ponoril Mitju pod vodu.

„Čo robíš?"

„Si joker, vieš to?"

„Odkedy som Američan."

„Dobre, že sme tu."

„Hlavne, že vidíš."

„Pamätáš na to, keď som ťa brával do mesta?"

Mitja sa snažil tváriť čo najkyslejšie: „Kto by si to nepamätal?"

„Bolo to super."

„Niekedy som ja teba vliekol so sebou, vtedy si mi to vrátil."

Dam si mädlil ruky: „To boli časy."

„Boli, ale dnes sme tu a konečne žijeme ako králi. Ja hrám hokej za Rangers, ty vidíš, máme super dom, záhradku a fajn susedov."

„Život ako má byť."

„A inak, ako je to s tvojou robotou? Jenkins už konečne platí načas?"

„Odkedy dostal po krku od šéfa, tak áno. A teraz máme zákazku v Newporte."

„Paráda, takže ďalší výťah novej série?"

„Presne tak."

„Škola?"

„Sa pýtaš? Na Áčka."

„Ja viem, že to nie sú vždy Áčka."

„To hej. Vieš, ten Arab Melik mi vravel, že ak absolvujem kurzy, mohol by som pracovať i u neho.“

„Myslíš toho z tej počítačovej firmy?“

„Presne toho. To máš tak, keď ti brat hrá za Rangers.“

„Som mohol ísť do riti a nie do Rangers, keby nebolo bývalého šéfa Stariće.“

„Vybavil ti to.“

„Takmer. Mal som menšiu protekciu. Ale ja ako idiot som šiel na ich tréning, vysmiali ma ako malého, ale keď sa tréner dozvedel, že to je ten, čo mu ho kolega z Chorvátska odporúčal, hneď prižmúril oko.“

„Fakt tebou tak pohŕdali?“

„Divili sa. Vtedy som bol bez draftu ešte, preto mi neverili. Napokon som s nimi mal tréning. Ale zazerali na mňa tak divne, to nepochybne. Sean ma neznášal, keď mohol na tréningu, stále ma zrážal.“

„Kedy ťa dá tréner do tretieho útoku?“

„Veľmi si v treťom útoku nezahrám, bratu. Ale budúcu nedeľu hráme v MSG proti Anaheimu, budem hrať, prídeš?“

„Keď si doma, vieš, že prídem. To musíš byť vážne dobrý, keď ani nie tri roky si v USA a si v NHL.“

„Boli to ťažké časy. Ale v nedeľu dám svoj prvý gól v NHL.“

„Pekné slová. Ale to si vravel, už kedy… “

„Vtedy ma nedal, dal tam toho Švéda, čo si nevidí nos.“

„Nevidí nos?“

„Lebo je krátkozraký!“

Dam sa zasmial. „Stefan Lund, tvoj verný kamarát.“

„No veľmi. Ukážem mu. Vieš, ako sa čertil, keď tréner včera oznámil, že nebude vo štvrtom útoku? To si nevieš predstaviť.“

„Ako ho poznám, penil ako besný.“

„Presne tak.“

Bránu nechávali väčšinou otvorenú a to sa nezmenilo i teraz. V tejto rezidentnej štvrti na samom okraji New Yorku to ani nebolo často nutné. Cez deň to bola veľmi bezpečná oblasť, brána sa automaticky zamykala až od dvadsiatej hodiny. Preto nikoho nevyrušil Jaguár, prechádzajúci cez hlavnú bránu. „Aha, Woodsenovci konečne dorazili.“

„Čau, Adam!“ Zakričal na neho jeho spoluhráč zo štvrtého útoku, Mitja, len čo vystúpil z auta.

„Čau Mitja!“

„Ako ste dopadli?“

„Výborne,“ ozvala sa Adamova priateľka Tiffany.

„Konečne ste si vyrazili na manželskú jazdu?“

„Nemiešaj sa do nich, Dam.“

„Nie, milujem, keď Dam hovorí. Má zaujímavý prízvuk.“

„Som proste jedinečný,“ s predstieranou pyšnosťou vravel.

„Dievčatá sú kde?“

„Dam ich zabavil tak, že sa unavili. Spia u nás.“

„Poď vonku z toho bazénu, bratu.“

Počasie bolo ako ušité na podobné kúpanie v bazéne, ale Mitja si to až tak neužil, lebo napriek tomu, že je športovo nadaný, ale plávanie ho nikdy veľmi nebavilo. A keď je dlho v bazéne a potom z neho vyjde, podlamujú sa mu kolená. Aj teraz, keď vychádzal vonku na pevnú zem, stratil rovnováhu.

„Nie že sa zabiješ, dávaj pozor.“

Hodili na seba uteráky, Mitja i tričko, zahodil okuliare do trávy a s čaptavými zvukmi mokrých chodidiel o dlažbu vošli do ich priestranného domu. Predsieň bola veľká a ladená dohneda s masívnymi schodmi na poschodie. Vošli do obrovskej obývačky. Na nadrozmernom gauči, na ktorom by sa snáď vyspal i trojtonový slon, ležali obe dievčatá. Už nespali, vedeli, že ich rodičia už sú tu. Všetci štyria Woodsenovci sa im poďakovali a odišli. Adam si ešte od dverí zavolal Mitju na kus reči.

„Neuveríš jednej veci.“

„O čo ide?“

„Keď bola Tiff na manikúre, stihol som sa zastaviť v MSG. Neuveríš, koho som videl na ľade v tomto prestupovom období.“

„Niekto známy? Hviezda?“ rozžiarili sa mu oči.

„Alexander Teriault.“

Mitja prehltol sliny: „A to len tak?“

„Nie, tréner mi povedal, že vybavil jeho transfer do NYR.“

„Tomu neverím!“

„Tomu ver! Stretneš ho už dnes na tréningu!“

„Vari sa mi sníva? To ako dobre tajili! Už dlhšie som mal pocit...“

„Budem musieť ísť už. Maj sa.“

„Čau Ad.“

16.kapitola

Alexander Teriault bude hrať so mnou! Teda jeho určite dajú do prvej lajny, ale len stretnúť sa s ním bude zážitok! Možno s ním nadviažem i nejaký kontakt, pretože nie som tu zatiaľ veľmi obľúbený. V podstate ako v Starići za Modrićovej éry. Ale tu je aspoň viacero kolegov v pohode. Nie ako doma v Chorvátsku. Tam bola konkurencia taká, ako keby sme mali najkvalitnejšiu ligu, hodnej NHL. Je tu vysoká konkurencia, ale tu aspoň nie sú takí namyslení idioti ako doma. Ale s viacerými si do oka nepadli. Stefan Lund, o dva roky starší, je jeho najväčší konkurent. Od prvého tréningu bolo jasné, že títo dvaja spolu husi nepásli a Stefan mu to i tak povedal. Vždy si našiel čas, kedy mohol znevážiť prácu svojho kolegu za hocičo a to i za úplné maličkosti. Mitja ale s tichosťou znáša osud nemilovaného nováčika v NHL. Hoci je tu už tretí rok. Predsa vynechal temer všetky mládežnícke súťaže, hlavne tie regionálne. Aj keď určitý čas hral v AHL, lebo nemal miesto v Rangers isté. Ale tretí rok je práve najlepší na to, aby sa ukázal, ako ešte nikdy. Dva a pol roka bol na súpiske a odohral toho strašne málo. Teraz je ten správny čas! A ešte s Teriaultom!

Do obývačky doplachtil takmer tanečným krokom brat Damjan, no keď sa zahľadel na neporiadok v obývačke, úsmev mu stuhol a poznamenal: „Preboha, tu snáď pomôže iba napalm.“

„Prestaň byť vtipný. No, tak trochu to tu detská rozhádzali, musíme to upratať.“

Woodsenových dievčatá sú veľmi neposedné a stále musia niečo robiť. Zastaví ich jedine únava. Vtedy zaspia a potom si pri nich prídu ich rodičia. Nie je to tak stále. Woodsenovci si každý mesiac aspoň jeden víkend chcú dopriať iba pre seba a slečny tak nechajú postrážiť Mitjovi a Damjanovi.

Upratovali. Strašne neradi upratujú tak obrovský dom. V Amerike je všetko väčšie a tak udržiavať poriadok v takom veľkom dome, na to chce veľkú dávku sily a trpezlivosti. Dam s úsmevom hovorí, že do niektorých izieb doteraz ani nevkročil, aby tam nebol neporiadok. Mitjovi je to v podstate jedno, on si už odvykol upratovať za sebou, odkedy je Američan. Teraz ale musí. Dnes to však trvalo akosi dlhšie. Po celej obývačke boli rozhádzané ich veci, bábiky, jednorožce, plyšové hračky, počítadlo, ba už i nejaké prvé zrkadielka a skrášľovacie kufríky. Veci si tu nechávajú. Dam a Mitja im ich vždy dajú do dvoch, či niekedy troch veľkých odkladacích škatúľ, ofarbených veselými motívmi. Tieto škatule zavše nechávajú v

jednej z hosťovských izieb, teda pokiaľ tam nie je žiaden hosť. Naposledy v hosťovskej spal Adam, keď nechcel ísť za Tiffany, pretože by z neho cítila alkohol.

Damova operácia vyšla. Hneď prvý lekár, ktorý ho videl, hneď presne lokalizoval miesto poškodenia a temer do jedného dňa bol na operačnom stole, odkiaľ po týždni odišiel ako čerstvý vidiaci. Celý New York bol pre nich hneď veľmi malý. Pešo prechodili temer celý Downtown, Mannhattan a priľahlé parky. Mitja sa však necíti v meste vôbec pohodlne. Nikto ho tu nepozná a má pocit, že je v akomsi mravenisku, kde nikto nič nerobí. Čaro veľkomesta ho absolútne nenadchlo. Zato Dama pohltila akákoľvek maličkosť. Keď ich zastihla búrka, všetci sa poschovávali, ale Damjan takmer tancoval v daždi a užíval si každú kvapku, padajúcu mu do tváre. Obdivoval všetko, čo videl. Nie raz štuchol do Mitju, nech sa podíva na slečny vôkol seba. Mitja nedbal, ale tváril sa otrávene. Vedel, že Damjana nadchne všetko a jeho sebavedomie vystúpi do takej výšky, ktorá by hravo prekonala i najvyššie budovy v New Yorku. Dam ďalej chodil do mesta, ale podľa jeho slov je radšej mimo neho, keďže ho vysoké budovy obmedzovali pri pohľade na oblohu, ktorá ho veľmi fascinovala. Najviac ho zaujali mraky, nie raz sa vadili s Mitjom, na čo sa ten ktorý podobá, len čo Damjan spoznal, ako vyzerajú veci okolo seba.

Mitjovi sa podarilo dostať do NHL. Po úspešnom drafte, kde ho síce draftovali z dosť nízkej pozície v piatom kole, sa aklimatizoval v NY Rangers, ale dlho nehral, lebo ho preradili na farmu do Hartfordu. Každý tím NHL má svoj kvázi béčkový tím, kde hrávajú budúce hviezdy alebo tie starnúce hviezdy z NHL, ktoré sa už na vyššiu kategóriu necítia. V Hartforde sa cítil náramne. V tíme spočiatku nemal veľké slovo, ale len čo sa dostal do prvého ostrého zápasu pri buldogom z Hamiltonu, skóroval rovno dvakrát a hneď dostával viac a viac času na ľade. V treťom zápase proti Providence nasolil hneď góly tri a to v prvej tretine. Do konca zápasu pridal ďalšie dva a to už nemohli v Rangers čakať. Ale prílišná snaha sa veľmi nevyplácala a veľa zápasov neodohral. Častejšie hral za Hartford a sypalo mu to jedna radosť. Na prvý tím čakal dve sezóny. Teraz je už právoplatný hráč NYR. Na Zoru nepomyslel ani jedinký raz.

Na bratov sa usmievalo americké šťastie. Jazyk problémom nebol, ale bratia sa ani za nič nechceli vzdať rodnej reči, ktorou doma stále rozprávali. Hoci Damjan často Mitju upozorňoval, že najlepšie by bolo sa rozprávať už len americkou angličtinou, ale vždy Mitja bratovi vynadal v jeho rodnej reči a sám po anglicky hovoril iba v tíme.

Dokončili upratovanie. V ten deň už iba oddychovali, prepínali kanály a dokopy sa klasicky americky flákali. Damjan odpočíval, do práce pôjde až zajtra a Mitja chcel iba vyplniť čas, kým nepôjde na tréning. Nevedel sa Teriaulta dočkať. Dopozerali nejaký film, ktorý bavil iba Damjana, lebo Mitjovi akosi nesadol americký štýl života a ich niekedy chorý humor. Damjan sa smial a Mitja sa čudoval, ako to môže brata baviť. Začal mať nepekný pocit. Čo tu vlastne robím, kládol si otázku Mitja. Odpoveď poznal, len ju nechcel počuť. Cíti sa tu ako v

azyle. To by bolo krásne, vrátiť sa do Chorvátska s momentálnym status quo a skúsiť comeback. Ale áno. Do Chorvátska nesmie, pretože tam je Zora a tá by ho pohrýzla. No čo, moje svedomie, zase ma trápiš? Áno, zase. Si v Amerike, krajine neobmedzených možností a ty tu sedíš pred televíziou ako päť peňazí a nerobíš nič iné, iba ideš na tréning, domov, na tréning, domov... To by skolilo i koňa. Ale mňa nie. Ja mám sociálny život a som rád, že nemusím pri tom piť alkohol. Snažím abstinovať. Však vieš, ako som to mal doma. Ale zveriť sa s problémami a tajnosťami nemám komu, okrem brata. Mám zlý pocit, že nepatrím nikam. Neviem sa pohnúť zo života. Akoby som bol medzi priateľmi, ale vlastne ani nie. Mitja, ty si všetko tak sám komplikuješ. Nevieš vyjsť s ľuďmi, ale to možno nie je tak celkom iba o tebe. Možno im proste neveríš a to je dobre. Niekedy je lepšie nezamýšľať sa nad somarinami a brať život aký je. Komplikovaný, krutý, nespravodlivý, ale i žičlivý, krásny a spontánny.

Nadišiel čas tréningu. Vybral sa autom na tréning. Zase sám. Samotár Medveď – Mitja, ktorému spoluhráči poameričtili meno na Matt, sa pokúsil vyladiť niečo na rádiu, ale všade zneli buď reklamy, z ktorých vyrozumel každé siedme slovo, alebo hrali pesničku, ktorá mu trhala bubienky. Nedokázal sa uvoľniť. Bol napätý ako struna a už posledný týždeň je stále tak nejak nepokojný. Ešte že dnes dorazili dievčatá, inak by si možno namixoval nejaký vražedný koktejl a skončil by to so sebou. Amík rozhodne nie som, povedal si otvorene. Popravde si myslel, že ho americká spoločnosť skazí, dodá mu sebaistotu. Možno iba na klzisku.

Vošiel do šatne. Lund tam nebol. Pozdravil sa a keď dostal odpoveď od viacerých, sadol si na lavičku a začal sa vybaľovať.

„Matt, čo si myslíš o tom Teriaultovi? Niekto vraví, že je už zmluva na svete.“ opýtal sa Todd Black, jeden z najlepších hráčov.

„Mne to vravel Adam, že je tak, Ad?“

„Tak je.“

„Ad, ty to odkiaľ vieš?“

„Včera som sa tu zastavil. Bol som tu a tréner mi to vravel. A bol tu. Na ľade.“

„Tomu neverím.“ kontroval Bobby Boiziers. Je to hviezda tímu, ťažko by to znášal. Je to center prvého útoku, takto by klesol do druhého.

„No ja neviem, chalani, či to pravda je, alebo nie, je to tréning ako každý iný.“

„Matt, čo by si povedal na... “

Ďalší do partie, Jackie Gregosian, už nedopovedal. Otvorili sa dvere. Mitja i ostatní ostali prekvapení sedieť, alebo stáť na mieste a nemohli uveriť vlastným očiam. Do šatne vošiel vysoký, svalnatý muž s rozstrapatenými vlasmi a mladistvým vzhľadom. Na pleciach sa

mu hompáľal batoh so všetkými vecami, ktorý hokejista potrebuje a v rukách niesol korčule. Bol to on. Veľký Alex Teriault, víťaz štyroch Stanley Cupoch v kariére, hviezda Philadelphie Flyers, kanadská legenda na korčuliach, päťnásobný najproduktívnejší hráč NHL a v rade a s menovaním jeho úspechov by sme ešte hodnú chvíľu pokračovali. Alexander sa len s úsmevom pozrel na všetkých hráčov a pozdravil sa.

„Čau Saša."

„Takto mi nikto nepovedal od minuloročných majstrovstvách sveta." Mitja si spomenul, ako na MS v Rusku ho bolo často vidieť s ušankou na hlave.

„Nazdar kámo, čo ty tu robíš?" priateľsky ho potľapkal po pleci Jackie.

„Máme snáď tréning, tak ideme na to, nie?"

Obstaral si voľné miesto, ešte tam ani nemal meno.

„Vitaj u nás v MSG."

„Vďaka, chalani. Fakt sa ospravedlňujem, ak sme sa niekedy pochytili, keď sme hrali proti sebe."

„Tri roky ťa nikto nevidel na korčuliach. Už si ani nepamätám, prečo si tak rýchlo skoncoval s hokejom, tak zo dňa na deň." opýtal sa Manny Thompson, brankár Rangers. Alex sa medzitým vybalil. „Chlapi, nechcem o tom hovoriť. Hlavne, že som teraz znova vo forme a cítim sa na to, žeby som to všetkým ešte natrel."

„Neverím, to ako vážne veľký Teriault bude hrať za najväčšieho konkurenta Flyers?"

Zatváril sa neurčito: „Nechcelo sa mi sťahovať." A všetci sa rozosmiali.

„Teba nepoznám, kamarát." obrátil sa na Mitju.

Mitjovi vyschlo v hrdle a začervenal sa.

„No to ani nemôžeš, lebo často nehrávam."

„I ja som tak začínal. Keď to máš v sebe, tak to z teba pôjde ľahko."

„Je to vo mne." Niektorí sa len uškrnuli. Alex si to všimol.

„Čo je? Chlapec musí byť nadaný, že je tu. Či nie?"

„Matt má z nás najmenej skúseností, prešiel tu rovno z Chorvátska." Alex sa zamračil. Teraz som v jeho očiach klesol, pomyslel si. Určite si myslí, že som tu protekčne, ďaleko od pravdy nebude.

„No a čo," prekvapil ho Alex, „to len dokazuje, že z neho niečo bude." Usmial sa.

Tieto slová počúvať do Teriaulta, to je niečo! Mitja vstal a podal ruku Veľkému Alexovi: „Teší ma, Mitja Jovanović."

„Teší ma, Alexander Teriault."

„Tak ideme?"

„Iste.“

17.kapitola

Masa ľudí v MSG, všetci skandujú, Dam s nimi, Mitja je konečne na ľade. A začína sa písať ďalšia zlatá chorvátska stopa a nie je to už Joe Sakic, hoci ten má trochu podiel na prieniku novej hviezdy, Mitju Jovanovića. Bol jeho vzorom, plánuje ho prerásť a dnes nastupuje na svoj jubilejný desiaty štart za svoj najobľúbenejší tím. Až po minúte sa z úst komentátorov vyderie zatiaľ neznáme „Džovanovič“ keď Mitja zachytil nepresnú prihrávku Anaheimu a slušným blafákom sa dostal do stredného pásma, kde nahráva puk spoluhráčovi. Čochvíľa si nakorčuľuje do pásma. Na ľade je anaheimský tretí útok, ale Armtoft výborne drží puk za bránkou, pritlačený na mantinel Freibergom. Puk odkopáva korčuľou do rohu, tam ho zbiera Scott Jackson. Proti nemu hneď ide obrovitý Kanaďan, štvrtý v tohtoročnom drafte, Damien LaFleur, Scott sa mu šikovne uhýba. Mitja zbadal šancu a hneď sa odpútal od svojho tieňa a Scott si ho všimol. Poslal úžasnú prihrávku dozadu medzi kruhy. Obrancovia sa zamerali skôr na prvý útok, ktorý už vykorčuľoval na ľad. Nikým neatakovaný Mitja v zlomku sekundy padá, lebo ho zachytil jeden obranca hokejkou a kĺžuc sa po kolenách očami sleduje pas. Puk už smeruje k nemu. Obranca už vie, že je zle, keď na zlomok sekundy hodí okom po rozhodcovi. Bude sa vylučovať.

Mitja si pripravil hokejku, chcel sa postaviť z kolien, ale nevyrátal si to a stráca balans. Padá dozadu na zadok, ale puk a takisto brankár súpera sú už veľmi blízko. Šľahnem do neho, však niečo z toho musí byť. Strela v páde na zadok bola krkolomná, ale naverímboha presná! Brankár si na puk siahol, ale odrazil sa mu nešťastne od výstroje a je to gól! Mitja si už len na zlomok sekundy všimol sirénu, svietiacu za bránkou. Vedel, že tento gól mu doma nezabudnú. Vlastnou zotrvačnosťou sa dokĺzal až k mantinelu za bránkou. „He scores!!!“ kričali komentátori a s ňou celá hala. Rangers vedie 1:0! A zariadil to Mitja Jovanović. Naskakovala práve prvá formácia a to už i s novou posilou, Alexandrom Teriaultom. Mitja je v siedmom nebi. Je to konečne gól v NHL. Sadol si na lavičku.

„Super, pekne kamarát.“

„Pekne.“

„Potešil si ma.“ povedal tréner. Alexander Teriault ešte pred odpískaním buly dokorčuľoval ku striedačke a podáva Mitjovi puk, ktorý práve skončil v sieti hostí.

„Tu máš. Na pamiatku. Vitaj vo svete veľkých hokejistov.“ podal mu ho a usmial sa. To je gesto!

I ďalej sa hra odvíjala výborne. Štvrtý útok mal na konci druhej časti zápasu len niečo vyše troch, či štyroch minút na ľade, ale Rangers vyhrávali 4:2, po góloch Jovanovića, Woodsena v presilovke a dvoch Teriaultových. Alexa prijali fanúšikovia veľmi dobre. Druhý gól oslávil Alex svojsky, hraním na hokejke ako na gitare. Všetko ide ako po masle. Tretia časť sa ale začala zle. Anaheim vyrovnal na 4:4 po dvoch zbytočných vylúčeniach. Tréner lapal komplexy.

„Štvrtý útok, poďme." I Anaheim nasadil štvrtý útok – Adamson, Stevens, Idaihi, Olexiuk a Morowey. Rangers v zložení Armtoft, Jackson, Jovanović, Kohl a Radavinš. Až traja majú pôvod v Európe, zatiaľ čo anaheimčania sú všetci Američania. Buly. Puk vyhral Jackson a posúva Kohla na modrú. Kohl má problém s Olexiukom a posiela pas dozadu na Radavinša. Pauls ide s pukom na hokejke dopredu, ako ho mal nalepený na hokejke a nahodil ho do pásma. Tam ho našli len obrancovia Anaheimu a nepodarene vyhodili takmer cez všetky čiary. Už-už sa stalo, že štvrtý útok bude striedať, hralo sa asi ešte pol minúty bez prerušenia, keď tu zrazu si Jovanović nakorčuľováva na obrannú modrú, Radavinš ide spoza brány a nachádza presne práve Jovanovića. Mitja mal proti sebe Olexiuka, ale šikovne strčil do puku, vyhol sa mu a teraz ho čaká rýchly šprint k bráne. Mitja korčuľuje rýchlo, ide priamo na bránu. Už je tu len on a brankár Pahlsson. V Mitjovej hlave teraz nie je žiaden fanúšik, žiaden zvuk, len rýchla myseľ, čo s pukom. Dám mu výstavný gól? Ako to pošlem? Napokon sa rozhodol o bekhendový blafák, celkom mu vyšiel, už len zasunúť puk do brány! 5:4! Ale nie! Jovanović padá! A rozhodca skrížil ruky nad hlavou. Kto to bol? Zdá sa, že to bol Morowey, ktorý podstrčil hokejku Mitjovi tak nešťastne, že s ním vytklo a už sa natiahol na ľad, aký dlhý bol. Trestné strieľanie! Hráči sa podívali na trénera. „Striedame, ale tomu chlapcovi verím. Dá gól a pôjde prvá formácia."

„Odkiaľ beriete takú istotu?"

„Cítim, že to dá."

Mit ešte zakorčuľoval k striedačke a chcel sa opýtať, kto to zahrá, ale hneď zakričali za ním všetci hráči, že to dá on.

„To nemyslíte vážne!"

„Ideš, dáš to, veríme ti."

Mitja potichu zahrešil v chorvátčine.

Puk bol na mieste, hráči boli pri striedačkách, brankár v bráne, Mitja sa pomaly vyrovnával s novou skúsenosťou. Toto nezvládnem! Je na mne osud tohto zápasu. Pozrel hore na kocku. Do konca 5:14. No, až tak to zase nezávisí odo mňa. Ale našich to určite poteší, ak dám gól. A ide sa na to. Celý čas bol Mit profesorsky chladný. A ide sa na kúsok a là Jovanović. Tesne pred zakončením si dal puk na bekhend, celým telom sa nahol doľava, akoby chcel spadnúť. Brankár to vytušil a šiel pohybom doľava. Mit síce padal naľavo od svojej osi a vedel, že brankár bude pri svojej prvej žrdi, to ale otvorilo priestor na druhej

strane. Tak sa i stalo. Mitja si puk prehodil bekhendovým blafákom a zakončil pohodlne po ľade do vykrytej časti brány. Simulujem pád na jednu stranu, skórujem na druhú.

Potom to už šlo. Mitja síce už hetrik nezaznamenal, ale ďalej hral ako namydlený blesk. Bol všade, kde bolo potrebné. V poslednej minúte dokonca nastúpil s prvou formáciou, pretože Rangers útočili a Mitja musel počkať, kým všetci dostriedajú. Nahral naslepo na Teriaulta a ten z prvej nechytateľnou bombou do ľavého rohu vymetal všetky pavúky a zariadil konečný stav 6:4! Prvá hviezda Alexander Teriault, druhá Mitja Jovanović a tretia nakoniec jeden z hráčov hostí.

„Super výkon, chalani, to sa mi páči!“

„Mitja Jovanović, toto meno si musím zapamätať.“

„Neblázni, Alexander!“

„Ďakujem za super zápas!“

18.kapitola

Nikdy sa necítil tak, ako teraz. Ešte si sem-tam spomínal na chvíle v Chorvátsku, rodnom meste a na vidieku, kde potom často s bratom trávili more voľného času zvláštneho lúštenia krížoviek a hry Hádaj, na čo myslím. Damjan bol vždycky obratnejší a ľahko podľa indícii zistil, na čo Mitja myslel. Jemu samotnému to snáď trvalo celú večnosť. Ale pamätá sa na tieto zážitky. Chodí mu po rozume ozaj veľa vecí (všetko mu pripadá ako spomínanie na časy dávno minulé). A pritom to boli tri roky! Zamyslel sa. Hlboko sa zamyslel. To je nostalgia, vravel si. Zlaté časy. Vtedy som nebol taký slávny, ako som bol doteraz, nemal som okrem brata nikoho. A dnes pridávam na Facebook priateľa s číslom 600. Nuž, môžem povedať, že som fakt trieda! A koľko ľudí som vlastne i stretol? Asi dvesto. To je celkom pekné číslo. To musím uznať. Mám tu priateľov i z Chorvátska. Asi stotridsiatich. Ale zvláštne je, že niektorých poznám z videnia. Doma som bol nikto a tu v Spojených štátoch som star.

Mitja pomaly vypínal počítač. Odsunul sa na stoličke a hlasno zazíval. Stále bol v dobrej nálade. Však napísala i Lilly. Lilly mu pripomína niekoho, koho pozná asi tak sto rokov. Zdá sa, ako by boli jedna duša a jedna myseľ. Až mu to nejde do hlavy. Obaja sú rovnako zaťažení na hudbe deväťdesiatych rokov a nemajú radi hamburgery a Minnesotu Wild. Ona má rada kvety, najmä orchidey, a Mitja vlastne proti kvetom nič nemá. Damjan sa už čuduje, že mu ešte nezahynul kaktus, ktorý mu podaroval ešte v Chorvátsku. Mitja si medzitým kúpil i hibiscus a begóniu, a úspešne ich pestuje. Ale to nie je všetko. Je toho viacej, Mitja by najradšej bol premýšľal o Lilly, ale spomenul si, že o hodinku už tréning a on

ešte nič nejedol. A tak sa postavil zo stoličky, ešte skontroloval počítač, či doinštaloval všetky aktualizácie a potom sa vybral za bratom do kuchyne. Počul, že tam niečím šramoce.

„Hvala, bráško."

„Čau." zamyslene sa odzdravil Dam. „Dobre, že ideš."

Mitja bol vcelku v dobrej nálade a veselo mu odpovedal: „O čo ide?"

Dam vyzeral trochu ustarostene.

„Vyzeráš, akoby ti pred nosom ukradli večeru. Čo sa deje?"

„Prepáč, že som to s tebou neprehodnotil, ale... ani som o tom s tebou ešte nehovoril a už som... "

„No tak, o čo ide?"

„Najal som upratovačku."

Mit sa začudoval, ale možno sám očakával, že ho to vezme trochu viac. „No a čo?"

„Ja že na mňa vyštartuješ."

„Prečo by som mal?" zas veselo odvetil Mitja a doprial si citrónovú šťavu z rozkrojeného citrónu. Damjan sa pozrúc na brata zaškľabil, akoby tú šťavu z citrónu pil on. S plnými ústami slín mu Mit vravel: „Snáď mi to hneď nebolo jasné."

„Čo ako?"

„No že máš priateľku." Damjan ostal zarazený ako vidly v hnoji. Nevšímavý Mitja je zrejme preč. Áno, stretáva sa s jednou slečnou, ale to Mitja ani len tušiť nemohol, ešte ich spolu nevidel. Konečne dospel, povedal si v duchu. Len sa usmial a vraví: „Na to si ako prišiel?"

„Ani deti v dome mi vadiť nebudú, takže súhlasím, nech tu niekto upratuje."

„Odkiaľ máš deti?"

Mitja si zahryzol do jazyka.

„Videl si nás."

„Počul som vás."

„V pohode. Ale i tak sa nám tu hodí nejaká ženská ruka, lebo to, čo tu nechávame, je dosť ďaleko vzdialené od toho, čomu učení ľudia nadávajú poriadok. Ty si často na tréningu, prichádzaš večer a ja som v robote, teraz nevieme, kam skôr skočiť a tiež sa vraciam až večer dobitý ako rezeň v trojobale."

„Plne ťa rozumiem. Ten projektant nepoznal hraníc, keď náš dom projektoval."

„To je Amerika. Tu je všetko akési väčšie."

„Beriem to. Nech pokojne upratuje." Vzal si ešte banán, rozlúčil sa a vzal Damovo auto a svoj ešte teplý a nepoškriabaný vodičský preukaz a šiel na tréning. Ešte za ním zvolal: „Ale platíš ju ty!"

Vybral sa von, kľúče od auta si pohadzoval z ruky do ruky, keď tu mu vypadnú na zem. Zohol sa po ne. Keď ich vzal, pohľadom prebodol svoje šaty. Bol stále v pyžame. Usmial sa, ale potom začal nadávať a jedno ostrejšie slovo nahrádzalo ešte ostrejšie. Nahnevane vošiel dnu, kde našiel Damjana potmehúdsky sa usmievať.

„Čo sa smeješ?“

„Si zaľúbený?“

„Roztržitý.“ Ale len čo sa podíval na svoje náramkové hodinky, až sa mu zježili všetky chlpy na tele.

„Dam! Domárie! Nemohol si ma upozorniť, že zmeškám tréning?!“

Ani sa nijako nechystal, ako plánoval, vyletel späť do svojej vecami preplnenej izby, ktoré by s bratom nevynosili za tri životy a narýchlo sa obliekol do prvého, čo našiel na zemi. Však vstal ako vždy, skontroloval, či nenapísala Lilly a ani nevie ako a čas preletel ako blázon. Mali pravdu všetci, čo vravia, že pri počítači strávi človek viac času, ako si myslí. Celkom neriešil, čo mal na sebe. I tak sa prezlečie. O necelú minútu vypálil z domu, no musel sa znova vrátiť, lebo nechal kľúč od auta v izbe, keď sa prezliekal. Dam sa len díval, ako jeho brat šprintuje znova hore schodmi do svojej izby a potmehúdsky sa usmial. Ten človek si raz zabudne hlavu, hovoril si, keď začal pripravovať obed. Dnes nebola žiadna zákazka, ale i tak ešte musel vyčerpať tri dni dovolenky. A práve dnes chcel privítať upratovačku. Bol celkom rád, že si ju vybavil, pretože sám to nezvláda v takom veľkom dome, najmä odkedy je Mitja už častejšie na tréningoch alebo s priateľmi, ako doma. Keď Mitja znova šiel dole schodmi, brat za ním zakričal, aby si nezabudol ruksak a keď bolo znova počuť nadávanie, nezadržal sa a musel sa rozosmiať. Mitja opäť vybehol hore, chvíľu tam bol a hneď i s ruksakom smeroval znova dole, zadýchaný poďakoval bratovi a zavrel za sebou dvere, pričom sa zase vracal, lebo zabudol zamknúť.

Otvoril zadné dvere na aute, hodil tam ruksak, korčule mu do batohu nevošli, tak ich len ledabolo niesol a položil na sedadlo. Čo najrýchlejšie naštartoval, zaradil jednotku, svižne vyštartoval z predzáhradky a už točil s volantom ostro doľava, keď tu zrazu sa pred autom ktosi objaví a Mitja nezabrzdil dostatočne skoro.

Buchot tela o kapotu auta.

Mitja zahrešil v rodnej reči.

Damjan počul, ako zabrzdil, myslel si, že zase niečo zabudol, ale keď bolo dlhšie ticho, nechal obed obedom a šiel sa pozrieť, čo za pohromu Mitja spôsobil. Mit narýchlo vystúpil z auta. To, čo však uvidel, ho priam priklincovalo k ceste. Zrazil mladú dievčinu. Nemotorne sa postavila, mala lodičky s vysokým opätkom. Mala na sebe čierne tričko na ramienka a džínsy.

Ako on strašne miluje dievčatá v tomto kuse odevu! Každým rokom ich robia užšie a užšie. Na jej holé plecia padajú neskrotené, dlhé, rovné, tmavé vlasy, keď sa do nich slnko oprie, zdajú sa orieškovo hnedé s nádychom teplého, letného, zapadajúceho slnka. Bola to krásna, mladá čiernovláska s modrými očami, dlhším, úzkym nosom. Mitja na nej oči nechal. ZORA?!

19.kapitola

Celkom ako ona! Čo tu robí? Už chcel otvoriť ústa a spýtať sa jej, kto je, keď tu zrazu sa ona zamračí a osopí sa na neho: „Nemáte oči alebo čo? Asi nie, vyšli ste stadeto ako blázon! Takmer ste ma dokaličili, dávajte pozor, vy trdlo!“ ďalej chrlila na neho urážky. Situáciu nakoniec upokojil Damjan: „Toto nebolo súčasťou privítacieho programu.“ povedal miesto pozdravu. Mit sa zahľadel na brata, akoby mu chcel naznačiť, že toto je Zora z Chorvátska, ale Damjan sa iba usmial a povedal: „Tak, Mitja, toto je Mikayla Karsyneová, bude u nás upratovať.“

Mitjovi sa vypol zrak. ČOŽE? To nemyslíte vážne! Dvojníčka? Alebo Zora v prezlečení? Tak ale toto... dochádzali mu slová. Toto sa nemalo stať. Nie, že som ju zrazil, ale že tu je ona. A dokonca tu bude upratovať. A tak som chcel mať od Zory pokoj. Mikayla sa usmiala na Damjana a Mitja nechala stáť na mieste ako meškajúceho cestujúceho na zastávke a Damjan sa hneď zhostil úlohy domáceho. Napokon Mitja predsa len prehltol horkú pilulu a sadol si do auta. Naštartoval a vyrazil s kamennou tvárou. Preklínam deň, kedy ma Zora zrazila autom a prišla do nemocnice. Dievča, čo som si vysníval, až príliš zidealizoval a tým neskutočne si skomplikoval život, sa teraz vrátilo. Nočná mora z Chorvátska je znova tu. Možno je to ona. Dam ju však nikdy nevidel a ona to možno na mňa hrá. Jej prízvuk tomu nenasvedčoval. Možno ho zamaskovala. Čo ja viem. Ale podoba je tam temer na chlp presná. Musí to byť ona. Ešte i ten nalinajkovaný úsmev, presne taký istý si pamätám z Chorvátska. Stop! Už nikdy viac! Dosť bolo! Teraz sa musím sústrediť na tréning. To dievča mi predsa nemôže znova prehodiť káble v mozgu! Som teraz Američan, aj keď občiansky hovorí o niečom inom. Zatiaľ.

Keď dorazil k MSG, cítil sa mizerne. Jednak pred budovou sa ešte rýchlo pozrel na hodinky a zistil, že akosi má ešte hodinu čas, keď si kontroloval s časom, ktorý svietil na jeho telefóne. Napadlo mu, že Damjan ešte nevyrástol z jeho neposedností a znova mu vzal náramkové hodinky, ktoré si na noc dáva dole a prehodil mu čas. Malo byť už dávno pol deviatej a ono je to sotva pol ôsmej. Toho brata zabijem! A ešte k tomu Zora. Mal pocit, že exploduje. Napokon sa rozhodol, že ešte pôjde do bufetu, pretože v tom náhlom strese sa nestihol naraňajkovať a tak vošiel dnu, dal si rýchle, no zdravé raňajky a kúpil si perlivú minerálku.

Bol v šatni celkom sám. Ani sa mu popravde nechcelo vystrojiť ešte na tréning, a tak si obul tenisky a vybral sa do prijímacej haly MSG. Vrátnik ju otvára vždycky so železnou pravidelnosťou už o siedmej. Sadol si a oddychoval. Plastovú fľašku s minerálkou položil na konferenčný stolík. Čoho som sa to dožil, hovoril si v duchu. Aká je šanca, že sa stane toto? Pravdepodobnosť tohto momentu bola asi taká, ako keby sa odpojil na vodných lyžiach za motorovým člnom, nekontrolovane namieril na breh a padol presne do svojho stanu tri kilometre od brehu! Odišli sme z Chorvátska, podarilo sa mi odosobniť sa od svojej traumy, že som sa s ňou vôbec nevedel dohodnúť na akomsi rande, alebo proste ju niekam pozvať. Jedinou možnou cestou bol útek. Vyšiel. Teraz som tu, ubehlo veľa týždňov a moja nočná mora je znova tu. Znova sa zamyslel a tváril sa čoraz utrápenejšie, lebo si pomaly spomínal na všetky prekážky, ktoré v Chorvátsku preskakoval. Aj na tie časy, ešte predtým, než ho Zora zrazila. Dnes problémy preskakuje ako Vlašićová najvyššie latky s ľahkosťou, ale teraz je pred ním čosi, čo chcel ututlať. To čosi si ale na neho počkalo a je to tu znova. Akoby ho život kopol do zadku a predsunul mu problém, ktorý doteraz nevyriešil. Vďaka ti, život môj! Ako bolo dobre v Chorvátsku pred tou nehodou! Hoci sme živorili, ale boli sme v podstate celkom šťastní! Je síce pravda, že i v Staričí to lepšie nebolo, ale mal som partiu, poznali sme sa ako figúrky zo stolového futbalu. Nebyť tej nehody!

Veľmi dlho rozmýšľal a cítil sa previnilo a chladne. V hale je ešte zima ako v ruskom krátkometrážnom filme.

„Bu.“

Mitja sa strhol. „Alex, zľakol som sa ťa.“

„Dačo mi tajíš, alebo máš nečisté svedomie.“

„Choď s tým niekam.“

Chvíľu len tak sedeli iba oni dvaja v prázdnej prijímacej hale MSG.

„Je tu dnes hrozná zima, ale ber to optimisticky... zas nám rýchlejšie chladne káva,“ a ukázal na dva plastové poháre s kávou, „daj si. Vyzeráš nesvoj.“

„Dík, ale mám minerálku.“ uchlipol si z fľaše ako starý dedo. Naraz do seba naládoval vyše polovicu pollitrovky.

„Buď si bol smädný, alebo si mal ťažkú noc.“

„Máš čo hovoriť. Videl si sa v zrkadle? Si strapatý ako metla na podlahu.“

„Preboha.“ uľavil si Alex a snažil sa nejako si ich upraviť. Samozrejme, nešlo mu to. „Neznášam ranné vstávanie. Niekedy mám pocit, akoby každú noc prišla nejaká krava Milka a oblizla ma. Preto mi potom tak stoja vlasy.“

„Ty si vtipný?“

„To tá káva.“

Zase chvíľu sedeli a nič sa nedialo. Len si chlípali svoju kávu a sledovali, ako spoluhráči začali pomaly prichádzať. Každý sa pozdravil a prehodil zopár slov s Alexom a Mitjom.

Mitja vedel, že Alex z neho cíti, že ho niečo žerie, ale pokúsil sa zvesela prehodiť na inú tému: „Je fajn, byť v takom tíme, ako je Rangers."

„Byť v tíme je vždy super. Ale myslel som si, že hráči NHL sú vždy tak uhladení a profesionálni, ako je vidieť v telke."

„To len pri nejakých rozhovoroch a podobných oficiálnych akciách. V šatni to vyzerá ako v každom inom klube."

„Obával som sa hlavne toho, ako ma tu príjmu, prišiel som sem rovno z Chorvátska. Majitelia klubov sa navzájom poznali a nejako mi to vybavili. Trošku mi je toho ľúto."

„A čoho? To by tu snáď bola polovica tvojich bývalých hráčov. Aký si mal vzťah s trénerom a majiteľom?"

„S majiteľom som sa nikdy nestretol."

„Čože?"

„Predstav si to. Nikto ho ešte nevidel z nášho bývalého tímu."

„Sila. A to ako?"

„Navonok bol tréner i majiteľom, ale on vždy hovoril o inom majiteľovi. Nikdy k nám neprišiel. Trénera som neznášal. Bol strašne staromódny a jeho rady si nikto nebral na vedomie. Nebol autorita. A keď on videl, že ho má každý v paži, začal mať i on."

„A čo si urobil?"

„Prekopal som tréning. Povedal som im, že kto chce trénovať pod mojim vedením, môže. Pripojilo sa zopár ľudí, ktorí sa neskôr stali najproduktívnejšími v lige. Nechcem sa chváliť, ale trochu som im pomohol."

„Výborne."

„Jop."

„Vyzeráš divne. Ale fakt, mne môžeš povedať, čo sa s tebou deje."

Čerta. Mitja sa zamyslel. Potom, čo sa Alexovi stalo to, o čom nechce rozprávať, nevie, či mu to má vešať na nos. Bol ticho.

„Je v tom dievča." Alex hneď vedel, koľko bije a paprika by pri Mitjovi zbledla od závisti. „Ja také poznám, nemusíš mi to ani hovoriť."

„No a čo?"

„Poplietla ti hlavu. A ty si v pomykove."

Zase kniha! Každý ma má prečítaného, ale ja nikdy neviem prísť na to, čo komu chýba, čo koho trápi. To každý číta len a len mňa.

„Desí ma to, že nemusím povedať nič a každý hneď zistí, čo mi je."

„Si čitateľný."

„To mi vidíš z ksichtu?"

„Keby som ťa poveril varením polievky, viem, že bude slaná."

„Čože?"

„Nerieš," usmial sa Alex. „Láska je ako UFO - všetci prisahajú, že ho videli, no nikto ho nedokáže presne opísať."

„Keď ja to tak neviem celkom presne."

„No však to je potom jasné. Priznaj si farbu."

„Ale tam je to o čomsi inom, Alex."

„A o čom?"

„To je nadlho."

„Tréning je o hodinu."

A tak sa Mitja nadýchol a začal mu rozprávať o tom, ako „ušiel" z Chorvátska kvôli Zore a ako stretol Mikaylu, nezabudol zdôrazniť, že sa na seba výrazne ponášajú. Pri tom sa Alexander zatváril nedôverčivo, ale očividne ho to zaujímalo. „Myslel som, že sa také niečo stáva iba vo filme." zapochyboval. „Tak vidíš. Čo mi poradíš?"

Zamyslel sa: „Tak to som v pomykove i ja. Je pravda, že žena vie dosť pomotať hlavu. Každopádne sa vzchop. Sám sebe povedz, či to s ňou skúsiš, alebo žiješ v minulosti. Si tu, hráš tu, máš tu brata, ktorému si ty a tvoji bývalí kolegovia pomohli, tak ži tu a teraz. Zabudni na to, čo bolo. Trochu ťa to bude ešte zožierať, ale najlepšie by bolo byť tým správnym Američanom. Začať žiť americký sen."

„Ja a Američan?"

„Veď už vyješ s vlkmi predsa, nie?"

„No, všetko bolo fajn, kým neprišla Mikayla... Akože iba pred pár minútami som ju zrazil autom."

„Je v pohode?"

„Áno, vynadala mi."

Nevedel sa zdržať smiechu: „A to ju poznáš iba pár minút?"

„Ani som s ňou nehovoril."

„Tak potom piano. Nerob z komára somára. Zase pred všetkým neutekaj. Dúfam, že o týždeň nebudeš kvôli tomu hrať v Los Angeles.“

„Dneska sršíš vtipom, tak ťa ešte nepoznám.“

„Keď ti nie je najlepšie, pomôže humor. To je najdôležitejšie.“

„Aj tebe požičiam brata na týždeň?“

20.kapitola

Mitja došiel domov temer zmrzačený. Úroveň kondičného tréningu je oproti Chorvátsku neporovnateľne vyššia. Je tak zmorený, že doklus by ho položil možno i do hrobu, tak to cítil. Ale neviem, kto by ho pre mňa vykopal, pomyslel si. Môj humor je ako nohy, nie každý ich má. A ja si tie svoje ani necítim, iba ak by som si k nim privoňal.

Len čo otvoril dvere, musel sa vystrieť, lebo dvere mu otvorila Mikayla. Mitja sa usmial sa, oprel o dvere a frajersky sa pozdravil. Dal na Alexove rady. Mikayla ho ignorovala, otočila sa a ušla do kuchyne. Čudné, pomyslel si Mitja, vo filmoch tieto voloviny stále vychádzajú. Už bola prezlečená. Dam nenástojil na žiadnej rovnošate pre Mikaylu, iba jej povedal, nech si oblečie niečo, v čom sa cíti dobre, čo bude pohodlné a nebude jej v prekážať v práci. Vravel, aby to nebrala tak vážne a že nie sú s bratom pedanti, čo by si na to potrpeli. Napriek tomu, ako Mitja vošiel do kuchyne a zadíval sa na Mikaylu, prišla mu nenamaľovaná a v možno nelákavých teplákoch možno o niečo krajšia ako Zora. Možno ju takto vníma iba teraz, keď sa zohýna do nižšieho šuplíku po utierky na riady a díva sa na jej pozadie. Pripadá mu možno ľahšia korisť ako Zora. Teda, ak sa na to znova zmôže.

„Chcem sa ospravedlniť sa za tú zrážku.“ vyhŕkol zo seba, znova opretý, teraz o zárubňu v kuchynských dverách. Mikayla sa na neho iba zahľadela svojimi priezračnými očami, celkom zmyselne zažmurkala, no ani sa neusmiala a pokračovala v ignorovaní Mitju.

„Naozaj nerozumiem, prečo ma tak ignorujete, slečna Karsyneová. Nepoznám dôvod, kvôli ktorému ste na mňa taká.“

Odvrkla, že mal dávať pozor, na čo jej Mitja znova zopakoval, že ho to mrzí, ale Mikayla ho celkom nepočúvala a bola na neho dosť nabrúsená. Mitja do nej potom hustil, že nevie, čo má urobiť, aby na neho prestala byť taká. Spustila sa ostrejšia výmena názorov a Mikayla stále nechcela ani za nič odpustiť Mitjovi tú zrážku a to ani vtedy, keď jej Mitja povedal, ako sa to stalo. Určite mu neuverila, že mu Damjan prehodil len tak čas na hodinkách. Keď sa na ňu Mitja už dosť dlho díval a nič nevravel, prišiel na to, že v tom dievčati je niečo zvláštne, povedal si Mitja v duchu, v nej sa čosi schováva a ja zistím čo.

„Čo sa tak dívate, ako puk na novú hokejku?“

„Áno, je pravda, Mikayla, že sme nezačali práve najlepšie, ale nemyslím si, žeby sme sa mali mať radi ako pes a mačka.“

Vystrela sa. Temer sa však buchla o roh skrinky nad sebou. „To je vám teda fakt tak veľa mi pomôcť?“

„Nie.“ odsekol Mitja a vzal utierku, čo mu chrstla do tváre.

Asi desať sekúnd boli ticho. Mitja však nemohol byť ticho. On teda rozhodne nie. „Môžete mi niečo povedať, Mikayla?“

Neochotne prikývla a začala hrniec drhnúť špongiou ešte drsnejšie a s dávkou zadržiavanej nervozity. Oblial ho znovu ten pocit ako v Chorvátsku. Zase je ten, čo ťahá za kratší koniec.

„Prečo ste na mňa taká?“

„Vy sa snáď ešte pýtate? Však ste ma temer zrámovali.“

„Áno, bol sme veľmi roztržitý, ale veď som sa vám ospravedlnil a to snáď stačí, či nie?“

„Myslíte?“

„No však ste celkom v poriadku. Nevidím, aby ste boli… “

Hodila po ňom i druhú utierku.

„A to je za čo?“

„Ste celkom neúctivý voči ženám, ako tak vidím.“

„Vážená,“ začínal jej mať už dosť, „áno, zrazil som vás autom, ale ospravedlnil som sa a čo viac chcete? Pofúkať?“

„Ste hrozný, Mitja Jovanović!“

„A to zase prečo? Nechcite ma nahnevať.“

„Vy ste vážne hrozný, takto sa rozprávať so ženou? Kde ste to videli? Najlepšie bude, keby ste utreli tie riady a zavreli ústa.“

Tak toto nie je Zora ani zďaleka. Je pravda, že ani Zoru nepoznám, ale toto čudo je celkom iné. Správa sa úplne odlišne, než by som čakal. A naozaj čoraz menej verím tomu, žeby to bola na mňa hrala. A vlastne, čo by z toho mala? Ale je možné, že pre istotu zavolám domov niekomu z klubu, či je Kavulička doma. Ani neviem, komu mám vlastne zavolať. Kto by ju najlepšie poznal? No možno Jožа. Za pokus nič nedám. Ktovie, či ešte hrá v Starići.

Celkom v tichosti doutieral riad a potom sa už len na Mikaylu díval a už jej v ničom nepomáhal. Mika ho vždy prebodla ľadovým pohľadom, keď ho zočila a keď to už nevydržala, hodila utierku na stôl a razantne odišla z kuchyne namosúrená. Kto toto pochopí? Snáď ju

tam mám vymasírovať a vybozkávať alebo čo? Niečo mu tají. Možno sa nejako dohodli s Damjanom na ňom. Mitja to zistí. Určite. Ale čo ja môžem za to, že je taká fešanda a tak provokuje?

Nechala ho v kuchyni samého. Mit to využil a vytočil Jožu. Mal ho ešte stále v telefóne, len musel si upraviť kontakt. Musel pridať predvoľbu do Chorvátska.

„Hvala Jože, tu Mitja."

„Mitja! Ty starý lišiak, žiješ?"

„Žijem."

„Ako sa máš v tej Amerike?"

„Nie je to zlé, ale predstavoval som si to inak."

„Čo inak?"

„Nerieš to."

„Počujem, že si chorvátsky nezabudol."

„Nie, s bratom sa bežne ešte rozprávame rodným jazykom."

„Tak to je ohromné!"

„A teraz je to i kódová reč, aby ma nerozumela."

„Kto?"

„Moja upratovačka."

„Prečo? Je sexi?"

„Že či."

„Tľapni ju po zadku i za mňa." zasmial sa Jože.

„Ako vám to ide doma?"

„Chlape, už rok nehrám hokej."

„A čo teda robíš?"

„Ale, vykašľal som sa na to. Jeden rok vo Švédsku mi stačil na to, aby som zistil, že na to nemám."

„Nerob si žarty, lebo tam prídem a dám ti tréning!"

„Mit, už je to v pohode, som s tým zmierený. Ak nie si tak dobrý, ako ty, tak to nemá ani zmysel. Tu v Chorvátsku? Ak nehráš futbal, nepiješ kávu, nemiluješ koberce a nevadí ti prievan, tak každý na teba pozerá ako na zjavenie."

„Staré dobré Chorvátsko."

„Veru. O mňa strach nemaj. Zakladám si vlastnú rodinu a takisto vlastním i malý podnik, ktorému sa darí. Takže sa mám dobre.“

„V Staričići?“

„Áno, som späť. A verný fanúšik starého klubu.“

„Ako sa im darí?

„Hrozí im zostup.“

„Ako zostup?“

„Modrić je fanatik.“

„Čo zas urobil?“

Po chvíli ticha sa Jožа zasmial. „Robím si žarty, darí sa nám.“

„To mi odľahlo.“

„Vyhrali sme tri zápasy v rade a Modrić sa zlepšil na nepoznanie. Asi tuší, čo za klenot stratil.“

„Netáraj.“

„Ale nevoláš iba kvôli tomu, že nie?“

„Nó... “ snažil sa byť čo možno najnenápadnejší, „poznáš predsa Kavulićovcov?“

„Hej. Prečo?“

„Nemáš nejaké informácie o Zore?“

„Prečo sa pýtaš?“

„Zaujíma ma to. Hlavne, či je doma, vieš.“

„Chceš ju k telefónu?“

„Čo?“

„Je tu so mnou. Tak chceš?“

Mitja zložil. Dopekla. Takže Zora chodí s Jožim? Nie, je to jedno, nech je to ako chce, hlavné je, že je doma. Takže nie je to Zora. A znova sa cítil menejcenný. Ešte ani teraz s ňou nechcel rozprávať. Preboha, Mitja, poznávaš sa vôbec? Čo s tou Zorou stále mám? Prečo ma vždy tak zaujíma? Vari nie preto, že tu mám jej dvojníčku. Čo k tej Zore ešte cítim?

Šiel do obývačky, Mikayla za ním a potom to už pôsobilo ako z grotesky. Mitja si sadol na gauč, vyložil si nohy na stôl. Mikayla leštila nábytok. Keď prišla k lesklému stolu, chytila mu nohy a chcela ich dať dole, ale ani nimi nepohla.

„Dajte tie nohy dole.“

Mitja sa iba usmial a záporne pokýval hlavou. Vzala mu ovládač a vypla mu televízor.

„Hej! Ja to pozerám.“

„Dajte tie nohy dole.“ zopakovala dôraznejšie. Naťahovali sa ani desať minút, vyjednávali. Mitja už bol na Mikaylu nabrúsený ako nôž. Nemá byť kvôli čomu na neho nahnevaná. A on je nahnevaný na ňu, lebo ona začala. Kým Mikayla nepovolí, nepovolí ani on. Bude ju naťahovať ako žabu. Veľmi peknú žabku. Mikayla to vzdala, zúrivo leštila nábytok s handrou a sprejom na nábytok a Mitja ju mal celkom v paži. Napokon sa nahnevala a s tým sprejom počastovala jeho nohy a prešla ich handrou. Neuhol, tak dostal príučku. Mitja rázne vstal a pýtal si odpoveď, prečo to urobila, na čo Mikayla opäť striekla sprej na stôl, kde mal Mitja nohy, poutierala to a temer až povýšenecky nadhodila: „Chcela som predsa doleštiť ten stôl.“

„Ale postriekali ste mi nohy!“

„Neberte mi to za zlé, ale myslela som si, že sú tiež z dreva.“

Nechal to tak, ledabolo sa utrel a priznal si, že ho dostala.

21.kapitola

Celý deň sa takto podpichovali. A deň na to tiež. Stačil iba krivý pohľad a znovu sa hádali. Raz pre neumytý hrnček, raz pre Mitjovu nešikovnosť, keď rozbil tanier, raz pre jeho neporiadnosť. Mitja tieto slovné prestrelky stále hádzal na ňu. Prízvukoval jej, že čo sa toho týka, je čistý, lebo sa jej ospravedlnil a preto nevidí dôvod, prečo je Mikayla na neho stále taká. Vadili sa pre každú malichernosť. Damjan, len čo prišiel domov, mal pocit, že je na detskom ihrisku. Mitja sa upokojil až vtedy, keď Mikayla odišla. Vždy bratovi hovoril: „Neviem, kde si ju splašil, ale toto dievča je tak puntičkárske a podpichuje, kde sa dá. “

„Bratu, mal by si pouvažovať nad zmenou stratégie.“

„Akože ja? Však toto dievča je tvrdohlavé ako môj smartfón, keď si inštaluje aktualizácie!“

„Však si taký i ty.“

„Ale ona dbá na také maličkosti a tou svojou neustálou pesničkou, že som voči nej neúctivý, mi brnká po ušiach odkedy je tu.“ Mitja strácal nervy.

Na ďalší deň, keď prišiel z tréningu, zbadal Mikaylu sledovať televízor, ale všetko našiel upratané a čisté, chcel ju pochváliť, ako jej to šlo, ale len čo zamieril po schodoch do svojej izby, zistil, že je v takom stave, ako ju ráno zanechal. Ešte jej to prepáčil, ale na druhý deň znova. Prestala upratovať jeho izbu. Už sa toľko nepodpichovali, iba občas si vymenili zopár ironických poznámok. Damjan však začínal z tohto byť čoraz viac rozčarovaný.

Keď bol jedného dňa Mitja zavretý vo svojej izbe, hneď ako sa vyžaloval bratovi, zazvonil mu telefón. SMS. Od Damjana. Poď dole, deje sa niečo zvláštne, musíme sa pozhovárať, stálo v nej. Ostatne, na poriadku mu až tak nezáležalo, ale ide o to, že ho Mikayla priam neznáša a on ju tiež. Nemyslel na to, ale chcel sa pozhovárať s bratom. Keď žaloval na Mikaylu, padli i na bratovu pôdu trochu ostrejšie slová. Ale temer nikdy ich Mit neberie vážne a Dam už vôbec nie.

Sadol si k stolu. Najskôr sa ospravedlnil za štipľavé slovo, ktoré mu predtým adresoval.

„Mit, vieš, že sa na teba vôbec nehnevám, plne to chápem."

„To je fajn. Ale prečo si taký vážny, ako slepé črevo pred operáciou?"

„Uvidíš."

„Tak hovor, čo je vo veci, nenapínaj ma, brat."

„Ešte nie sme všetci."

„Kto má ešte prísť?" sotva to dopovedal a už sa v kuchyni objavila Mikayla. Mitja si len popod fúzy zamrmlal: „Aha, táto tu."

Ani dievča nebolo nadšené, lebo Dam obom aktérom prefíkane nepovedal, že chce mať pri stole oboch. Mikayla sa chcela otočiť na päte a odísť, pričom povedala Damovi: „S týmto tam nebudem sedieť za jedným stolom."

„Tak vám to hovorím ako zamestnávateľ, že si sadnete."

Keď si neochotne sadla, temer až hodila na stoličku, ako za trest a tvárila sa urazene, Mitju celkom prešli nervy. Aj on sa často mení, ale už si povedal, že dnes ho Mikayla už len tak niečím nevytočí. Alebo to bude tým, že i nenamaľovaná a namosúrená v bežných teplákoch a tričku so sklopenými očami, ktoré nechali vyniknúť závoj zvodných mihalníc, mu snáď bola možno ešte bližšia ako vábivá Zora v červených šatách? Veľmi sa na seba ponášajú, ale Mikayla má v sebe nejakého diabla, pomyslel si. Potom svoje veľké okále nasmerovala na Dama. Mitja temer zabudol, prečo je na ňu taký namosúrený. Lebo je ona na neho!

„Zavolal som si vás sem kvôli tomu, že ma už nebaví počúvať tie vaše žabomyšie vojny, kde si vytýkate každú hlúposť."

Mikayla chcela niečo povedať, ale Dam zdvorilo ukázal, že nič nechce počuť a chcel pokračovať. Mitja bol ticho. Sledoval Mikaylu. Čoraz viac sa mu páčila a už to neriešil zlou náladou, ale iba úsmevom, na čo Mikayla odvetila, že niečo spolu kujú, čo Dam odmietol.

„Ste tu pod jednou strechou a správate sa k sebe ako vojaci na iných stranách. Aj keď tu Mikayla iba pracujete, nechcem, aby ste mali zlé pracovné podmienky, preto sa správajte ako dáma. A ty Mitja, buď konečne chlap a prestaň podpichovať Mikaylu, lebo ti sám nasolím. Namiesto toho, aby ste spolupracovali, robíte si prieky ako malé deti. Čo nemôžete konečne

dobre vychádzať? Alebo kamsi spolu vyraziť na zmierenie? Vadí mi to hlavne preto, lebo ja som Miku zamestnal a ona môže kedykoľvek odísť, keď ju budeš ty hnevať.“

„Čo ja?“

Mikayla si zase zamrmlala pod nos: „Čo by som s ním šla?“

Mitja to počul: „No podívaj sa na ňu!“

Dam ustúpil o krok a zhodnotil situáciu: „Vy sa k sebe fakt hodíte. Mrmlete si popod fúzy ako jeden, tak i druhý. Nahnevajte ma a prisámvačku vás dám dokopy!“

„To ani najmenej!“

„Bláznite?“

„Ani reďkovku. Ešte raz vás oboch budem počuť hádať sa, tak uvidíte, že vás nakoniec dám dokopy!“

Mitja by si dal povedať. Kým Mikayla neotvorí ústa, je veľmi pohľadná a príťažlivá. Keď toto povedal pri stole, Mikayla znova odišla možno ešte viac naštvaná, ako predtým.

„Ona za to môže. Stále mi vytýka, že som ju zrazil. No dobre, ospravedlnil som sa a čo chce ešte viac?“

„Ale keď mi čo nevidieť dá pred nos papier, že ide preč, tak čo?“

„Nájdeš si druhú.“

„Len kým som našiel ju, tak som obehal vyše šesť agentúr.“

„To si radšej mohol zamestnať nejakú staršiu ženu z Kuby, alebo Portorika alebo Kanady. Tá by sa mi ešte ospravedlnila, že mi vošla do cesty.“ Mit hodil na brata okom. Vyzeral prísne. Ale nič nehovoril. Mitja vedel, že nemá ďaleko od výbuchu, ale viac nepodpichoval.

„Bratku môj, posnažím sa. Ale keď ona bude zase nepríjemná, tak už to nebude mojou vinou.“

„Uvidíš, keď sa prejaví tvoj šarm, zmení sa.“

„Tá tvoja reďkovka. Schovaj si ju ty vieš kam.“ A odišiel.

Bolo horúco, tak si povedal, že si ide zaplávať do bazénu. Musí spláchnuť tie veci, čo mu vravel Dam. V podstate až tak o nič nešlo i keď sa už-už zdalo, že sa pohádajú, ale Mitja nakoniec múdro ustúpil. Nikomu neprospeje, keď sa traja mladí ľudia nevedia na čomsi zhodnúť. Ale veď dobre. I tak má pocit, že to Dam urobil naschvál. To už na sklade nemali príťažlivejšiu a mladšiu pomocnú silu do domácnosti?!

Už viac ráz si vypočul svoje. Vraj si nehľadám priateľku a tak ďalej. No a? Nepotrebujem ju, nemám to v pláne a nie je to priorita. Áno, prišiel som na to. Som samotár a ním i ostanem. Darmo sa správam ako Amík, nie som ním ani zďaleka. Jeho zelená bývalka mu teraz príde možno ešte bližšia. Volala sa Nika. Bolo to nízke zlaté blonďavé dievča, večne usmievavé, ale pre Mitju možno až z príliš dobrej rodiny. Obliekala sa vždy veľmi moderne, mlado a až veľmi pôvabne. Kombinovala hráškovo zelenú s čistou bielou, ktorá z nej urobila hotový mätový cukrík na cmúľanie, až mal Mitja niekedy pocit, že sa roztopí, keď sa ju pokúsi pobozkať. Niekedy to možno až preháňala svojimi okázalými dievčenskými gestami. Určite z nich ešte doteraz nevyrástla, pomyslel si Mit. Chodili spolu rok, ale potom si našla bohatšieho priateľa. Najskôr sa dali dokopy kvôli tomu, že Nika už mala dosť takého života v prepychu, ale po čase ju Mitja omrzel. Pripadal jej neskôr veľmi fádny a nudný, ale veľký romantik. Mitja ten vzťah prežíval veľmi intenzívne. Preto ho tak zranila, keď mu povedala, že s ním končí. Je možné, že práve toto ho položilo tak, že je teraz tam, kde je. Bál sa znova zaľúbiť. Keď sa mu to podarilo, tak to iba odďaľoval a bál sa Zory. Teraz sa síce Miky nebojí a páči sa mu, ale je tvrdohlavejšia ako on sám. Keď je Mitja bez nej, rád by jej nejako spríjemnil chvíle. Ale len čo ho Mikayla znovu čímsi podpichne, už na to nemá náladu.

Vyšiel von a očami hľadá plavky. Nechal ich predsa na ležadle. Tam i ostali. Celkom bez hanby sa začal vyzliekať. Tričko dole, nohavice dole a keď už boli dole i slipy a v rukách už mal svoje plavky, objavila sa Mikayla s hŕbou bielizne v náručí. Taký šok snáď ešte nezažila. Aj keď si Mitja uvedomil, že je celkom nahý, ostal pokojný. Iba sa na seba dívali. Mikayle padol zrak na jeho plavky, ktoré držal v ruke, potom spustila pohľad nižšie. „To ste si nemohli dať pozor, alebo prečo sa neprezliekate vo svojej izbe?“

„Však sa nebojte, idem sa kúpať.“

Mikayla veľmi rýchlo ušla. Mitjovi sa už nezdala byť tak zlá. Jediný problém má ona sama so sebou. Nič také jej zase nepovedal a už znova je ten zlý. Však tu nie je vôbec viditeľný, keď sa prezlieka pri plote. Ak by ma chcel vidieť sused, musel by mať ďalekohľad s veľmi dobrým ostrením. Tu v tejto štvrti nie je prilepený dom na dome.

Neriešil to viac, iba sa obliekol a skočil do bazénu. Ale nejaký posun predsa len Mitja zaznamenal. Konečne začal brať veci na ľahkú váhu. Boli časy, kedy si robil ťažkú hlavu zo všetkého. Dnes je život o niečo jednoduchší. Iba tréning a domov. Tréning, zápas, domov. Čo môže byť sladšie? A po novom príde domov a postará sa o nich Mikayla? Hm, Mikayla! To dievča mu naháňa zimomriavky. Je zase možné, že sa práve teraz rozpráva s Damom. Dúfa, že ju vyhodí. Zase mu neupratala izbu. On jej predsa nič nerobí. Až na to, že ju zrazil. Ale prečo by to brala tak vážne? Má pocit, že je v tom niečo viac.

22.kapitola

Bývalí spoluhráči z „Ljadnice“ na Medveščak síce nemajú, ale Mitjovi sa dostala do uší správa, že toho roku budú bojovať o druhú ligu. To je výborná správa. Modrić je tam stále tréner, ale majiteľ klubu mu po odchode Mitju prehovoril do duše. Modrić si vstúpil do svedomia a už to je iná Starić. Konečne priviezol do tímu pokoj, disciplínu a chopil sa riadenia klubu najlepšie, ako vedel. Zdá sa, že majiteľ urobil dobrý krok, že mu dal šancu v zámorí. Popravde, keby sa majiteľ tímu nepoznal osobne s trénerom Pruthommom, asi by som tu nebol. Asi majiteľ pohrozil Modrićovi a keď on nepočúval, tak o Mitju prišiel. Som aký dôležitý! Ako pán, povedal si v duchu.

Zase sa nudí. Zápas je síce pozajtra, ale odvtedy času dosť a je to stále iba základná časť a Rangerom sa darí, zaznamenali šesť výhier za sebou a zajtra ich čakajú letci z Philadelphie. Hrajú von, ale Philly nie je až tak ďaleko, takže žiadne veľké balenie. Ale práve vďaka tým výhram dostal Jovanović znova šancu v treťom útoku. Pokiaľ nechce znova klesnúť na farmu do Hartfordu, musí zabrať a znova vsietiť nejaký ten gól. Možno by mu Alex vedel trochu poradiť, pretože vo Philly veľmi dlho hrával. Teraz, keď si spomenul na Alexa, prišlo mu na um, že mu mal poslať správu, či ide zajtra na jeho párty. Oslavuje totiž tridsiate siedme narodeniny a jeho dcéra štrnáste. V jeden deň. Koná sa to večer v jeho prenajatej vile v New Yorku, býva totiž vo Philadelphii a v nedeľu večer je tam zápas. Začal šmátrať po vreckách, ale telefón nevedel nájsť ani za svet. Pozrel sa do skríň či ho nenechal kdesi tam a keď ho nenašiel, napadlo mu, že Mikayla by to mohla vedieť. Nevie, či mu vôbec odpovie, ale za pokus to stojí. Po ceste dole schodmi akosi nerozmýšľal, kde ho nechal. Mozog mu nechcel pracovať. Zavolal najskôr na brata, keď bol dole. Ako neznáša tak veľký dom! Brat očividne doma nebol. Až neskôr mu napadlo, že asi bude s Ashley. Zavolal na Mikaylu. Tiež ticho. To ho prekvapilo už menej. Avšak čosi začul zvonka. Akoby niekto rukou čľapotal v bazéne. A dosť výrazne a hlasno. To ho zaskočilo už viac. Radšej vyšiel von. Áno, to dokonca znie, akoby sa niekto topil a počuje i krik.

Prešiel poza dom a to, čo videl, ho priam na mieste prikovalo: na hladine vody v bazéne sa vznášalo šatstvo, ktoré tam určite nemalo čo robiť. A tiež i Mikayla, zúfalo trepotajúc rukami a kričiac o pomoc. Mitja sa veľmi rýchlo spamätal, do sekundy vyzliekol tričko a skočil do bazénu za ňou. Keď ju chytil okolo pása a preplával ku kraju, prestala sa mykať a zrejme už upadla do bezvedomia. Určite sa napila veľa vody. Držal ju nad hladinou, kým si nohou prikopol jeden uterák. Podarilo sa mu Mikaylu vytiahnuť z bazénu a nechal ju na slnkom oteplených dlaždiciach. Vzal uterák, ktorý mal v podstate teplotu vody v bazéne, vyšiel z vody, rozprestrel uterák na dlaždice a presunul tam telo mladej mokrej slečny. Bolo mu strašne divné, že sa temer utopila v bazéne, ale teraz ho desí hlavne to, že jej musí dať prvú pomoc. Strašne sa hanbil a ani nemal dôvod. Ale prvú pomoc by poskytol tak či onak. Začal, ale už nemusel riešiť dilemu, či jej podať i umelé dýchanie, pretože sa temer hneď

prebrala a začala vykašliavať vodu. Vyriešilo sa to nakoniec samo, povedal si s úsmevom, ktorým počastoval i ju.

„Slečna nevie plávať. Ak by ste nám to boli povedali, dali by sme si na vás pozor."

Pomohol jej vstať. Pozrela sa na neho, ako by chcela zjesť s príborom v ruke s čerešňou na jeho hlave. Nikdy sa tak na neho nepodívala. Ešte vždy sa dusila, ale s milým úsmevom sa poďakovala Mitjovi a nakoniec mu dala francuzák za záchranu života. Mitjovi temer zabehol jazyk do krku: „Toto bolo čo?"

„Však ste ma zachránili, hrdina."

„Ale toto?"

„Myslela som si, že to chcete."

„Celý čas iba chcem, aby sme sa rozprávali ako normálni ľudia."

„Tak ste sa dočkali."

Mikayla je vážne vypočítavá! Urobila to naschvál?! Azda si vošla do svedomia a zistila, že sa na Mitju vlastne prestala hnevať a chcela, aby jej to odplatil takto? Buď mám veľmi bujnú fantáziu, alebo je to realita! Mitju hneď pár sekúnd po dosiahnutí neba odtiaľ vyhodili.

„Ste v poriadku? Nikdy ste nebola ku mne takáto."

Aj Mikayle po menšej eufórii do spevu veru nebolo. Prišlo jej nevoľno a potrebovala si sadnúť. Mitja jej chcel robiť oporu, preto si sadol k nej na ležadlo a starostlivo sa jej opýtal, či je jej dobre. S úsmevom mu iba naznačila, že je to asi zo šoku a že to prejde. Mitja iba vzdychol, na čo sa Mikayla opýtala dôvod.

„Zažil som tiež zopár takých šokov. Rozbolí vás strašne brucho a sotva môžete stať na nohách."

„No, to sa deje i so mnou teraz."

„Prejde to."

„Kedy ste mali taký šok naposledy?"

„Vtedy, keď som sa dozvedel, že brat po operácii znova nevidel a že to ten lekár zmrvil." Vysvetlil jej presne, čo sa vtedy dialo. Mikayla ani nevedela, že Dam bol väčšinou času celkom slepý.

„Ja sa bojím vody. Raz som spadla do jazera, keď sme sa vedľa neho bicyklovali. Mala som asi šesť. Naozaj veľa nechýbalo. Odvtedy sa vody veľmi bojím."

„Pokojne ste nám to predsa mohli povedať. Báli ste sa?"

„Je to také moje tajomstvo a myslela som si, že po tých rokoch sa už vody nebojím. Ale keď som išla s tým šatstvom dole do sušiarne, akosi sa mi zamotala hlava, keď som šla stadeto a zahučala som tam."

Usmiali sa.

„Ak bude treba, pokojne vám prehodím cez ten bazén celtovinu pre budúci prípad.“

„Tykajme si.“ Pobozkali si vzájomne líca.

„Čo zrazu takto?“

„Tak predtým si mi ohrozil život a teraz si mi ho zachránil.“

„Nebuď smiešna“ nesmelo sa ozval. Mitja sa práve teraz konečne odhodlal na niečo, čo neurobil ešte doteraz ani raz: „Mikayla, počuj, čo keby si so mnou šla na narodeninovú párty môjho spoluhráča?“

„Ale som pozvaná?“

„To nie je na pozvánky. Bude tam veľa ľudí, jedlo, zábava, torta,..“ Tváril sa ako nesmelý školáčik lásky a len nesmelo sa vyhýbal dlhým monológom.

„V poriadku.“ Usmiala sa, vstala, Mitja znovu skočil do bazénu po šatstvo a bielizeň, ktoré ostalo tam a ktoré pôjde do sušiarne tak či onak. Odišla.

Mitja si znova sadol, kde predtým. Kvapkalo z neho. Cíti sa opäť zvláštne. Nejde mu už nič do hlavy. Nech si to prevracia v hlave tak či onak, nevie tomu pochopiť. Kým Mikayla nespadla do bazénu, bola na neho ako ten najmenší a najzúrivejší pes a po tej udalosti je ako vymenená. Hneď ho počastovala ostrým bozkom, ktorý ešte cíti doteraz. Buď sú ženy naozaj tak nepredvídateľné, alebo je v tom niečo viac. Nie je predsa možné, aby sa tak rýchlo dokázala zmeniť, hlavne po tých pár dňoch, čo je tu a nevie mu prísť na meno. Musí sa na to opýtať svojho milovaného brata, čo to na neho ukuli.

23.kapitola

Dam prišiel zmorený z práce. Mal menší pracovný úraz. Mohlo to ale skončiť omnoho horšie. Pracovali na výťahu novej generácie v Dolnom Mannhattane, keď kolegovi, ktorý pracoval o poschodie vyššie, spadol veľký kľúč neznámeho priemeru priamo Damjanovi na hlavu. Zachránila ho prilba, ale hlava ho bolela celý deň. Preto si radšej vzal nejakú šumivú tabletku a pokúsil sa byť celkom normálnym človekom. Mikayla sa hneď na to pozrela. Nevidela žiadnu ranu, ale naznačila mu, že zajtra to bude možno už kritickejšie, na čo Dam iba sucho poznamenal, že je rád za piatok a že mu zajtra nespadne na hlavu ďalší utesňovací kľúč. Vypil šumivú tabletku a vyšiel hore za bratom.

„Hvala, Dam.“

„Hvala. Prečo sa zdravíš chorvátsky?“

„Nemôžem?“

„Môžeš. Len si ma zaskočil. Tak o čo ide, že musíme byť v tvojej izbe?“

„Priznaj sa, že niečo so mnou kujete s Mikou.“

Zasmial sa: „Tak o čo ide?“

„Odkedy je tu, celé dni ma nenávidela a dnes ma pobozkala. Sama od seba.“

Zatváril sa, akoby mu pred očami obed jedli. „To len tak?“

„No nie. Keby nám bola povedala, že nevie plávať, tak by sa to nestalo.“

„Čože?“

Rozpovedal mu podrobnosti o tom, čo zažil. Dam sa opýtal, či je v poriadku, vravel, že tam skočil a zachránil ju, na čo sa Dam znovu uškrnul a vyštekol: „To by snáď urobila každá.“

„Ona nie. Po tom, ako sme sa nemali radi? Pochybujem. Myslím si, že v tom prsty máš ty.“

„Ja? A čo ako? Myslíš si, že som ju naviedol na to, aby sama skočila do bazénu a nechala sa ti zachrániť?“

„Tak to vyzerá.“

„Mit, nebuď smiešny. Sme chlapi. A ona je žena. Niektoré ženské veci nepochopíš. Hlavne ich správanie. Tak sa správa normálna žena. Raz tak, raz inak.“

„Toto je ale extrém.“ už prešiel do chorvátskeho jazyka. Temer vždy, keď je nahnevaný, alebo potrebuje byť inkognito prejde do rodnej reči, lebo v angličtine tak rýchlo hovoriť nevie.

„To si iba myslíš. Možno už je zase na teba napajedená, čo ty vieš.“

„Myslíš si, že tým si sa obhájil?“

„Hádam mi neveríš.“

„Sám si mi povedal, že chceš, aby som si našiel priateľku. A našiel si Mikaylu.“

„Mal som proste šťastie. A tušil som, že sa dlho hnevať nebude.“

„Á, prezradil si sa. Vravel si, že nechápeme ženskú logiku a zrazu – tušil som, že sa dlho nebude hnevať – .“

„Mit, buď pokojný a radšej hovor anglicky, prosím.“

Mit stále reptal chorvátsky: „Mohol som to tušiť. Ale prečo si mi to nevravel? Ja viem, že si myslíš, že som nemožný, že si nehľadám priateľku. Ale na to ma nenahovoríš. Vravel som ti, že nepotrebujem vzťah. Som rád, že mám teba a hokej.“

„To si o tebe nikto nemyslí, ale ja som jej včera hovoril, aby na to zabudla, lebo teba to dožiera tiež a jej to tiež nerobilo dvakrát dobre. Proste iba chcem harmonicky fungujúcu domácnosť. S vami dvoma je to ale ťažké. Obaja ste strašne tvrdohlaví. Pohnúť s vami je ako pohnúť so sústavou štyroch kvadratických rovníc.“

„Možno máš pravdu. Ale to dievča je tak tajomné, že mi to nedáva logiku. A nemáš pravdu, nezožieralo ma to, hoci som sa čudoval, prečo sa stále na mňa hnevá.“

„Možno má svoje dni.“

„Trdlo.“

„Neber to tak tragicky. Veď nám iba upratuje, Mitja. Zase len priveľa premýšľaš.“

Dlhšie ticho prerušil Damjan, keď si nevedomky siahol na hlavu a zabolelo ho to znova. Mitja vyzvedal čo sa stalo, na čo Dam pokojne zakontroval, že ho videl lekár a že tá prilba ho zachránila od väčšej katastrofy.

„Mitja, voľajako za mi zdáš čudný.“

„Ako čudný?“

„Zase myslíš na sto vecí.“

„Brat, myslím na tisíc vecí. Predstav si, že hneď po tom, čo sme sa naposledy rozprávali my a Mika, myslel som na Niku.“

Damjan si znechutene prilepil dlaň ľavej ruky k čelu, až ho rozbolela hlava. „Ten sladký cukríček?“

„Ale bola zlatá, o tom nepochybuj. Potom to akosi ochladlo. Zistila, že som možno príliš sladký zase ja a našla si niekoho seberovného. S tučným bankovým kontom. Ďalej o tom škoda hovoriť.“

„A prečo si si na ňu spomenul?“

„Bol som v takom rozpoložení, že som už nevedel, čo skôr. Napadlo mi, že to možno ona spôsobila, že som sa… “ Nedorozprával a zatváril sa celkom smutne. Keď to brat videl, hneď sa opýtal, čo to s ním urobilo, že je znova taký. Pred chvíľou bol nahnevaný a teraz je letargický ako tučný bernardín na bezlepkovej diéte.

Mitja prerušil očný kontakt.

Dam si prisadol ešte bližšie vedľa neho. „Si môj brat. Vieš, že mi na tebe záleží. Len mi nejde do hlavy, prečo si zase zrazu taký mrzutý.“

„A nenahneváš sa, aj keď ti poviem pravdu?“

Dam sa zháčil: „Čože?“

„Ono to vlastne nie je klamstvo, len… som ti čosi zabudol povedať.“

Dam bol mierne šokovaný, ale pokojný: „Tak čo?“

„Pozri sa, bratu. Keď prišiel Jožа a vravel mi, že mi dá peniaze na letenku do Štátov a na operáciu, prišlo mi to vhod. Preto som tak ponáhľal s tým odchodom z Chorvátska.“

„Vhod? Čo si kul?“

„No... trápne mi je to teraz povedať... ale... ale, chcel som preč... preč od Zory.“

Damova tvár bola najskôr ustarostená, no potom sa usmial a povedal: „Ako to?“

„Zabil som dve muchy jednou ranou. Ty vidíš a Zora je za morom.“

„Však to nie je nič hrozné, bratu.“ Dam sa schuti zasmial.

„Nehneváš sa?“

„Nebuď včerajší. Ako sme z Chorvátska odišli, môžeme sa i vrátiť. Inak, Mitja, ak si si nevšimol, vidím. A to vďaka tebe a tej ceste do Štátov.“

„No, keď to vravíš.“

„To je v poriadku, Mit.“

„Vieš, keď ja som naozaj ľúbil Niku. Ale potom, že mi tak do očí vykričala také nezmysly, som možno zatrpkol, vieš.“

„Neskoro, ale aspoň si na to prišiel.“

„Ty sa na mňa hneváš. Chcel si, aby som si našiel priateľku. Ale to možno kvôli tomu šoku s Nikou sa to vo mne zmenilo.“

„Zaľúbil si sa do Zory a bál si sa, čo z toho bude.“

Pokýval hlavou.

„Nevešaj hlavu, Mitja. Ja sa nehnevám, vzťah možno príde vtedy, kedy to nebudeš ani čakať. Je pravda, že pripravenému to ide lepšie, ale na lásku nie je človek vždy pripravený. Ani nemusíš. Máš pravdu. Nechaj tomu voľný priebeh a ono sa to ukáže samo.“ usmial sa.

Mikayla sa medzitým zmenila. Už to bolo jasné a možno to chcela ona, možno Mitja. Začali si rozumieť. Už sa nevadili pre somariny. Mitja sa teraz celkom rád pridal k domácim prácam. Ráno spolu chystali raňajky, spolu šli do obchodu, keď Mitja šiel na tréning, Mika i niečo navarila, Mit sa vrátil, Dam opäť nebol doma. Pozval Miku von. Prvý raz sa osmelil po tom, čo pozval Niku na večeru ešte v Chorvátsku. Práve v ten osudný večer mu dala košom. Teraz sa ale Mit nebál. Pozval ju na nákupy. Mika sama nechcela veriť, ale úsmev v Mitjovej tvári a kreditná karta v ruke ju presvedčili. Prirodzene, že Mitjovi to až také príjemné nie vždy bolo. Mit sa tešil hlavne časť, kedy si Mika bude vyberať niečo na párty. Vyzvŕtala sa mu asi v piatich šatách, ale Mitja stále pôsobil akosi stroho. Prirodzene, že sa mu Mikayla páčila vo všetkom, čo videl, ale stále ho prenasledovali akési hlasy, ktoré ho od toho odhovárali. Výborným vysvedčením pre Mita je to, že sa odhodlal urobiť prvý krok. Ďalšie prídu samy, akurát sám Mit má pocit, že je to možno Mika, ktorá by mohla urobiť ten ďalší krok. Ale napokon, Mitja sa namotivuje a nejako to prehryzie.

Mika vyzerá úžasne vo všetkom. Napokon sa Mitjovi najviac páčila v bielom veľmi zvodnom tričku a čiernej vzdušnej sukni. Hlavne ruky preč od zelenej, prízvukoval jej. Vraj sa

jej nehodí k pleti. Niečo si predsa vymyslieť musel! Kauza Topánky už bola čosi horšia. Mika bola až príliš vyberavá a možno už vtedy tušila, že Mitja jej to pokojne zaplatí, nech to stojí, čo to stojí. A tak sa Mikayla vychystala možno i na desať párty.

Spočiatku to Mitjovi neprekážalo, ale nedalo mu si nevšimnúť, že Mika začala byť čoraz viac uchvátená možnosťou, že netrie biedu. Spozornel až vtedy, keď sa podľa jeho slov začala – vtierať ako masť do pokožky – . Znelo by to zvláštne, ale mal pocit, že teraz ona balí jeho. Doteraz bol – neúctivý k ženám – a zrazu bol – môj kocúrik – a – veľký charakter –. Taktovku prebrala ona. Povymetali ešte zo desať obchodov. Mitja ju už ťahal z jedenásteho radšej preč.

24.kapitola

Alexova vila asi vilou ani nebola. Bol to možno dokonca ešte menší dom, ako náš, zahlásil Damjan. Mitja iba zakontroval, že si Kanaďan nepotrpí na bohatstvo. Mikaylu však uchvátila jeho záhradka. Bola plná pestrofarebných kvetín a okrasných drevín, vykosených do úhľadných oblých tvarov. Prišlo veľa ľudí. Temer všetci z tímu Rangers, ale obďaleč bol hlúčik mládeže, ktorí sa nevedeli dočkať oslávenkyne a diskotéky. Vyšli z domu. Hneď bolo jasné, prečo sa Alex tak dlho stránil spoločnosti: pred pár rokmi nim zatriasla hrozná udalosť, kedy prišiel o manželku. Pamätá si to, čítal to v chorvátskych novinách. Porozprával by sa o tom s ním, ale nevie, ako to bude znášať. Určite sa po tej udalosti zmenil. Dnes ale obaja žiarili radosťou. A kým rozkrojili velikánsku tortu za spevu známej pesničky pri narodeninách, objali sa asi štyrikrát. Rozprúdila sa zábava, kedy sa s osobným blahoželaním pridali i naša trojica. Mitja predstavil Alexovi brata i priateľku, ktorej Alex zdvorilo naznačil bozk na jej pravej ruke. „Ani si sa mi nepochválil, že máš priateľku.“ usmial sa Alex. Mit iba neurčilo kývol plecom. Štrngli si pohármi s kvalitným vínom. Oslávenci boli na roztrhanie, takže o nejakých dlhých rozhovoroch sa nedalo hovoriť. V záhrade boli stoly plné všakovakého jedla. Mikaylu hlavne zaujímala záhrada. „Katthy sa o ňu veľmi zaujíma. Pravda, nožnice na strihanie záhonov jej do ruky ešte nedávam, ale myslím, že sa mi tie tuje celkom podarili, nemyslíte?“

„Je to krásna záhrada.“

„Dcéra to zdedila po mame. Jeanine by bola na ňu hrdá.“

Mitja radšej nechcel zapárať. Opýta sa na to mimo párty inokedy. Potom sa rozprúdila zábava. Mitja a Mika sa raz rozprávali s dospelými a raz sa pridali i k mladým. Hrali všakovaké hry. Mika si s deťmi veľmi rozumela a vedela sa im prispôsobiť a Damjan bol pri nich temer vždy. Mit chodil hore-dole a dokonca niektorým mladým, ktorí ho už poznali, dal i podpis. Usmieval sa. Cíti sa tu výborne. S Mikou si i zatancovali, Mit objavil iný svet. Cítil ho

každou bunkou. Ale pri Mikayle mal i tak veľmi zvláštny pocit. Je už akoby chytená do pasce, ale tá nie a nie sklapnúť. Najviac sa odviazal s vrstovníkmi Alexovej dcéry. Cítil sa znovu ako malý chlapec, táral jeden fór za druhým.

Po párty mal Dam trochu viac pod čapicou. „Ani nepamätám, kedy som sa naposledy naglgal toľko ochuteného etanolu."

„Dam, pil si ako dúha, aj keď si nevideľ."

„To hej, ale teraz som i reálne videl, koľko som toho vypil. A to ti pravdu poviem, vojde sa toho do mňa fakt veľa. Možno som bol už pod parou, keď som si myslel, že vy dvaja sa predsa len dáte dokopy. A aha, vyšlo mi to."

„Nezačínaj."

„Nehovoril som ti to? Ani vám, Mikayla?"

„Vravel."

„Tak vidíte. Nakoniec ste prišli k sebe a ja som rád. Aj keď neviem, či je dobré, že moja podriadená chodí s mojim bratom, neviem, či tomu vzťahu pomôže, či nie, ale nevadí mi to."

„Bratu, zavri si hubu."

„Jaj, pardon, vy sa tam vpredu chcete bozkávať, vy dva holúbky?!"

Mitja iba prevrátil s očami ako kreslená postavička a Mikayla sa iba chutne usmiala. Brat sedel (skoro pololežal) vzadu v aute a celú cestu si ešte čosi mrmlal a zapáral do mladých, že kedy sa chcú – holúbkovať – . Mit už znova prišiel k svojej „klasickej" nálade pod psa, hlavne, keď sa Mika k nemu pritúlila a Mitja mal málo miesta na preraďovanie. Áno, v Amerike sa dá jazdiť i s manuálom. Usalašila sa na ňom ako malé mača a Mitja sa čoraz menej sústredil na jazdu. Prišlo mu to smiešne. Toto dievča mi teraz leží temer v náručí a ja sa k nej nejako netrhám. Stále tá Nika! Doteraz som mal od nej pokoj. I na ňu som zabudol. Ale prečo si na ňu nespomenul i vtedy, keď bol ešte v Chorvátsku a šiel si oči vyočiť zo Zory. Zora! Podíval sa znovu na Mikaylu. Zora! Veľmi silno zabrzdil. Damjan sa vzadu sťažoval, že mu vodičák dali vo výpredaji a Mika sa zobudila, lebo temer spala.

„Musím na vzduch. Za chvíľu som späť."

Vystúpil z auta. Zabuchol dvere a prešiel zopár krokov poza auto. Už sa stmievalo. Zhlboka sa nadýchol. Čo sa to so mnou deje? Nedošlo mi, že sa tak výrazne podobá na Zoru?! Teraz, keď je takto vyfintená, pripomenula mu tie jeho časy. Čo to má byť? Ako to? Zakaždým, keď sa na ňu pozrie, vidí iba Zoru. Znova sa mu premietajú všetky tie obrazy. Jeden za druhým, ako film. Nechce tomu veriť. Možno nie je Nika na vine. Teraz je na vine Zora. Kvôli nej sa nevie inak správať k Mikayle. Doteraz som bol celkom v pohode, ale teraz

zrazu bum! A podoba Zora – Mikayla je ešte viditeľnejšia! Nevie, čo s tým. Musí sa ale vrátiť do auta, aby nebol podozrivý. Sadol si znova mĺkvo do auta.

„Myslel som si, že sa točí horor.“

„Prečo?“ precedil cez zuby Mitja.

„Tak väčšinou horory začínajú. Z auta jeden človek vybehne a medzitým ich nejaký vrah zabije.“

„Nestrašte.“

„My sme si ešte nepotykali?“

„Nie.“

„Tak už hej.“

„Pokoj, len mi prišlo nevoľno.“

„Už si v poriadku, chrobáčik?“ ustarostene sa na neho pozrela Mikayla. Ten pohľad si Mitja pamätá. Takto sa presne dívala Zora na neho v nemocnici. Teraz jej rysy tváre celkom Zoru pripomínajú. Možno iba tým prítmím, alebo tým otravne slabým svetlom, čo mu svieti v aute.

„Som v pohode,“ nervózne prikývol a pevne sa chytil volantu, zapichnúc pohľad pred seba na cestu.

„Vyzeráš nepokojne.“

„Som v pohode.“ zopakoval Mitja dôraznejšie. Už sa nepýtala. Každým jedným pohybom už Mitja vidí len Zoru namiesto nej. Aj ten hlas má akosi tenší, presne ako Zora. Len chytro domov, pod nejaké normálne svetlo a možno s iným... oblečením?! Čosi ho napadlo.

Už boli doma. Brat sa vytratil ako para nad hrncom a vravel, že nebude rušiť – holúbkovanie –. Mitja ale vyšiel z auta a šiel do batožinového priestoru. Mika vyšla za ním, ale Mitja to chytro schoval za chrbát, druhou rukou zavrel kufor, ktorý sa automaticky uzamkol, kľúčom zamkol i celé auto a povedal Mikayle, aby šla k bazénu. Na jej psí pohľad, ktorým Zoru znovu skopírovala, jej povedal, že je tam celtovina, nech sa nebojí. Jej zvodná sukňa s topom ju ešte zoštíhľovala, zvýrazňovala jej nohy a tak čoraz viac mu pripomínala Zoru.

Len tak-tak, ale napokon sa predsa len premohol a vyskúšal sa usmiať. Vydral sa z neho veľmi umelý úsmev. Je to predsa Zora. Stále mal ruky vzad.

„Keď už bola tá párty, tak i ja tebe chcem niečo dať.“

„Naozaj?“ Mikayla ostala zaskočená a milo prekvapená. Omnoho viac jej to pristane, ako keď sa mračí. Ale Mitja to sotva vnímal, lebo jeho mozog znovu blúdil po Chorvátsku a po Zore. Už radšej nestrácal čas a v pravej ruke jej podal veľmi vkusnú a modernú blúzku v červeno-bielej farbe s potlačou nádhernej kvetiny. Tá z nej Zoru neurobí.

„To je pre mňa?“

„Iste. Ja to predsa neoblečiem.“ Silno ho objala. Mitja sa nezdržal úsmevu, no objal ju celkom opatrne. Mikayla si vzala blúzku, poprosila o minútu zdržania, vzdialila sa až kamsi do sušiarne a už z nej vyšla v novej, drahej blúzke. Mitja sa celkom trafil. Celkom ho opantala. Ale sám už nevie ani ako. Je to celkom zlaté žieňa, ale vie on, či ju ľúbi, keď sa stále tak verne podobá na Zoru? Prečo ho tá Zora tak zožiera? Však pred ním stojí veľmi pôvabná mladá slečna, ktorá po ňom výslovne baží. Prečo je však Mitja stále taký napätý?

Smejem sa z povinnosti. Zase mám bipól. Nie však kvôli Mikayle. Každý krok, čo urobí, každý úsmev mi tú chorvátsku múzu pripomína. Nie však slovom. Áno, sú celkom iné. Ale rovnaké. Blúzku som jej kúpil z dôvodu, aby sa nepodobala na Zoru, no mám pocit, že tak som si ju znova privolal. Nie, neprivolal. Je v tebe stále, Mitja. Musíš ju dať z hlavy von, aj napriek tomu, že ťa to tak zasiahlo, je to dávno preč a zabudnuté.

„Si nádherná.“ temer už z povinnosti zahlásil Mitja.

„Si úžasný, Mitja. Fakt sa ti za všetko ospravedlňujem, Mit.“

„Je ti odpustené.“

Znova si ho pritúlila. Mitja cítil, že sa chveje. Už začína byť zima. „Mám ťa odviesť domov?“

„Buď tak láskavý.“

Pobozkala ho na líce. Mitju to ale nijako nerozohrialo. Jeho mozgu preskočilo a teraz nie je schopný ani len rozmýšľať a nieto ešte cítiť. Tá sukňa ho začína veľmi hnevať. Musí sa na ňu dívať, i keď nechce. Nastúpili. Temer celú cestu Mikayla nepozorovane pózuje, najskôr sa tvári, že sa díva cez okno, ale potom sa na neho dlho zamilovane díva, íska si vlasy a Mitja je z nej celkom preč. Občas si vymenia takého pohľady. Bez slov. Toto nie je americký film, kde si toho hlavní protagonisti povedia toľko, koľko priemerný chlap nepovie pri svojej priateľke za jeden večer, nie to za dvojhodinový film. Horšie bude, ako to bude chcieť tu a teraz, pomyslel si Mit. Urobí, čo treba, odvezie ju domov a potom pôjde späť. Cesta trvala sotva päť minút.

„Tak sme tu,“ veselo povedala Mikayla a znova pobozkala Mitju. „Zajtra znova u teba. Dúfam, že si znova nájdeme čas pre seba.“

„Ale jasné. Ahoj.“

„Ahoj.“

Odišla. Ešte za ním zamávala a stratila sa v dome. Mitja si začal búchať hlavu o volant. Zora ho brzdí natoľko, že nie je schopný nič tej Mikayle povedať, hoci k nej cíti akúsi náklonnosť, vzťah to rozhodne ešte nie je. Ak by som nebol tak nemožný, už by som Mikaylu i mal. A môjmu mozgu sa práve dnes chcelo harašiť a dopadol som tak, že odblokoval vedomosť, že sa tak na Zoru podobá. Túto skutočnosť som mal v hlave zamknutú na tisíc

zámkov. Nepripúšťal si to k telu, lebo si myslel, že sa s Mikaylou nikdy priateliť nebudú. Ale len do incidentu v bazéne. Ako ohromne sa mýlil!

25.kapitola

Ľudia, oblečení do čierno-oranžových dresov nahlas povzbudzujú domácich. Hostia sa ale stále držia veľmi statočne. Síce premrhali päťminútovú presilovku, ale doteraz veľa letcom nedovolili. Okrem dvoch presiloviek, ktoré domáci zahrali kvalitne, no bez gólového účinku. Mitja sedí na lavičke a premýšľa, že by bolo dobré, ak by nastúpil do zmenenej štvrtej formácie. Stále si je však vedomý svojich pokynov a hneď na tú myšlienku zabudol. Hra sa dosť kúskuje a ide teraz prvá formácia, kde tréner posiela i Jovanovića. Mitja je prekvapený, ale nie zaskočený. Je už druhá tretina a stále nikto nedal gól, preto je potrebné zariskovať. Hlavne, keď teraz majú Rangeri puk v útočnom pásme. Buly. Puk má Read. Ten veľmi dobre čítal hru a prihráva Mitjovi. Ten korčuľuje ako víchor okolo bránkoviska, nezastavil ho ani dravý obranca, ktorý ho chcel prišpendliť na mantinel. Posunul puk Alexandrovi Teriaultovi. Konečne s prvou formáciou na ľade. Mitja si znova pýta puk, len čo sa vymotal spoza bránkoviska a už stojí pri bráne. Alex však hodil pri rohu taký blafák, že sa obranca sklátil na zem. Ako inak, Alex robí všetko z backhandovej strany, dokonca aj na svojej chate vraj lepil dlaždičky z backhandu. Povodil si obrancov ako psa na prechádzke, vlastne nielen psa, ale celý útulok. A až keď bol úplne obsadený štyrmi hráčmi, vykúzlil prihrávku na Mitju, ktorý bol voľný pred bránkou. Letci tam stáli ako voskové figuríny. Mitja ešte dal brankárovi jeden blafák, druhý blafák a potom si Mitja spomenul na skladanie lega. Podarilo sa mu nasmerovať puk do diery snáď menšej ako je samotný puk, lebo brankár perfektne kryl ľavú stranu bránky, bol priam natlačený na tyčku, no Mitja mu to tam zázračne vopchal! Skvelé, vyhrávame 1:0!

Striedanie, Jovanović je pri puku až na konci druhej tretiny, kedy nastupuje v klasickej tretej formácii. Medzitým Teriault premenil trestné strieľanie a Woodsen využil presilovú hru. Darí sa na čo siahneme, povedal si mladý chorvátsky útočník a už znova neúnavne korčuľuje za pukom. Letci spáchali atentát pukom na svoju striedačku. Vhadzuje sa po ľavici Mikkelsona. Vyhrané buly Woodsenom. Obrancovia na modrej skvele držia puk, jeden z nich strelou švihom vyzýva Mitju na teč. Mitja má rýchle oči. Inkasoval krosček od protihráča, avšak puk veľmi pekne zráža a je to gól! Mikkelson od seba odhodil ten puk, ako prísny abstinent poldecák. Je to 4:0! V domácom kotle to vrie. Ozýva sa piskot na adresu mladého zakončovateľa a všetkých hráčov hostí. Hrá sa však ďalej a Jovanović je stále pri chuti až do konca druhej tretiny a znova ohrozil bránku peknou schovanou strelou.

V tretej tretine sa zranil Woodsen. Temer dvojmetrový obranca ho sklátil na ľad a spustila sa hromadná bitka, ktorú nedohrali traja hokejisti. Dostali tresty do konca zápasu. V

následnej presilovke Mayne zvýšil na 5:0 a aj keď domáci dali v závere dva góly z presiloviek, posledné slovo mal Jovanović. Najskôr síce vyrobil „hrubicu“ keby si nedával pozor sa svoju hokejku, ale potom, keď vyšiel z trestnej lavice. Čo čert nechcel, Mitja potreboval vystriedať, ale puk si našiel práve jeho, aby rozohral. Mohol to len nahodiť do útočného pásma a striedať, ale Mitja hrá hlavou. Oddýchnutý proti pätici vyšťavených Letcov. Rozbeh, blafák na jedného, blafák na druhého, dal mu jasle, obratne sa vyhol tretiemu, ktorý ho jemne postrčil a štvrtému tiež posunul puk medzi nohy. To už bol pred bránou a ten štvrtý zavadzal vo výhľade brankárovi, ktorý už nereagoval na poslednú krátku kľučku z forehandu na brankára, ktorého si priam vychutnal. Jovanović dal gól, ktorý sa bude pokúšať vyhrať cenu Gól roka v NHL.

26.kapitola

Konečne sa mu darí. Nevie, komu má prisúdiť také zásluhy na tomto supervýkone, ktorý dnes predviedol. Snáď Mikayle? Zamyslel sa zas a znova. Keď som vedel, že sa na mňa díva Zora, prestalo sa mi dariť, ale teraz je to celkom naopak. Urobí dnes niečo nečakané a bláznivé. Kamsi pozve Mikaylu. Dnes ju Dam zavolal poobede kvôli veľkému upratovaniu v kôlni a keďže skončili práve vtedy, kedy Mit prišiel, bol priam ideálny čas, pozvať ju kamsi. Dama nechajú samého. Aj tak však doma neostane. Ako ho pozná, určite zájde k susedom Johnsonovým. Tí si zavolajú ešte aspoň troch do partie a zahrajú si poker o žetóny. Občas hrajú i miniturnaje. Ten posledný na veľkú slávu vyhral Damjan, ktorý sa vždy rád sťažoval, že nemá šťastie. Ale naposledy zdolal práve Mitju, ktorému dokázal (ako už koľký raz) z tváre prečítať, že nedrží práve dobré karty a tak dal all-in a vyhral flushom oproti páru.

Mikayla bola znova ohromná. Svedčalo jej to i v tých teplákoch a keď unavená vošla do domu, prepadol ju Mitja. Mika sa zľakla: „Preboha, čo tu robíš? Zľakla som sa ťa.“

„Snáď sa ma máš prečo báť?“

„Nie, ale som nevedela, že si už doma, zlato.“

„Chcem ti niečo ukázať, ideš so mnou?“

„Okúpem sa a vyrazíme.“

Nahodil na seba čosi krajšie, bielu košeľu s farebnými pásikmi a keď z kúpeľne vyrazila Mikayla, teraz Zoru ani nepripomínala, tak sa zmenila. Možno tými hustými zmyselnými mihalnicami, ktoré bežne nenosí a tiež i skôr tmavšími odtieňmi makeupu. O dosť to Mitjovi zjednodušilo jeho situáciu. Už bolo prítmie, teplý letný večer. Sadli si do auta. Mika si myslela, že idú kamsi do reštaurácie, ale Mitja robil pred ňou veľké tajnosti. Keď sa smiali nad tým, že je možné, že Mitja Miku uniesol, kamsi odbočil, preč z mesta. Mikayla bola

dosť unavená a trochu si zdriemla v aute. Šli dlho. Mika vôbec neriešila, kam idú, ani prečo tak dlho. Ale vystúpili z auta na dosť tmavom mieste, čo už Mikayle nedalo pokoj.

„Kde to sme?“

„Poď, chvíľu pôjdeme pešo.“

„Auto tu necháš?“

„Nepôjdeme dlho.“

„Ešte že som si nevzala lodičky.“

Vyzeralo to ako riedky les. Mit jej podal ruku a spolu vyrazili do lesa. Bol večer, slnko zapadalo, ale pred seba ešte videli. Mit pre istotu zobral vreckovú baterku, ak sa tam zdržia, tak aby sa nevracali potme. Kráčali pomaly: „Čo zamýšľaš?“

„Nič. Iba som sa chcel prejsť.“

„Prečo práve tu?“

„Chcel som byť s tebou sám.“

„Nekuješ náhodou na mňa niečo?“

„Nie, iba chcem byť s tebou.“

Les bol úžasný, vtáky spievali, všetko vôkol nich dostalo žltý a červený nádych. Mikayla pochopila, prečo ju vzal práve sem. Nie je tu živej duše, žiadna lampa, žiadna pečať ľudského života. „Je tu krásne.“

„Že je tak?“

„Nádherné miesto.“

Mikayla dostala chuť na bláznenie. Štuchla do Mitju a zvolala: „Chytáš!“

A tak vyše polhodiny sa hrali v lese. Mitja zo seba robil opičky. Bol dnes do nej celkom blázon. Mikayla bola šikovnejšia a vždy sa mu vyšmykla v momente, keď už Mitja myslel, že ju chytí. Žartovne sa jej vyhrážal, že hladí kobru bosou nohou, potom sa hral na býka. Hral ho dokonale, lebo Mikayla sa stále usmievala. Mitja sa potom skôr hral na babráka, že sa mu Mikayla nedá chytiť. Zopárkrát Mitja vyhrával v chytačke, ale keď už cítil, že má Mikayla dosť a chytil ju naposledy, zvalil ju do trávy.

„Si blázon,“ smiala sa Mikayla.

„Blázon, ale do teba.“

„Nehovor.“

„Poviem ti to.“

Mitja bol tiež v nálade. Potom hrali hru, kedy napodobňovali slávne osobnosti. To už znova kráčali cez les. Mitja bol navigátor a ukázal, kde chce ísť. Mikayle sa úplne od bodky podarilo napodobniť Thacherovú a Mitja Mikaylu dostal vernou kópiou Chucka Norrisa. Nie raz sa pobozkali a Mitja bol naozaj v siedmom nebi. Prišlo mu to tak zlaté v dnešnej dobe nájsť dievča, ktoré ti skočí na takúto malú vychádzku v lese, tak sa blázniac. Pripadali si ako párik zaľúbených školáčikov, vykračujúcich si po rozkvitnutej lúke.

Slnko už bolo pod horizontom, keď dorazili na to správne miesto. Bolo tu nádherne. Stáli na malom akoby skalnom útese, pod nimi žiarilo modročervené jazierko a až kdesi celkom vzadu bolo vidieť New York. „Toto je najkrajšie miesto, ktoré som navštívil v blízkosti New Yorku. Ja nie som mestská krysa, mesto nemám rád, ale toto miesto je kúzelné."

Očarená Mikayla temer neverila vlastným krásnym očiam. „Tu som jakživ nebola."

„Tak vidíš."

Sadol si na trávu a tváril sa, že sa díva na svetlá New Yorku, ale on sa chcel dívať inam. Na Mikaylu. V prítmí sa ani tak veľmi na Zoru nepodobala a to hralo Mitjovi do kariet. „Myslela si si, že ťa pozvem kdesi na večeru?"

„Bolo mi to čudné, že ideš tak ďaleko."

„Dostal som náramnú chuť prísť sem. S tebou."

Usmiala sa. „Prečo?"

„Darí sa mi. Práve idem z vydareného zápasu." chvíľu jej v skratke hovoril o zápase, keď tu ho Mikayla prekvapí tvrdením: „Ak by som ťa nepoznala, nepovedala by som, že si práve hokejista."

„Prečo? Vari na to nevyzerám?"

„No nie. Hokejisti majú menej zubov."

Zasmiali sa.

„A čo ty? Ja by som ťa tipoval tiež nie za upratovačku."

Mika sa rozžiarila tvár: „Naozaj? A čo by som podľa teba robila, keby si ma nepoznal?"

Mitja sa zamračil a predstieral premýšľanie. Hral to dobre, lebo sa Mikayla usmievala. „Ja by som ťa tipoval na právničku."

Mikayle temer zabehla slina: „To nemyslíš vážne!"

„Prečo? Blud?"

„Prvý rok študujem právo." Teraz zabehlo Mitjovi.

„Máš výborný odhad."

„A to my vždycky dostal Dam. Ten by predpovedal i nemožné."

Chvíľu mlčali a užívali si jeden druhého. Potom si nežne hrkútali o všeličom možnom a ani nevedeli ako a už bol večer. Mikayla sa mu však zdala akosi posmutnelá, keď späť nastupovali do auta. Mit sa činil, ešte pred vstupom do auta vytiahol odkiaľsi fľašu vína a pripili si na romantický večer. Mikaylu to znova prekvapilo. Možno nečakala, že Mit bude zrazu taký gentleman a taký romantik.

27.kapitola

Kachličky v predsieni sa ligocú, nový vešiak sa na neho škerí v kúte, kabáty pekne uložené v skrini a topánky uložené podľa farby. Zdá sa, že sa Mika činila. Mitja je však z nej vedľa čoraz viac a viac. Stále sa snaží maskovať ten pocit, že je Zora, ale len čo ju znova uvidel prichádzať z kuchyne s úsmevom a zelenými gumenými rukavicami vo voľnom tričku a veľmi krátkych šortkách, zdúpnel. Zase je to Zora, zase to nie je tá Mika zo včera. Už to ani nevládze schovať. Trošku sa prestala podobať, keď si sňala rukavice a zo šortiek vybrala gumičku na vlasy. Spojila sa vzadu vlasy a už tá podoba nebola tak zjavná. Mitja k nej podišiel, chladno ju pobozkal a chcel preč, no Mika ho chytila za golier.

„Dnes som celkom rozpálená, čo ty na to? Včera si ma načal.“

Mitjovi až zabehla slina v hrdle a len ju obratne preglgol. Tváril sa, že nepočuje, ale potom ju iba schladil, žeby mohla zakúriť v tej predsieni, lebo je tu zima. Mika ho nepustila a držala v ruke prachovku, páchnucu po zákerných chemikáliách a upozorňuje ho:

„Nebuď na mňa zlý, Mitja Jovanović.“ to nebolo z dávky hnevu, ale skôr z poriadnej dávky túžby.

Z očí jej vyčítal presne to, čo ona chcela. Nedbal teda. Vytiahol kreditnú kartu z vrecka na košeli a už za desať minút jej nebolo. Je možné, že dačo zase chystá, pomyslel si Mitja. Dnes už Mikaylu nie je v dome potreba a Dam sa vráti až o hodinu. Čo dovtedy? S ňou je neradno nakupovať, už jej iba dáva kartu a kupuje si veci sama. Potrebuje sa teraz znova osprchovať a možno zaľahne do postele. Nohy sa mu podlamujú, dnes si dal opäť kondičný tréning a už temer ani nedýcha, taký je unavený. Ale ak si ľahne a vyštartuje po ňom Mikayla, čo potom? Oddá sa jej túžbam?

Taký vzťah stojí teda dosť peňazí, hovorí si mladý útočník. Ani nekontroluje, koľko toho Mika minie. Ani veľmi ho to nezaujíma. Veď predsa zažili s ňou kopec pekných vecí: okrem tej párty ju pozval dokonca do zábavného parku, previezli sa na horskej dráhe, jedli cukrovú vatu a debatovali dlho do noci. Keď sú sami, čas sa akoby zastavil a pre Miku neexistuje nič, iba Mitja. Ten stále premýšľa znovu nad mnohými vecami, že si ani nevie jej

prítomnosť užiť. Nie žeby bol kamenná tvár, usmieva sa, dvorí jej i pobozká, ale stále cíti, že ho ktosi od nej akosi odďaľuje. Nerobí to ani z povinnosti, ani z náruživosti. Je tak niekde v strede. Neprežíva ten zárodok vzťahu tak ako s Nikou. A so Zorou určite nie, lebo ju má znova pred očami a so Zorou predsa nebolo nič. Ach, taká smiešna vec z minulosti vie pekne naštrbiť správanie človeka v prítomnosti a ak s tým nič neurobí, i v budúcnosti. Človek je tak ľahko ovplyvniteľný, keď žije so svojim druhom, ako možno žiaden iný druh na tejto zemi. Pravda, sme ľudia. Od prírody sebeckí a spoločensky založení. Zviera to má o niečo ľahšie. Jeho priority sú jasné: jesť, spať, chrániť sa pred dravcom a kopulovať. Vzťahy majú, ale výrazne hierarchické, ktoré udržujú spoločnosť stabilnú.

Je zničený ako pes. Ani tá sprcha, pri ktorej, ako inak, prebral v hlave vážne spoločenské problémy, mu veľmi nepomohla. Dal si na oddych v telocvični ešte pár kilometrov na stacionárnom bicykli na uvoľnenie, ale dnes sa mu zdalo, že skôr na zabitie. Oči sa mu zatvorili, len čo si znovu sadol pred televízor, kde sa stále opakoval mainstream. Nemal poňatia, ako dlho spal, ale už kdesi v prostriedku medzi spaním a bdením započul, že sa brat vrátil z práce. Otvoril oči, ale zistil, že to bol zlý nápad, lebo cítil, že ho štípu. Tak ich radšej znova zatvoril a pozdravil sa bratovi. Ten najskôr neodpovedal, ale potom mu pozdrav opätoval a zakričal za ním, či nevidel Mikaylu.

„Šla von.“

„Ako von?“

„Však jej padla.“

„No hej, ale hádam vie, že má večer prísť.“

„Večer, prečo večer?“

„Máme predsa návštevu.“

„Návštevu? Kto príde?“

„Ashley.“

„Jaj tak.“

„A vieš čo sa chystám urobiť?“

„Tipujem podľa tvojho tónu hlasu, že si šťastný, tak ju chceš požiadať o ruku.“

Dam až podišiel za ním do obývačky: „To si ako vycítil?“

„Až tu vidím, ako sa smeješ, daj i mne okúsiť.“

„Podívaj sa na seba, Mit, oči máš ako čínsky zvárač!“

„Dnes bol ťažký deň.“

Dam si k nemu sadol. „Naozaj?“

„Spal som tri hodiny a potom dvojfázový tréning. Tak si to domysli.“

„Zase si spal len tri hodiny? Mitja, ja ti vravím, šetri sa, lebo v štyridsiatke si budeš nosiť so sebou metličku a lopatku a budeš si iba zhrabúvať kosti.“

„Nepreháňaj.“

„Nepreháňam. Niečo sa deje, o čom by som mal vedieť?“

„Ty chceš všetko vedieť.“

„Tak mi to povedz, neboj sa.“

Ticho.

„Niečo s Mikou, že je tak?“

„Pravda.“

„Čo zase? Od tej párty si celý taký k ničomu. Čo ste si zase urobili?“

„Nič.“

„To hovor Mikayle. Mne povedz, čo si zase taký. Niekedy si pripadám ako tvoj otec.“

„Také veci ti iba skazia náladu a budeš sa zo mňa smiať.“

„Nerob zo seba opičiaka, povedz o čo ide, lebo metličku a lopatku budeš potrebovať už teraz.“

Mitja sa nadýchol. Mal ale teraz celkom v paži, ako to vyznie, bol proste zúfalo unavený. „Ty si Zoru nikdy nevidel, že je tak?“

„No je tomu tak.“

„Chceš vedieť ako vyzerala?“

„Prečo do toho pletieš Zoru?“

„Je to Mikina dvojníčka.“

Dam sa zháčil: „Chceš mi... povedať... že Zora a Mikayla... “

„Sú ako dvojičky.“

„Ako to myslíš?“

„Že sa na seba výrazne podobajú, ale pokiaľ viem, Mikayla nemá nikoho v Chorvátsku a je to jedináčik, takže nie sú so Zorou v žiadnom vzťahu.“

Dam temer nedýchal: „To si mi nevedel povedať skôr?“

„Prečo? Je to dôležité?“

„Na reďkovku, že je! Ak sa Mika podobá za Zoru, ty ju máš stále pred očami a pripomína ti to časy doma.“

„Presne, ako vravíš.“

„Ale to si mohol povedať skôr, preboha! Ty nikdy nič nepovieš a potom máš náladu na reďkovku! Vzchop sa, Mitja!“ Dam bol mierne nahnevaný.

„Čo sa rozčuľuješ?“

„Ty sa pýtaš?! Stále máš náladu pod psa, nič mi nepovieš, všetko veselo tajíš a odkiaľ ti ja mám ako starší brat pomáhať?! Povedz mi.“

„Však s Mikou predsa ani vzťah nemáme.“

„Nemáte? Cukrujete sa na terase, chodíte von nakupovať, častejšie je teraz s tebou von, ako v práci. To nie je problém, lebo doteraz si všetko urobila, ako mala. Ale ty sa uvedom! Všetko jej to povedz.“

„Prečo?“ zháčil sa Mitja.

„Čoho sa bojíš? Ak to nie je vzťah, Mika to pochopí a nič sa nedeje. Uvoľní sa ti a ona o tom aspoň bude vedieť. Alebo sa zase bojíš?“

„Nie. Keď príde večer, poviem jej to.“

„Nabetón?“

„Nabetón.“

Večer prišla Ashley. Vysoká modrooká blondína vždy vedela priťahovať pozornosť Damových očí. Mitja sedel v kuchyni a snažil sa odhodlať túžbe povedať Mikayle, čo ho ťaží. Ashley sa s Damom bavili po svojom v obývačke a keď im Mika doniesla, čo potrebovali, hlavne kávu a nejaké dobroty, sadla si k Mitjovi, presnejšie, na Mitjove koleno.

„Mitja, moja ponuka stále platí.“ znova sa lepila na Mitju a siahala mu pod košeľu.

„Mikayla, nechaj ma.“

„Čo sa s tebou deje? Si v poriadku?“ zase bola ustarostená. Menila nálady veľmi rýchlo.

„Necítim sa dobre.“

„To vidím,“ vstala a ponúkla Mitovi čaj. Vybral si mätový. Mikayla dala zohriať vodu a nasypala mu do šálky dve lyžičky cukru. Už poznala jeho chute. Sadla si tentoraz vedľa Mitju na stoličku a chcela odpoveď. Mit sa ani neodhodlal a doplnila ho Mika: „Je v tom iné dievča, že je tak?“

Mitja sa na ňu unavene pozrel, pokýval záporne s hlavou a dodal: „Nie tak celkom.“

„Ako nie tak celkom?“

„Podívaj sa: Kedysi som v Chorvátsku stretol dievča. Poplietlo mi hlavu, ale ja som s ňou fakt nič nemal, lebo som bol vtedy taký bojazlivý, že som jej to nevedel dať najavo… “

„Ale ľúbiš ju, že je tak?“

„To práve neviem.“

„To ako?“

„Možno mi to neuveríš, ani ja by som možno v tvojej situácii neveril, ale... “

„Vykokci sa.“ Mika sa hrala na silnú, ale Mit vedel, že to hrá, lebo jej vlhli očičká.

„Je to tvoja dvojníčka.“

Zreničky sa jej rozšírili, v tvári sa jej zračilo prekvapenie: „Čože?“

Mitja nevydržal a začal sa konečne dívať jej do očí: „Každou jednou minútou mi ju pripomínaš. Máš jej oči, jej tvár, jej postavu, všetko čo urobíš, mi ju stále pripomína.“

Ostala zaskočená. „Ale som iná. A to ti nevyhovuje.“

„Si rovnaká, iba máš inú povahu.“

„Tá ťa žerie.“

„Ja už neviem... “

„Odíď.“

„Mika, buď rozumná.“

„Odíď. Potrebujem si to premyslieť, Mitja.“ Keď chtiac-nechtiac vstal a podišiel k dverám, ešte sa pristavil a povedal jej:

„Chcel som ti to povedať, aby sa mi uľavilo. Stále som bol pri tebe napätý ako struna, lebo som mal pocit, že som stále s ňou. Nehnevaj sa za to na mňa, nemohol som sa pri tebe uvoľniť, ani neviň za to seba.“

A odišiel. Mika mu na to nevravela nič.

28.kapitola

Cítil sa voľnejší. Naozaj sa mu uľavilo. Cítil, že to možno nebolo od neho dvakrát citlivé, ale už musel s pravdou von. Lebo on naozaj nevie, čo teraz cíti k Zore a čo k Mike. Možno to Mika vezme športovo, možno nie. Je to jej vec. Už nevie, čo si o tom má myslieť. Cíti sa uvoľnený, ale bezradný. Človek, hnaný láskou akosi zabúda na minulosť. Pre neho v tom jednom okamihu existuje iba ONA a trojrozmerný priestor, nerušený časom. Ale kto je to ONA? Zora, Mikayla, alebo nebodaj Nika? Ale čo si urobil teraz? Teraz som sa iba priznal, že som pri nej nebol celkom otvorený. Veď som predsa so Zorou nič nemal. Tak potom prečo to tak vzala? Lebo si jej vravel, že si Zoru ľúbil. Možno nepriamo, ale určite to tak pochopila. Zle si jej to vysvetlil. Tu je pes zakopaný. To som pokašľal. A dosť. Znova sa hlásiš o slovo, moje narušené podvedomie? Nepokazil si toho už náhodou už dosť? Nič som neskazil. Chováš sa vždycky celkom inak, ako si zmyslíš. Si iracionálny, Matt Jovanovski. Tak ma volajú len v klube, ja nie som Američan. Aj keď som si myslel, že sa stanem Amíkom, len čo tu prídem,

ide to veľmi ťažko. Nezapadol som tu jednoducho. Lebo si neriešil veci, ktoré ťa ťažili, to preto. Je to asi tvoj osud, všetko zvládaš na jednotku, ale vzťahy... to nie je tvoje. Zmier sa s tým. Teraz si to možno už pochoval. Nechaj to tak. Mika vychladne, niečo sa možno zmení, neboj sa. Kým to nie je vzťah, nemáš čo stratiť. Mika možno vyzerala nahnevane, ale jej je tiež možno clivo. Nechá si to premlieť v hlave a sama možno príde na to, ako ti pomôcť. Áno, to je možno tá správna cesta, Mit! Ak ťa Mikayla má naozaj tak rada, ako to ukazovala tými pózami, rečami, iskaním si vlasov, tak ti pomôže! Nenechá ťa v tom.

Nechala. Z toho vzťahu napokon ostal skôr vzťah pracovný. Mikayla vychladla, stále si tykali, ale Mikayla si už nikdy nezapýtala Mitjov čas ani kreditku. Keď odišla domov, proste a jednoducho, odišla a prišla znovu ráno. Dni za začali podobať vajce vajcu. Mitjovi sa prestalo dariť. Jeho akcie zapadli prachom, jeho výkon bol nevýrazný, za štyri zápasy si zapísal jednu asistenciu a klesol do Hartfordu, len čo sa začalo Play-Off v NHL. Hartford sa nedostal do vyraďovacej fázy, takže sa pre Mitju sezóna nadobro skončila. Čo ho je po tom, že jeho gól proti Flyers bol označený ako gól základnej časti. Ešte v poslednom zápase základnej časti hral. Ukazoval sa dobre, ale potom ho pohrabal vlastný spoluhráč Adam Woodsen. Pri hre sa nechtiac obaja zrazili v plnej rýchlosti v prvej tretine a Mit skončil v nemocnici s ľahkým otrasom mozgu. Navštívila ho i Mikayla, ale ich rozhovor mal znova výslovne kamarátsky charakter. Damjan prišiel i s Ashley. Už ako snúbenicou. Popriali Mitjovi skoré uzdravenie a Dam mu dal citróny. Vedel, že ich Mitja miluje, ale pridal mu i pomaranče, aby to nevyznelo, že sa mu vysmieva.

Mitja temer spal, ale prebral ho známy hlas: „Čau Mitja."

Hodil okom na vedľajšiu posteľ. „Čau, Saša, čo ty tu?"

„Koleno. V závere zápasu som to schytal o mantinel."

„A ako to vyzerá?"

„No, sezónu som skončil."

„Dočerta."

„Sezóna vyzerala byť výborná a teraz je to hlboko v... "

„Nie je." chlácholil ho Mitja. „Chlapi to potiahnu."

„Verím im."

Dlho sa rozprávali. Alex dostával injekcie, masti a obväzy. Na druhý deň ho mali operovať. Mitja napokon začal i tú pálčivú tému. Na Mikaylu temer zabudol. Alex sa nezatváril veľmi nadšene, no napokon sa zveril mladému Mitjovi s temnejšou stránkou svojho života:

„Však vieš, aký som bol za mlada, ak si ma sledoval. Večne veselý a pozitívne naladený. V prvej sezóne som bol Nováčik roka. Oženil som sa s Jeanine. Môj život dostal iný zmysel. Bol som na vrchole síl, všetko sa darilo. Ale potom sa to začalo rúcať. Jeanine mi bola obrovskou oporou, bolo to slniečko, možno nie modelka, ale veľmi milá, skromná a priateľská, pre mňa bola i krásna. Vedela ma podporiť vo všetkom, na čo som siahol. Preto sa mi tak darilo. Bola to vyťažená žena, ale stále mala na mňa čas. Ale stratil som ju. Často cestovala a pri jednej z jej častých zaoceánskych pracovných ciest sa mi už nevrátila, to už asi vieš."

„To mi je hrozne ľúto."

„V pohode. Musel som to prehltnúť. Každý si tým raz prejde. Na to som prišiel až po dlhšom čase, čo som sa zatváral pred spoločnosťou. Nevedel som sa z toho dostať. Prehrýzť sa cez tú hlúpu autonehodu, mi dalo zabrať viac, než sa čo som bol pripravený. Človek na to nie je nikdy pripravený. Ale keď to má prísť, príde to. Niekedy ohlásene, niekedy nie. Predal som Porsche, odvtedy jazdím mestskou dopravou, už sa nebojím, ako kedysi. Chodím ozbrojený, keby niečo. Ale potom prišla ďalšia zvláštna správa: mám nemanželskú dcéru."

„To fakt? Katthy je nemanželské dieťa?"

„Áno. Bola to chyba, čo som vtedy urobil, ale to bolo ešte predtým, než sme sa spoznali s Jeanine. Nastalo ďalšie divné obdobie. Katthy ma nemala spočiatku rada, že svojho biologického otca vlastne nevidela jedenásť rokov, ale je dôležité, že sa našla a v jej najdôležitejších obdobiach života budem pri nej. Helén si ju neponechala a dala ju do detského domova. Až po rokoch sa to zistilo. Keby mi to povedala, že ju nechcela, postaral by som sa o ňu."

„Ten život prináša veľké výzvy."

„Tak už to vieš možno i ty. Môžeš mi tiež niečo povedať? Ako si na tom s tou tvojou kráskou?"

29.kapitola

Mika dala výpoveď. Ani Dam nemal nejak veľmi dobrú náladu. Iba neustále rozoberali ich vzťahy a Mitja to nevedel prijať. „Už sme sa spolu zžili. Prečo odišla?"

„Mohla odísť bez udania dôvodu. Neviem, asi to nedobre vzala. Z toho usudzujem, že si jej to povedal."

„Povedal."

„Hm, očakával som, že bude rozumná a nechá to plávať."

„I ja. Ale vieš, že potom sme už nikde neboli."

„Neviem, prečo ju to malo tak zobrať. Žeby k tebe niečo cítila?"

„Možno. Alebo si iba zle vyložila moje slová."

„Ach, bratu, kašlime na to.“

„Máš recht. Nájdeme si inú.“

„Ak tu Mika niečo zanechala, tak vo mne určite väčšiu náklonnosť k upratovaniu.“

„Netáraj. Nechci, aby ti z tých klamstiev reďkovka zo zadnice vyrástla.“

„Ja neklamem!“

„To určite!“

Napokon sa dohodli, keďže i Dam znova čerpá dovolenku a Mitja ju už má vlastne tiež, že sa vyberú do Chorvátska. Mit nebol síce nadšený, lebo sa vracia na miesto činu, ale v podstate trošku ufujazdí od posledného bláznivého obdobia a prevetrá si mozog. Napokon súhlasil. Narýchlo sa pobalili. Zabúkovali si letenku hneď na zajtra ráno priamo do Záhrebu. Nič im v tom nebránilo znova prísť domov. Dam zniesol raňajší let výborne. Na začiatku sa síce cítil, akoby mal žalúdok na oceáne, ale potom si rýchlo zvykol a v Chorvátsku bol už večer, keď sa dotrmácali autobusom do Stariće.

„Akurát na večeru,“ usmial sa Damjan.

Mitja tie ulice poznával, behával tu. Poznal tu každý kamienok, vedel o všetkých uliciach. Poznával ľudí, len tí jeho temer nie. Ďaleko to do jediného poriadneho hotela nemali. Je tu priamo autobusová zastávka. Vošli dnu, ubytovali sa, ale hneď vyrazili von z hotela. Je to prestavaný renesančný kaštieľ, veľmi pekný, zeleno-biely. Mitja s Damjanom sa prechádzali po uliciach. Neraz sa zastavili pri miestnych a prehodili s nimi zopár slov. Dam to tu poznával. Dlhé roky nemal o týchto miestach ani najmenšie tušenie. Poznal to tu, ale k svojim spomienkam teraz pridáva vizuálny zážitok. Sklamali ich však v ich dome. Nový majiteľ domu ich nepozval dnu, dokonca ich vyhnal. Tak sa bratia rozhodli, že pôjdu na večeru do Zlatého kalicha. Varia tam dobre a ešte nebolo tak neskoro, aby sa tam ukazovala spodina mesta. V hoteli už večeru nedostali, no raňajkovať tam už budú.

„Je to fakt výborná kuracina.“ vravel Damjan, vychutnávajúc si výborný a mäkučký rezeň. „Že je tak? Milujem kuracinu. Vykostené, mäkké, fajne mäso.“

Vyrušil ich však hlučný príchod akejsi rodinky. V reštaurácii bolo minimum ľudí a tak si bratia všimli, kto prišiel. Chlap bol nižšieho vzrastu, s výraznými čiernymi fúzmi a silnou postavou, temer pripomínajúcou sud. Nehodlal si zahasiť cigaretu, až kým ho pán hlavný neupozornil. Mal pri sebe dve deti: neposedného chlapca, jeho obraz, tiež trochu pri sebe a dcéru, mohli mať okolo troch rokov, vyzerali ako dvojičky. Žena kráčala za nimi a večne deti upozorňovala. Vyzerala staro, i keď možno mala podobne rokov ako Mitja. Bola to špinavá blondína s nevkusne operáciami upravovanými perami, veľkými ani kačica a až neprirodzene chudou, vyziabnutou postavou, na ktorej sa vypínali asi tiež nie celkom prirodzené prsia, možno najväčšej veľkosti, aké mali na sklade. Mala dioptrické okuliare a vyzerala dosť

zničene, pomyslel si Mitja. Keď si však sadli ku stolu a deti začali vystrájať, Damjan čosi vytušil. Mitju to síce vyrušovalo, ale nenechal si kaziť deň, keď má pred sebou tak znamenitý rezeň a priam lahodný zemiakový šalát podľa jeho prianí s extra tatárskou omáčkou. Priam sa rozplýval na jazyku, tak bol úžasný.

Damjan za zatváril kyslo a ukázal Mitjovi, aby sa k nemu nahol. Chcel mu totiž čosi povedať celkom tajne. Mitja sa zháčil, nahol sa cez stôl a Dam mu pošepkal: „Čuješ? Ten hlas mi je povedomý."

„Čí hlas?"

„Tej ženy. Počúvaj ho a možno ju spoznáš aj podľa výzoru."

Mit sa nenápadne podíval na „podarený párik" s deťmi, ale nič také nevypočul, ani nezistil. Až keď prišiel rovno pán hlavný, keď bratia dojedli, sa znova pohrúžili do rozhovoru a rovno s ním: „Pán hlavný, to jedlo bolo vynikajúce."

„Ďakujem pane, som rád, že vám obom chutilo, aj vám pán Damjan."

„Ako viete, že som Damjan?"

„Však ste bratia, že je tak?"

„Jasne."

„Ešte nás spoznávate, pán Krstić?"

„Prirodzene že áno, mladý pán Jovanović."

„Som veľmi rád, že vás konečne vidím, pane."

„Ráčil som si všimnúť, že vidíte, pane, to som veľmi rád."

Mitjovi to však nedalo, a keď tasil peňaženku, ukázal teraz pánu Krstićovi, aby podišiel bližšie a opýtal sa ho na tú rodinku naproti. „To sú pán a pani Zajcevoví s rodinou."

„Zajcevoví? Ja si ho pamätám takého chudého predsa."

„Diagnostikovali mu akúsi poruchu trávenia."

„Aha. A tá pani?"

„To je Zora Zajcevová, za slobodna Kavulićová, určite sa na ňu pamätáte."

30.kapitola

Mitja sedel doma a ten film vôbec nevnímal. Hlava mu šla explodovať. To čoho bol dnes svedkom? To že bola Zora? To čudo? Keď ju presnejšie zmerčil a pokúsil sa z nej odrátať tie umelé prsia, pery a blond vlasy, ubrať jej možno štyridsať rokov, tak možno by to bola ona.

Ale čím viac sa díval, tým sa jej silueta priam viac podobala. Odmyslel si ešte tie drahé náhrdelníky, prstene a priam ohyzdné dlhé nevkusné nechty, ktoré priam ešte tasila ako svoju zbraň, keď si nimi ískala vlasy, ktorým chýbal ten povestný gaštanový odtieň, (podobali sa iba ak slame) a dostal výsledok, že zo Zory absolútne vyprchal jej dievčenský šarm a priam zo dňa na deň sa chcela stať ženou. Ale možno jej metamorfóza akosi nedopadla dobre.

„Hovoril som ti... Mikayla sa podobná na Zoru."

„Tak si ju nepamätám."

„Absolútne sa zmenila. Zase mi zasiahla srdce."

„Prečo sa vláči teraz so Zajcevom?"

„Asi prečo? Lebo má peniaze. Videl si, čo to ňou porobilo. Však je z nej umelina!"

„Hovoril si mi, že sa podobá na našu Mikaylu. Ale to naša Mika je stotisíckrát krajšia!"

„Nikdy som si nemyslel, že Zora tak dopadne. Bolo to krásne dievča, ale teraz... "

„Vedel si, že mala v merku rovno Zajceva?"

„Nie. Ja som si myslel, že je to skromné milé dievčatko. Asi som sa mýlil."

„Nemali sme jej pomôcť?"

„A ako? Snáď chceš nejako odporovať Zajcevovi? Keď to človek nikdy nevie, aký je na ňu v súkromí. Môže byť iný."

„Alebo žeby Zora využila, že má toľko peňazí a ryžuje z neho?"

„Radšej to ani nerozoberaj, lebo mi je z toho zle. Zoru som ľúbil, ale nevedel som jej to dať najavo, lebo som stále prežíval odmietnutie zo strany Niky. Celý čas som bol v zlej nálade i s Mikou, lebo mi pripomenula Zoru. A teraz, keď vidím, čo je so Zorou a čo som pokazil s Mikou, že som ju stratil, chce sa mi plakať."

Damjan sa iba usmial, sadol si k nemu, položil tácku s hranolčekmi na stôl, chvíľu sa dívali na film v televízii, keď mu Dam začal znova čistiť dušu: „Podívaj sa Mit, vezmi si to tak: S kým máš krajšie zážitky? So Zorou, alebo Mikou?"

„S Mikou predsa."

„Koho si kedy niekam pozval?"

„Miku."

„Kto ťa pozná lepšie?"

„Mika."

„A koho ľúbiš?"

„To neviem."

„Ako to? Napriek tomu, čo si videl?“

„Nie. Ľúbil som Zorinu postavu a výzor. A pri Mike neviem vôbec. Je to zlaté dievča, ale stálo ma toľko peňazí a tak často menila názory a nálady, že neviem, či by som s ňou vydržal.“

„Však tu o to nejde. Teraz možno nie je na to vhodný čas, ale musíš si to v hlave usporiadať. Stará Zora, čo ťa mátala, je minulosť! Hlboká minulosť, čo sa nevráti! A s Mikou by si vedel fungovať od začiatku, predsa.“

„To si nemyslím. Ja síce viem, že sa stará Zora nevráti, ale Mikayla mi ju pripomína. Nemôže za to, ale je to tak.“

„Celkom to s tebou nepohlo, Mit?“

„Zruinovalo ma to.“

„Tak nerozprávaj. Nemôžeš predsa vsadiť na jednu kartu všetko. Prenes sa cez to.“

Mitjovi sa tvár vyjasnila až po čase, keď do neho brat ešte hustil silácke reči, že teraz musí so spomienkami urobiť 3 krát Z: zabiť, zakopať, zabudnúť. Mit sa osmelil, keď mu Dam podal pohárik chorvátskeho vína: „Daj si vínka a už odteraz budeme odteraz žiť ako králi.“ Mit súhlasil a netrvalo dlho a už si pospevoval, nádherne s pátosom a s dávkou hereckého umenia prespieval známy domáci hit od Zlatka Pejakovića. Dam mu teraz i zatlieskal, lebo doteraz brata spievať nepočul a nebol ďaleko od originálu. Pospievali si, zabavili sa a to až do momentu, kedy zrazu ktosi zazvonil pri dverách. Konečne spokojný a usmievavý Mitja bratovi povedal, že otvorí on sám a nechal brata dívať sa na televíziu. S výbornou náladou zapálil v predsieni svetlo a otvoril dvere. Stálo tam neznáme dievča. Bolo krásne. Očarilo ho dlhými, červenými vlasmi, na hlave mala nakrivo malý čierny klobúčik s čiernym pierkom vpredu a malou bielou priesvitnou látkou s čiernymi bodkami vzadu, istotne to bola iba ozdoba do vlasov. Zvolila jemný zvodný make-up, ktorý jej zvýrazňoval mihalnice, použila slabočervený, temer slaboružový rúž, ktorý jej nesmierne k tým silnočerveným vlasom pristal, mal na sebe presne takú istú blúzku, ktorú podaroval Mikayle a svetlomodré džínsy, ktoré vynikali v kontraste s bielo-ružovými teniskami.

„Dobrý večer, prajete si mladá slečna?“

„Čau Mitja,“ nevinne sklopila oči. Bola na zjedenie. Mitja bol očividne mimo, ale obsah alkoholu ho držal celkom pri zmysloch.

„My sa poznáme?“

„Pravdaže, pán Jovanović. Pracovala som tu.“

Temer ho zrazilo k zemi priznanie slečny, že je Mikayla Karsyneová. Taká kočka?! Vôbec sa na Zoru a ani na ňu samotnú nepodobá! Aké čary z nej urobili tak zvodnú a neskutočnú krásavicu?

„Blúznim, alebo čo? Ty si vážne Mikayla?“

„Áno, som to ja.“

„A... čo... ehm... ako... “ Usmiala sa. Snažila sa rukou zakryť svoj úsmev. Aj to bolo veľmi chutné a milé. Hrá sa so mnou nejakú hru? Sladký cukríček, ale nie ako Nika. Krásna, nie však ako stará Zora.

Zvážnela: „Mitja, musím sa ti ospravedlniť. Bola som na teba niekedy veľmi drsná a nepríjemná. Musím sa ti priznať, že keď si ma zachránil z toho bazénu a začali sme sa priateliť, videla som na tebe iba tak peniaze. Bol si mojou zlatou baňou. Ale po tom výlete do prírody som zistila, že si ma mal naozaj rád a ja teba tiež. Odpustíš mi?“

Mitja ju počúval, nespúšťal z nej oči, ale alkohol mu hneď predsúval i jeho kajanie, ktoré tiež vychrlil na Miku, len čo to svoje dokončila: „Počkaj, musíme si odpustiť navzájom. Ja sa ti ospravedlňujem za to, že som tiež zo začiatku k tebe bol nemilý a že som k tebe nebol úprimný. Tajil som to pred tebou, i keď som vlastne nemal čo a pripadá mi to teraz smiešne. Taká maličkosť ma úplne zmrazila a vykoľajila, že som ti nevenoval tak pekné chvíle, aké si si zaslúžila.“

Obaja sa na seba zamilovanie podívali, obaja si vymenili povinné Odpúšťam ti a Mikayla ešte dodala: „Bolo mi z toho zle, chcela som ťa, ale keď si povedal, že ti pripomínam jednu slečnu z Chorvátska, rozhodla som sa, že kvôli tebe sa zmením natoľko, že ma nespoznáš. A vyšlo mi to.“ Mitja sa usmial, pozval ju dnu, nežne chytil za ruku a spolu so zatváraním dverí jej povedal: „Aj ja som sa zmenil. Ale nechci vedieť, prečo.“